

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/07 • 12 Şubat 2000 • 5 DM

*“Ben bir kavga adamıyım;
sinemam da bir kavganın,
halkımın kurtuluş kavgasının
sinemasıdır.”*

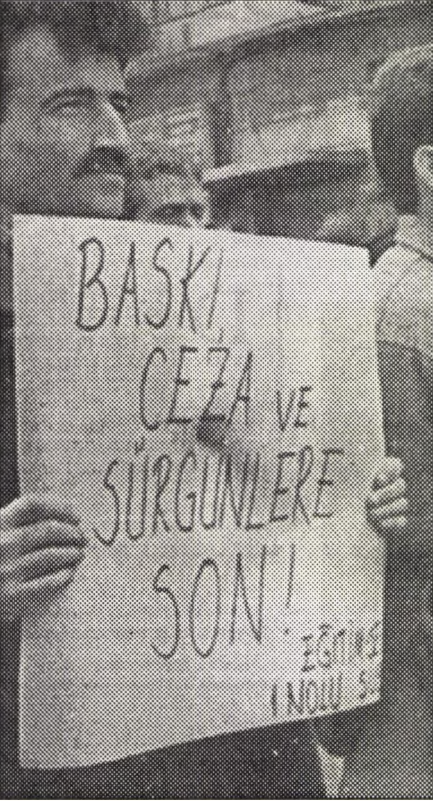
Yılmaz Güney

*Satılmışlar ve
dönekler korosunun
karalama kampanyası
boşuna!*

*Büyük insanlık varolduğu sürece,
Yılmaz Güney ve
devrimci eseri yaşayacak!*

ERSEN YAYINCILIK

Emekçilere yıkım, tekellere refah programı pervasızca uygulanıyor!

Türk sermayesinin öve öve göklere çıkardığı “globalleşme”nin kırdı yaratacağı sonuç, iç pazarın çökertilmesi ve ülkenin emperyalizmin açık pazarı haline getirilmesi yoluyla, kendi yağıyla az-buçuk kavrulmaya çalışan tarım üretiminin tamamıyla çökertilmesi olacaktır. Aynı istikrar programının ücretlere yansıyan yanının alım gücünün sürekli aşağı çekilmesi olduğu düşünülürse, sonuç, milyonlarca işçi ve emekçi için tam bir açlık ve sefalet demektir. Ama bu sonuç, sermaye sınıfı açısından bir sorun teşkil etmemektedir. Programı büyük bir hararetle desteklemeleri de göstermektedir ki, hiç de işçi ve emekçilerle “aynı gemide” yolculuk yapmamaktadırlar. Ülkedeki büyük yıkım, sadece emperyalist tekelleri değil, onlarla işbirliği yapabilecek boyuttaki birkaç büyük tekeli de palazlandıracaktır. Yağmadan alacakları payın hevesiyle kazma sallamaları, tekeller açısından anlaşılır bir durumdur.

Ecevit hükümetinin, özelde enflasyonla mücadele, genelde ekonominin düze çıkarılması üzerine ortaya attığı tüm iddiaların, kitleleri oyalamaya yönelik boş bir demagojiden ibaret olduğu, Ocak ayı enflasyon oranıyla da kanıtlandı. Gerçi ortaya attıklarında kendileri bile inanmıyorlardı. Ancak uygulamayı engelleyebilecek bir mücadele örgütlenemediği oranda hayata geçirildi ve kısa zamanda fiyaskosu ortaya çıktı.

Temel argüman “ücretlerin enflasyonu azdirdığı” idi ve kamuda ücret zamları bu gerekçeyle, ve alandaki örgütlü çalışanların tüm karşı çıkışlarına rağmen, ilk altı ay için %10 ile sınırlanmıştı. Asgari ücret, son yılların en düşük artırımıyla, bir kez daha sefalet ücreti olarak belirlenmişti. Ama bir ay gibi kısa bir zamanda salt ücretlere yönelik önlemlerle enflasyonu düşürmenin mümkün olmadığı görüldü. Zira, bunalımın yükünü ücretli emeğin üzerine yıkarak “ekonomiyi düze çıkarmak” mümkün değildir.

İMF’nin istikrar programları, tüm dünyada ve Türkiye’de, istikrarsızlıktan başka bir şey üretmemiş, dolayısıyla ortaya atılan iddialar açısından hep iflas etmiştir. 24 Ocak Kararları’nın sonucu budur. 5 Nisan Kararları’nın sonucu budur. Bugünkü programın sonucunun da bu olduğu daha bugünden ortadadır. Bugüne ışık tutması açısından, 5 Nisan istikrar programının yarattığı sonuçlardan küçük bir örnek vermekte yarar var. Kararın uygulamaya konulduğu 1994 yılı, %125.5’le gerçekleşen enflasyonla, ‘80’den sonra ikinci büyük enflasyonun yaşandığı yıl olmuştur.

Enflasyon konusundaki başarısızlığa rağmen, asıl amaçları açısından istikrar programlarının kaydettiği “başarıları” görebilsek, sorun hakkında bir fikir edinmek de mümkün olacaktır. 24 Ocak ve 5 Nisan kararlarının başarı hanesine yazılanlara, daha doğrusu bu uygulamalarla sermaye sınıfının kazandıklarına bir göz atalım. Gerçek ücretlerin adım adım geriletilmesiyle artırılan kâr oranları. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, satın alma-şiddet uygulama vb. yöntemlerle sınıf hareketi zayıflatılarak kapitalist-emperyalist yağmanın zemininin düzlenmesi. “Ekonomiyi düze çıkarmak için ortak fedakarlık” yalanlarının altında yatan gerçek hedef budur. Bu hedefte de belirgin başarılar kaydedilmiştir. Bazı büyük

tekellerin ekonomisi önemli oranda rahatlığa kavuşmuştur.

Sermayenin ücretlere yönelik enflasyon demagojisinin gerçekte ilgili tek yanı, azdırdıkları enflasyonu ücretleri düşürme yoluyla birazcık olsun dizginleyebilmeleridir. Ama bu, “ücretlerin enflasyonun kaynağı olduğu” iddiasını boş bir demagoji olmaktan çıkarmamakta, sadece sonucu etkilemedeki payını göstermektedir. Yani, enflasyonist politikaların büyüttüğü açığın bir kısmının, ücretlerden çalarak kapatılabileceğini. İşte düzen açısından “istikrar” bunun başarılabilirdiği, ücretli emeğin her türlü yağma ve talan karşısında suskun kaldığı, sefaletle boyun eğdiği, çatışmadan uzak durduğu bir ortamın adıdır. “Devletin ve milletin ali menfaatleri” için, çoğunluğun ikna edilmeye çalışıldığı böyle bir “istikrar”ın sadece sermayenin ekmeğine yağ sürdüğü ise ortadadır. Sermaye sınıfı kendisini “devletin ve milletin” temsilcisi olarak görmekte, kendi sınıfsal çıkarlarını “devletin ve milletin” çıkarları olarak ifade etmekte, dolayısıyla, bir avuç asalak olma vasfını unutturmaya çalışmaktadır. Her ne kadar, sınıfın, gönüllü bir ikna sonucu durumu kabullendiği söylenemese de, sonuç itibarıyla enflasyonist politikaların püskürtülemediği de ortadadır. Enflasyonu sefalet pahasına dizginleme rolü, gönüllü ya da gönülsüz, bir kez daha üstlenilmiş bulunmaktadır.

Bugünden patlayan enflasyonu düşürme balonunun ardından, istikrar programının diğer adımlarına ilişkin demagojilerin de bir bir çökeceği açıktır. Zaten, uygulandığı tüm coğrafyalarda tam bir ekonomik yıkımla sonuçlanan İMF programlarının, Türkiye için farklı bir sonuç vermesi mümkün değildir. Emperyalist tekellerin tek amacı, “ne pahasına olursa olsun” azami sömürüyü gerçekleştirebilmektir. Yerli uşaklarının kendilerine tanımladıkları misyonun da, “ne pahasına olursa olsun” buna aracılık etmek olduğu açıktır.

Bugüne dek “düze çıkarmak” iddiasıyla ekonomilerini İMF’ye emanet eden tüm ülkeler, 5-6 yıl gibi kısa bir zaman içinde büyük bir ekonomik-sosyal yıkımın dibine düşmüşlerdir. Afrika’dan Latin Amerika’ya, Asya’dan Doğu Avrupa’ya kadar,

ekonomisi çöken, büyük bir kaos ortamında savaşa ve yıkıma mahkum edilen tüm ülkeler, İMF programlarıyla kurtarılmayı kabul etmenin bedelini ödemektedirler. Afrika’nın büyük açlığı, tarım ve hayvancılığın İMF programlarıyla çökertilmesinin ürünüdür. Bugün İMF’nin tarım programını uygulamada çok hevesli görünen vatan haini sermaye iktidarının, Türkiye’ye yarın için vaadettiği sonuç da bundan farklı olmayacaktır. Tarımdan enerji, iletişim, sağlık ve ulaştırmaya kadar, toplumsal yaşamın tüm temel alanlarında, ne kadar yapılanma varsa dağıtılmaya, ne kadar birikim varsa yağmalatılmaya açılmaktadır. Özellikle tarımda kısa zamanda elde etmek istedikleri sonuç, ülkeyi tümüyle Amerikan tarımına muhtaç hale getirmektir. Sadece destek alımlarını, kredilerini kesmek ihtiyaçlarını karşılamıyor. Süreci hızlandırmak için, el altından fiilen engelleyici kararları şimdiden almaya başladılar. Eğer üreticiler kabul ederlerse, çay bahçelerinin büyük oranda budanması emri çıkarılmış bulunmaktadır. Bu da, daha mevsimin ilk ürününde büyük bir düşmeyi, dolayısıyla Türkiye pazarının uluslararası çay tekellerinin fiyatlarına teslim olmasını getirecektir. Tüm temel tarımsal ürünleri benzer bir sonuç beklemektedir. Örneğin; bir zamanlar üzüm bağlarını, meyve bahçelerini bozarak tütün üretimine geçmeye mecbur bırakılan Ege köylüsü, şimdi de uluslararası tütün tekellerinin kârı uğruna, tütün ekiminden caydırılacaktır.

Türk sermayesinin öve öve göklere çıkardığı “globalleşme”nin kırdı yaratacağı sonuç, iç pazarın çökertilmesi ve ülkenin emperyalizmin açık pazarı haline getirilmesi yoluyla, kendi yağıyla az-buçuk kavrulmaya çalışan tarım üretiminin tamamıyla çökertilmesi olacaktır. Aynı istikrar programının ücretlere yansıyan yanının alım gücünün sürekli aşağı çekilmesi olduğu düşünülürse, sonuç, milyonlarca işçi ve emekçi için tam bir açlık ve sefalet demektir.

Ama bu sonuç, sermaye sınıfı açısından bir sorun teşkil etmemektedir. Programı büyük bir hararetle desteklemeleri de göstermektedir ki, hiç de işçi ve emekçilerle “aynı gemide” yolculuk yapmamaktadırlar. Ülkedeki büyük yıkım, sadece emperyalist tekelleri değil, onlarla işbirliği yapabilecek boyuttaki bir-kaç büyük tekeli de palazlandıracaktır. Yağmadan alacakları payın hevesiyle kazma sallamaları, tekeller açısından anlaşılır bir durumdur.

Dolayısıyla, tekeller ve onların ücretli-yeminli uşaklığını yapanlar dışında herkesin, yıkım programının karşısında, işçi sınıfının saflarında yer alması gerektiği açıktır. Sistemin programa yönelik demagojileri çökmeye başlamıştır. Ama, izin verilmeye devam edildiği sürece, programın asıl hedefleri konusunda başarı kaydetmeye devam edeceği de açıktır. Kapitalist toplumda patronu ve işçisiyle bölünmez bütünlük, hep birlikte kurtulmak söz konusu değildir. Toplum, çıkarları birbiriyle temelden zıt iki sınıfa çoktan bölünmüş bulunmaktadır. Bugün toplumun çıkarları açısından söylenebilecek olan ise, toplumu hangi sınıfın kurtarabileceğidir.

Sermaye sınıfının programıyla hızlı bir çöküş doğru yol alındığı açıktır. Geriye tek seçenek kalıyor, işçi sınıfının sosyalist programı. Emperyalist-kapitalist yıkım ve talana karşı olan tüm kesim ve kişilerin, yüzlerini işçi sınıfının programına dönmeleri gerekiyor. Bu programın uygulanabilmesinin tek koşulu olan, işçi sınıfının iktidar mücadelesine omuz vermeleri gerekiyor.

“Hedeflenen enflasyon” balonu çabuk söndü

Sermaye devleti milliyetçi koalisyon hükümeti öncülüğünde, yeni binyıla yelkenlerini şişirerek girdi. Arka arkaya ekonomik önlemler açıklandı. IMF ile stand-by antlaşması imzalandı. Tek haneli enflasyona doğru coşkulu ve emin adımlarla yürüdüğümüz ilan edildi. Yeni para ve kur politikaları açıklandı. 2000 yılında %25 enflasyon hedefi kesinlikle tutturulacaktı. Büyük holdingler bütçelerini bu hedeflere göre yaptıklarını açıkladılar. Bu holdinglerin elindeki medya kuruluşları bu büyük seferberliği “ikinci ulusal kurtuluş savaşı” ilan ettiler. Yelkenler o kadar şişirilmişti ki, meclisten geçen “kıyak emeklilik” yasası cumhurbaşkanlığından geri çevrildi. Herkesten fedakarlık istenirken, milletvekillerinin maaşlarına zam, kendilerine de ömür boyu maaş bağlatmaları, seferberlik havasını bozabilirdi. Üstelik, asgari ücrete ve kamu emekçilerine yapılan komik zamlarla tam bir sefaletin dayatıldığı bir sırada...

Bayram töreni kısa sürdü

2000 yılı enflasyon hedefi %25 olarak belirlenmişti. Buna göre aylık enflasyonun ortalama yüzde 2.1 olması gerekiyordu. Nitekim beklenen tüm zamlar Aralık ayında yapılarak Ocak’a sarkması engellendi. Periyodik olarak yapılan yüzde 5’lik elektrik zammı geri alınarak %2.1’e çekildi. Diğer zamların da bu oranda yapılacağı ilan edildi. Ancak bu seremoni uzun sürmedi. Ocak sonu geldi ve enflasyon rakamları açıklandı: Tüketici eşyada 4.9, toptan eşyada yüzde 5.8. Yani bir önceki yılın Ocak ayı enflasyon rakamlarından bile yüksek bir enflasyon yaşanıyor.

Pembe hayallerin tuz-buz olması bütün bir yalan çemberini ortaya çıkarıyordu. Bunun engellenebilmesi için, dolar maaşlı bürokratlar ve medya kalemsörleri ileri sürüldüler. Ocak ayı önemli değildi. Ocak ayında hep böyle olurdu. Meyve-sebze fiyatları fazla artmıştı. Kira yasası daha çıkartılamamıştı. Maaş zamları olumsuz etkilemişti...

Birinci yalan: Maaş zamları

Emekçiler maaş zamlarının enflasyon yarattığını bir türlü anlamıyorlardı! Anlamamaları doğal. Çünkü bu argüman koca bir yalan. Türkiye’de enflasyon 1980’den sonra, 24 Ocak Kararları hayata geçirilmeye başladıktan sonra azdı. Hiçbir dönemde yaşanmayan yüksek bir enflasyon yaşandı. Yine aynı dönem emekçilerin en çok hak gaspına uğradıkları, reel olarak en çok fakirleştikleri dönem oldu. Servet-sefalet kutuplaşması en çok son 20 yılda derinleşti.

Asgari ücreti 80 milyon (üstelik bu para Ocak sonunda ödeniyor, başında değil), maaş zammını %15 yapanların enflasyonu maaş zammına bağlamaları, sermaye temsilcilerinin artık arsızlıkta sınır tanımadıklarını gösteriyor.

İkinci yalan: Kiralar

Kiraların %25’le sınırlanması için hazırlanan yasa tasarısının henüz geçmemiş olması, birçok ev sahibinin kiralara şimdiden zam yapması,

enflasyonun ikinci nedeni olarak ilan ediliyor. Aylarca kiraların enflasyonu ne kadar etkilediği tartışılırken açıklanmayan rakamlar, Ocak ayı enflasyon rakamları ortaya çıkınca açıklanıverdi. Buna göre kiralar tüketici endeksini %25 oranında etkiliyordu.

Devletin enflasyon hesapları ticaret ve sanayi odalarının ve enflasyonu hesaplayan diğer kuruluşların rakamlarıyla hep farklı çıkardı. Yıllarca bu farklı rakamlar yanyana kondu ve hep DIE’nin rakamları daha az oldu. Son yıllarda diğer kuruluşların rakamları da açıklanmamaya başlandı. Emekçilerin ücret artışları bu rakamlara göre düşük tutuluyor, ayrıca enflasyon rakamları bir manipülasyon aracı olarak kullanılıyordu. Şimdi ise manipülasyonun farklı bir biçimi ile karşı karşıyayız.

Gerçek neden: Zamlar

Enflasyonun gerçek nedeni ise yıl sonunda yapılan zamların Ocak ayına yansması ve tüm zam yapılmayacağı açıklamalarına karşın Ocak ayında da zamlara devam edilmesiydi. İlaçlara yapılan %17’lik zam bu zamların en yükseği olarak öne çıkıyordu. Nitekim açıklanan TÜFE rakamlarında en yüksek fiyat artışı %17.5’le sağlık harcamaları idi. Ev eşyasında yüzde 8.3, çeşitli mal ve hizmetler grubunda yüzde 14.3 artış yaşanmıştı. Konuttaki artış oranı ise yüzde 5 gibi ortalama bir rakamdı.

Gerçekleşen enflasyon rakamları için sadece bir yüzünü gösteriyordu. Başta Hazine, Maliye, Merkez Bankası olmak üzere bütün devlet temsilcilerinin Şubat ayından sonra enflasyon düşecek açıklamalarına karşın, Dünya Bankası elektrige %12’lik ek bir zam yapılmasını istiyor. Bayındırlık Bakanı inşaat maliyetlerindeki artışın %90 olarak öngörülmesini Bakanlar Kurulu’na kabul ettirmeye çalışıyor. Kısacası kimse enflasyonun düşeceğine inanmıyor.

Sermaye yine kârda

Ocak ayı enflasyon rakamları açıklandıktan sonra, bütün sermaye dünyası hep bir ağızdan, işlerin yolunda olduğunu, hükümete güvenlerinin tam

olduğunu, Ocak rakamlarına takılmamak gerektiğini belirtti. Sermaye patronlarının bu yalan makinasından çıkarları olduğu açıktır. Enflasyonun yükselmesine karşın dolar kurunun yüzde 2.1 artışta tutulmasından zarar görebileceği düşünülen tek kesim ihracatçılar oldu. Mal alımını TL ile, satımı ise dolarla yaptıkları için zarar edebilecekleri düşünülen bu kesim için hükümet hemen bir destek kararı aldı. Bu kesime acil destek programı

oluşturuldu. Eximbank’ın ihracatçılara vereceği destek kredisi 8 milyar dolara çıkarıldı. Eximbank’a para sağlayabilmek için de devlet tahvilleri çıkarılarak dış piyasaya satılmasına karar verildi. Halbuki 2000 yılının ilk ayında ihracatın büyük bir artış gösterdiği, ihracatçının yüzünün güldüğü yazılıp duruyordu.

Fatura emekçilere kesildi

Bütün bu para operasyonlarının faturası sonuçta yine emekçilere kesildi. Emekçilerin boğazındaki son lokmaya kadar gözlerini dikenler, alınterini sermayeye peşkeş çekenler, bununla da yetinmiyorlar. Devlet tahvilleri, bonolar çıkarılarak gelecek kuşakların emekleri bile sermaye sahiplerine şimdiden peşkeş çekiliyor.

Kapitalizm sürdüğü sürece bu vahşi yağma ve talan devam edecek. Bir tarafta milyonlarca doları ziftlenen burjuvazi ve onun hizmetindeki yağma ve talan düzeni, diğer tarafta ise üzerindeki sömürü giderek daha katmerli hale gelen işçi sınıfı ve emekçi kitleler... Bu sömürü ve talana ufak tefek değişikliklerle, iyileştirmelerle son vermek mümkün değildir. Talan ekonomisini ortadan kaldırmak için kapitalizmin yıkılması, çürümüş ve kokuşmuş burjuvazinin devrilmesi gerekmektedir. İşçi sınıfı artık bu görevi önüne koymalı, bunun için komünist partisi etrafında kenetlenmelidir.

Bu kimin enflasyonu?

%25

Ocak ayı enflasyonu, toptan eşya fiyatlarıyla %5.8, tüketici fiyatlarıyla %4.9 olarak gerçekleşti. Yıllık enflasyon ise, toptan eşya fiyatlarıyla %66.4, tüketici fiyatlarıyla %68.9 oldu. Sermaye devletinin 2000 bütçesi hedefini tutturabilmesi için, kalan 11 ayda enflasyonun toplam %20 olması gerekiyor. Bunun olamayacağı zaten biliniyor. Ama Ocak ayı enflasyon rakamları bu “olmaz”ı çok çabuk deşifre etmiş oldu.

Fakat sermayenin medya borazanlarına ve siyaset bezirganlarına sorarsanız, bu rakamlar zaten bekleniyormuş. Her ne hikmetse beklenen bu rakamlar ne 2000 bütçesine ne de IMF’ye verilen senede (niyet mektubu dedikleri) yazılmış. Buna göre enflasyonun Ocak ayında %2’ler civarında kalması gerekiyordu. Gerçekleşen ise %4.9. Hem de Aralık ‘99’da pek çok temel tüketim maddesine ve KİT ürünlerine fahiş zamlar yapılmasına rağmen.

Enflasyonla ilgili olarak Ocak ayı rakamlarının gösterdiği açık başarısızlığa rağmen, sermaye cephesi hükümetiyle, medyasıyla, üniversite profesörleriyle bunun üzerini örtmeye çalışıyor. Ortada başarısızlık yok, moralleri yüksek tutun diyorlar. Hatta IMF’nin Türkiye’den sorumlu şefi Cotarelli Hazine Müsteşarı’nı aramış ve “sakın endişelenmeyin, iyi yoldasınız” bile demiş!

Aslında tüm medya borazanları, ruhunu sermayeye satmış üniversite profesörleri ve Cotarelli, kendi sınıfları, yani sermaye sınıfı açısından doğru söylemektedirler. Enflasyon hedefinin tutturulamaması ekonomik programın başarısız olduğu anlamına gelmez. Niçin?

Aslında düşük enflasyon hedefi hükümetin yürütmekte olduğu IMF programının temel hedefi değildir. Sermaye açısından başarının ölçüleri ve temel hedefler başkadır. Sorunun enflasyon ekseninde ortaya konulmasının iki önemli nedeni vardır. Birincisi ve en önemlisi, düşük enflasyon hedefi bu programın kitlelere kabul ettirilmesinde gayet iyi bir propaganda aracıdır. İkincisi ise, yüksek enflasyon gibi bir risk faktörünün dizginlenememesi durumunda, yürütülmekte olan programın içeriği itibarıyla 1994’tekine benzer bir finansal krize çanak tutmasıdır. Yoksa programın ayırdedici özelliği enflasyonla mücadele etmesi değildir.

Enflasyon rakamları sermaye açısından temel başarı ölçütü olsaydı, bu rakamlar karşısında yerli yabancı sermayedarların devlete verdikleri borcun faizinde artışa gitmeleri gerekirdi. Fakat bu olmadı. Sermayedarlar yılbaşından bu yana ‘99’la karşılaştırdığında çok düşük faizlerle borç veriyorlar devlete. Hazine şu anda %40 dolaylarında bir faizle borçlanıyor. Oysa Eylül-Ekim ‘99’da hazine ancak %110-120’lerle borçlanabiliyordu. Öyleyse yerli-yabancı sermaye çevrelerinin hükümetlerine olan güveni sürüyor.

Bu güvenin nedenini anlamak için yürütülmekte olan ekonomik programın tüm mistifikasyonlardan arındırılarak gerçek içeriğiyle, yani politik içeriğiyle çözümlenmesi gerekir. Sermaye devleti tüm emekçilere yıllık %25 ücret artışı dayatıyor. Bunu “2000 yılında enflasyonun %25 olacak” diyerek gerekçelendiriyor. Daha Ocak ayında 2000 yılı enflasyonunun %25’in çok üzerinde gerçekleşeceği ortaya çıkıyor. Ama bu durum uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçilerinin hükümete ve uygulanmakta olan programa güvenini sarsmıyor.

Öyleyse sermayenin bu ekonomik programa güveni enflasyon rakamlarıyla ilgili değil. Çünkü sermaye, uluslararası tahkim ve mezarde emekliliği yasalastıran hükümetin kendisine sadakatinden kuşku duymuyor. Ücretleri %25’le sınırlandırma noktasındaki kararlılığı

görüyor. Programlanan yaklaşık 6 milyar dolarlık özelleştirmeyi bu hükümetin hayata geçireceğine ve tarımda destekleme alımlarının kademeli olarak kaldırılacağına inanıyor.

Çünkü hükümet sermayenin politikalarını uygulamak için tam bir kararlılık gösteriyor. Emekçilerin üzerine kararlılıkla yürüyor, en küçük emekçi çıkışını dahi kararlılıkla bastırıyor, emekçilerin devrimci öncülerine kararlılıkla saldırıyor, katlediyor. Bütün bunları yaparken, sermaye sınıfını tekelleştirme etrafında kenetlemeyi, buna türlü gerekçelerle itiraz eden kimi unsurları etkisizleştirmeyi başarıyor. Medyayı, üniversiteleri, sendika bürokrasisini tek bir hedefe, sermayenin yeniden yapılandırma, kendi krizini emekçilere fatura etme hedefine kilitlemeyi başarıyor. Tekelci sermaye devletinin tüm bu kurumlarının MGK komutasında disiplin içinde hareket etmesi için gereken herşeyi yapıyor. Ve sermaye devletinin faşist hükümeti bütün bunlarla sınıflar mücadelesinde yeni mevziler kazanıyor, işçi sınıfı ve tüm emekçileri mevcut mevzilerinden atıp geriletmeyi başarıyor. Emekçiler günbegün yoksullaştıkları gibi, yürütülmekte olan politikalarla yoksulluk, sefalet ve baskı otomatığa bağlanıyor. Uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri asıl olarak bunlara bakıyor, enflasyon rakamlarına değil.

Fakat bu tablo aynı zamanda emekçilerin isyanını da mayalıyor. Mayalanan bu isyanın, yürütülen ekonomik-siyasal-ideolojik yeniden yapılandırma programı tökezlediğinde, etc-kemiğe büründürülmesi gerekiyor.

Yüksek enflasyonun programa olan güveni sarsmamasından yola çıkarak, bu güvenin sarsılmaz bir güven olduğu söylenemez. Sarsılmaz olmamasının nedeni, emperyalist-kapitalist sistemin doğasından ve Türkiye sermayesinin bu sisteme entegrasyonunun niteliğinden kaynaklanıyor.

Program uluslararası sermaye, tekelleştirme Türk sermayesi ve tüm diğer sermaye kesimlerinin iç çelişkileri üzerinde oluşturulmuş hassas bir dengeye dayanıyor. Bu denge emekçilerin daha fazla sömürülmesi hedefine yöneldiği gibi, buna aynı zamanda ihtiyaç duyuluyor. Fakat bunun yanında bir başka şeyi de gereksiniyor. Uluslararası sermayenin finansal desteğini. Zaten IMF ile yapılan anlaşmanın özü de bu. IMF yürütülmekte olan politikaların karşılığı olarak Türkiye’ye 3 milyar dolar krediyi ve aynı zamanda uluslararası finansal çevrelerin güvenliğini taahhüt ediyor. İşte bu güven sürekli olamıyor. Daha önce yaşanan pek çok örnekten (Türkiye’nin de yaşadığı Ocak ‘94 krizi) biliniyor. Uluslararası sermaye bu tür programların tökezlemesiyle birlikte, programın uygulandığı ülkedeki parasının büyük bölümünü çekiyor: Faizler ve döviz hızla yükseliyor, borsa endeksi hızla düşüyor ve ciddi bir devalüasyon ihtiyacı ortaya çıkıyor. Bu ise zaten krizde olan ekonomileri iyice içinden çıkılmaz hale getiriyor. Dünya ölçeğinde yaşanmakta olan bu kriz öncelikle Türkiye gibi zayıf halkaları vuruyor. Meksika, Kolombiya, G. Kore, Endonezya vb. gibi.

Ocak ayı enflasyon rakamları ve bu rakamlara sermayenin tepkisi gösteriyor ki, Türkiye’de uygulanan ekonomik program enflasyonla mücadele, bu mücadelede tüm toplumsal kesimlerin özveride bulunmasına dayalı bir program değildir. Enflasyonla mücadele, programdan beklenen ikincil bir sonuçtur.

(Zaten bu durum 2000 bütçesinde örtük olarak ifade edilmiştir. Bütçede ABD dolarının yıl sonuna kadar %43 artacağı tahmini yapılmaktadır) Programın hedefi sermayenin kâr oranlarını ve sermaye birikim olanaklarını arttırmaktır. Yani emekçilerin sömürü oranlarını arttırmak. Programın temel gereksinimleri; emekçileri siyasal ve ekonomik olarak yıkıma uğratacak faşist devlet terörü ile uluslararası sermayeden sağlanacak dış kaynaktır. Bu gereksinimler aynı zamanda bir diğerinin de koşulu durumundadırlar. Uluslararası sermaye faşist devlet terörünün sürdürülme kararlılığına bakmakta, (Ecevit’in ABD gezisi öncesinde girişilen Ulucanlar katliamına böyle bakılmalıdır) uluslararası sermayenin Türkiye’ye getirdiği her dolar Türkiye’nin emperyalist zincir içindeki zayıf halka konumunu perçinleyerek Türkiye sermayesini faşist devletin vahşeti olmadan yaşayamaz hale getirmektedir. Her çözüm yeni bir krizin de yollarını döşemektedir. Öyleyse sermayenin bu programı kendi krizini emekçilerin sırtından çözme programı değil, aslında emekçilerin sırtından krizini erteleme programıdır.

Tekrar başa dönüp enflasyon bahsine bir başka açıdan değinelim. Enflasyon son tahlilde üretim-tüketim dengesizliği ile ilgili bir sorundur. Bir ekonomide tüketim üretimden fazla ise enflasyon kaçınılmazdır. Tüketim ise temel olarak iki biçimde olur. Yaşamsal ihtiyaçlar için yapılan gündelik tüketim ve yatırım harcamaları (yollar, barajlar, fabrikalar vb.). Türkiye’de son yıllarda yatırım yapılmadığı, ekonominin bu anlamda giderek küçüldüğü düşünülürse, geriye gündelik tüketim kalıyor. Emegiyle geçinen insanların ürettiğinden fazlasının tüketimidir. Bu tüketim bizlerin kanını emen sermayedarların tüketimidir. Ve iki biçim almaktadır: Sermaye sınıfının tüm asalak üyelerinin tüketimi ve daha önemlisi sermaye sınıfının yabancı işbirlikçileriyle birlikte gerçekleştirdiği borç-faiz tüketimi. Uluslararası finans kapitalin yerli işbirlikçileriyle birlikte kurduğu borç-faiz kısır döngüsü, emekçilerin ürettiği değerleri sermayenin kasalarına akıtarak tüketmektedir. Türkiye’deki 500 büyük sanayi kuruluşuna bakalım. Güya sanayi kuruluşları, ama kârlarının yarıya yakınına faizden elde ediyorlar. İşte üretim-tüketim dengesini bozan asıl faktör budur. Ve tabii faşist devletin polisiye harcamaları ile silahlanma-savaş giderlerini de buna eklemek gerekir. Ama böyle bir düzen zaten polissiz, silahsız, savaşırsız var olamaz.

Biz emekçiler üretiyor ve hayatı yaratıyoruz. Onlarsa bizim yarattığımız değerleri sömürerek savaşı, baskıyı, terörü ve faşizmi... Faşist devlet de sermayenin devleti, enflasyon da sermayenin enflasyonu. Öyleyse enflasyon rakamlarında faşist rejimin Ulucanlar katliamında borç-faiz sarmalının izini sürebilmemiz gerekiyor. Bu izleri sürmek ve hedefe ulaşmak gerekiyor.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Özelleştirmede talan savaşları

“Yiğin, efendiler, yiğin; bu hân-ı iştahâ sizin; Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yiğin!”

Tevfik Fikret

çok zor yürüyeceğini söylüyorlardı. Karşı oldukları şey koca şirketin kelepir fiyatına satılmış olması değil, açık artırmaya ilişkin sistemdi. Sonuçta bu sistemin de ne hale getirildiği görülüyor. Kısacası Deniz Nakliyat satışı şaibeli bir satışır. Deniz Nakliyat'ın arkasından Denizcilik İşletmeleri'nin de satılması planlanıyor. Böylece donanma dışında devletin denizlerde hiçbir işletmesi kalmayacak.

Nükleer ihalesindeki bilmece
Akkuyu Nükleer Santrali Şubat

başında ihaleye açılacaktı, ancak ertelendi. Erteleme gerekçesi ise açıklanmadı. Medyadan sızan bir takım bilgiler ertelemenin arkasında büyük bir talan olduğu doğrultusunda. Buna göre Akkuyu ihalesi için bakanlar, müsteşarlar, milletvekilleri ve bürokratlar birçok şirkete söz verdiler. Gizli anlaşmalar yaptılar. Hesaplaşma bir türlü bitirilemiyor. İhale bu yüzden ileri bir tarihe ertelendi. Şimdi ise otel lobilerinde, bakanlık salonlarında rüşvet pazarlıkları sürüyor.

Nükleer şirketler, partileri ve bakanlıkları dolaşip kulis yapıyor, rüşvet dağıtıyor. ANAP'ın ABD'nin Westinghouse şirketine, MHP'nin ise Kanadalı AECL'ye destek verdiği söyleniyor. DSP ise henüz yeterli payı almamış gibi görünüyor, yani kararsız. Bütün bu bitmek bilmeyen pazarlıklar sonunda ihalenin bir tek şirkete verilmesi yerine, parçalara bölünerek ayrı ayrı şirketlere verilmesi, böylece herkesin tatmin edilmesi tartışılıyor. Bu durumda bile bir dizi pazarlık yine gündemde kalacak.

Akkuyu Nükleer Santrali gerçi bir özelleştirme ihalesi değil. Ancak özelleştirmelerin de nasıl yapılmakta olduğu konusunda bir veri sunuyor.

TEAŞ ve TEDAŞ nasıl özelleştirilmeli?

TEK'in özelleştirilebilmesi için bu dev kuruluş önce ikiye bölündü. Üretim ve iletim bölümü olan TEAŞ'ın bazı santralleri özelleştirildi. Şimdi TEAŞ 3,5 cente elektrik üretmesine karşın, bu santrallerden 9 cente elektrik alıyor. TEAŞ'ın da satılabilmesi için üçe bölünmesi düşünülüyor. TEDAŞ ise iller ve bölgeler bazında bölünerek satışa çıkarıldı. İstanbul'un Anadolu yakasında AKTAŞ, dağıtımın özelleştirilmesinin ne gibi sonuçlar yarattığını göstermeye başladı. Rumeli yakasını kapsayan Boğaziçi Dağıtım başta olmak üzere birçok şirket için satış anlaşmaları yapıldı. Önemli sayıda dağıtım şirketi medya holdingleri tarafından alındı. Devir aşamasına kadar gelindi. Ancak birçok hukuksal sorunla karşılaşıldı. Her seferinde birkaç ay sonraya atılan devir işlemleri bir türlü yapılamadı.

Tahkim için gerekli anayasa değişikliklerinin yapılması ve geriye dönük tahkim yasasının çıkarılmasının ardından Dünya Bankası enerji sektörüne bomba gibi düşen bir karar açıkladı. Satış anlaşması yapılan kuruluşların gerekli sermayeyi karşılayamayacağı gerekçesiyle satışların yenilenmesi ve yabancı sermayenin tercih edilmesi istendi.

Dünya Bankası'nın bu açıklaması enerji sektöründe ortalığı karıştıracak. Belki kimi şirketler

yabancı ortaklar bularak sorunu aşmaya çalışacak, ama her koşulda pazarlık kızıştı ve ertelemeler bir süre daha devam edecek. Akkuyu'daki talan ve rant kavgasının bir benzeri de TEAŞ-TEDAŞ özelleştirmelerinde sürmekte.

Telekom'a biçilen fiyat 3 yıllık kârına eşit

Telekom Türkiye'nin en kârlı ve en büyük şirketlerinden biri. Yıllık kârı birçok kuruluşa yaptığı ödemeler düşüldükten sonra bile 1.2 milyar dolar. Bu yıl sonuna kadar bu şirketin %39'u satılacak. Bunun için biçilen rakam ise 3.9 milyar dolar, yani üç yıllık kârı kadar. Şirketin 3 yıl önce yapılan değer tespiti ardından sürekli yapılan yeni yatırımlarla değeri büyük oranda arttı. Buna karşın Ulaştırma Bakanlığı yeniden bir değer tespitine gerek olmadığını söylüyor. Telekom hisselerinin önemli kısmı yabancı borsalarda satılacak. Telekom'un satışı özelleştirme tarihinin en büyük peşkeş operasyonlarından biri olacak.

Yurt Madencilikini geliştirelim

Özelleştirme büyük bir talan savaşı olarak sürerken, sermaye devletin en kıdemli temsilcisi Demirel her gittiği yerin nasıl satılabileceğini hesaplıyor. Demirel geçtiğimiz günlerde Yurt Madencilikini Geliştirme Vakfı'nın düzenlediği 3. Madencilik Genel Kurulu'na katıldı. Burada yaptığı konuşmada, devletin elindeki bütün maden ocakları ve fabrikaların satılarak devletin bu alandan tamamen çekilmesi gerektiğini söyledi. Demirel doğru söylüyor. Yurt madencilikini geliştirmek için madenlerin ve maden fabrikalarının (başta Etibank'ın) satılması, bu satış işlemleri sırasında da büyük rüşvet pazarlıkları yapılması gerekiyor.

Nemaları da talan ettiler

İşçilerden ve kamu emekçilerinden gaspedilen zorunlu tasarruf fonu kesintileri de sürdürülen talanın bir parçası. zorunlu tasarruf fonunda '94 yılında biriken para 6.5 milyar dolar tutuyordu. '94'de yapılan değişiklik olmasaydı şu anda 10 milyar dolar olması gerekiyordu. Yani emekçilerin cebinden sadece nemalar üzerinden 3.5 milyar dolar alınmış durumda. Bu para emekçilerden hortumlanıp sermayeye akıtılan paraların sadece küçük bir bölümü. Nema paraları faize yatırılmak durumunda. Çünkü bunlar emekçilerin "tasarruf ettiği paralar". Ancak yapılan hesaplara göre nemaların yıllık faizi ancak %1.6. Yani enflasyon %70'lerde seyrederken işçilerin parasına devlet yüzde 1.6 değer kazandırmış.

Yiğin efendiler yiğin...

Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde de böyle bir talan yaşanmıştı. Halk sersefil, hazine tamtakırken, padişahlar en şatafatlı sarayları inşa ettiriyorlardı. Dolmabahçe Sarayı adeta Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünün bir sembolüdür.

Türkiye sermaye hanedanlığı da çöküş sürecini yaşamaktadır. Bütün emperyalist hayallerine, Avrupa rüyalarına karşın, tam bir çürüme yaşamakta, müstemleke haline gelmektedir. Emekçi sınıflar Osmanlı'ya güçlü bir tokat vuramadılar. O zamanlar yeterince güçlü değillerdi. Ancak bugün güçlü bir işçi sınıfı var. Bu sınıfa her açıdan önderlik edebilecek bir partisi var. Türkiye hanedanlığı işçi sınıfından yiyeceği tokatla yerinden kalkamayacak ve hakettiği yeri, tarihin çöplüğünü boylayacaktır.

Özelleştirmeler, saldırı programının en temel başlıklarından birisi. Özelleştirmenin önündeki sorunları kaldırabilmek için anayasaya bile özelleştirme maddeleri konuldu. 2000 yılı içinde 151 kuruluşun özelleştirileceği ilan edildi. Önceki 5 yılda yapılan özelleştirme bir yılda yapılacak.

Ecevit hükümetinin özelleştirmeleri bu kadar acele getirmesinin birçok nedeni var. En önemlisi IMF ve Dünya Bankası'nın, yani emperyalistlerin bu konudaki kesin talimatları. Yerli işbirlikçileri de bu yüzden acele ediyorlar. Devletin elindeki herşey satışa çıkarılmış durumda. Bütün politikacılar birer pazarlamacı haline geldi. Özelleştirmeyi bir an önce bitirebilmek için kimi kuruluşların iyileştirilmesini beklemeden Kardemir modelini uygulamayı önerenler bile var.

Ancak tüm çabalara karşın özelleştirme istenilen hızda gitmiyor. Bunun çeşitli nedenleri var. En başta işçi sınıfının verdiği tepki ve vereceği tepkinin yarattığı korku geliyor. Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma korkusu bu. Bunun dışında gerekli sermayeyi bulma sorunu var. Özelleştirilen kuruluşlar o kadar büyük kuruluşlar ki, bunları satın alacak sermaye bulmakta zorluk çekiliyor. Bunun için parçalama yöntemi uygulanıyor. Yabancı sermayeye satabilmek için de soyup soğana çevirdikleri kuruluşları yeniden düzenlemek, yatırımlarla kârlı hale getirmek gerekiyor. Ayrıca yasal düzenleme sorunları var. Kamu emekçileri sendikalarından çeşitli partilerin çıkar girişimlerine kadar, birçok nedenle satışlarda uyulmayan prosedürler yüzünden davalar açılıyor, kimisinde başa dönülüyor. Ancak bunların dışında bir neden daha var: Rant kavgaları. Bazı örnekler verelim.

30 gemilik filosu olan Deniz Nakliyat 3 gemi fiyatına satıldı

Yılın ilk özelleştirmesi Deniz Nakliyat oldu. Sadece elindeki gemilerin değeri bile 135 milyon doların üstünde ve sigorta bedeli 145 milyon dolar olan Deniz Nakliyat, Armatörler Ortak Girişim Grubu'na 59 milyon dolara satıldı. Sadece şirketin inşa halindeki üç yeni gemisinin değeri 55 milyon dolar olduğu belirtiliyor.

Deniz Nakliyat'ın özelleştirilmesi kapalı olarak verilen tekliflerin değerlendirilmesinden sonra alınan en yüksek değerden başlayarak açık artırmaya sürüldü. Buna karşı 30 gemilik şirketi 3 gemi fiyatına satabilmek nasıl mümkün olabiliyor? Deniz Nakliyat '97'de de satışa çıkarılmıştı. Kimi sermaye sahipleri eğer bütün özelleştirmeler böyle yapılacaksa, bu işin

SSK'yı özelleştirme planları

Sermaye devletin yeniden yapılandırma programında sosyal güvenlik ve buna bağlı olarak SSK özel bir yer tutuyor. Uluslararası sermayeye tam entegrasyon, özelleştirmeler, ücretlerin aşağı çekilmesi, sosyal güvenliğin tasfiyesi, tarımda liberalizasyonla karakterize olan topyekun bir saldırı programıyla karşı karşıyayız.

Sosyal güvenliğin tasfiyesinin ne anlama geldiğini biliyoruz: Mezarda emeklilik bu alanda atılan birinci önemli adımdı ve emeklilik fiilen olanaksız hale getirildi. Ayrıca, biçimsel olarak sigortalı çalışma teşvik edilmekle beraber esasta sigortasız çalışma özendirildi. Böylece emek piyasalarına dolaylı ama kapsamlı bir şekilde sermaye lehine-emek aleyhine müdahale edilmiş oldu. Nüfusun %20'sinin işsiz olduğu bir ülkede emekliliğin de olanaksız hale getirilmesi, emekçilerin sermaye karşısındaki pazarlık güçlerinin büyük ölçüde zayıflatılması demektir.

Şimdi sosyal güvenliğin tasfiyesinde ikinci aşama uygulamaya konuluyor: SSK'nın ve diğer sosyal güvenlik kuruluşlarının (Emekli Sandığı, Bağ-Kur) özelleştirilmesi. SSK'nın özelleştirilmesi SSK'nın toptan satışı biçiminde olmayacaktır. Bu olanaklı da değildir. SSK özelleştirilmesi şu iki başlık altında ele alınabilir. SSK'nın verdiği sağlık hizmetlerinin ve SSK'nın emeklilik fonlarının özelleştirilmesi.

Devletin bu konuda hazırlamış olduğu yasa taslaklarında özelleştirme adımlarının nasıl atılacağı gösterilmektedir. İlk adımda, SSK'nın yanısıra özel emekliliği de teşvik eden, SSK ile özel emeklilik sigortasını bir arada hayata geçirecek bir sisteme geçilecektir. İşçi ve işverenlerden toplanan emeklilik primleri özel sigorta şirketlerine yönlendirilecektir. Böylece SSK'da toplanmakta olan emeklilik fonları tedricen sermayenin kasasına akacaktır. Bu taslakta yeni olan, işverenlerle işçilerin SSK'ya olduğu gibi özel sigorta şirketlerine ortak prim ödemesine olanak sağlamasıdır. Özel sigorta şirketleri SSK ile aynı konuma getirilmekte, bunlar için de devlet garantisi geçerli olmaktadır.

Böylece, bugüne kadar SSK'da toplanan sigorta primlerini dolaylı yollardan sermaye kasasına aktaran devlet, bundan böyle meseleyi kaynağında halletmiş olacaktır. Mezarda emeklilikle SSK emeklisi olmanın olanaksızlaştırıldığı koşullarda, emekçilerin özel sigorta şirketlerine yönelmesinden daha doğal ne olabilir? Bu arada özel sigorta şirketine primlerin nasıl ödeneceği, hangi ücret üzerinden, kaç gün üzerinden ödeneceği vb. konular, örgütsüz durumdaki emekçilerle sermaye arasında yeni bir pazarlık alanı haline gelecektir. Kısacası, sermaye devleti emekçilerin emeklilik haklarını gasp etmekle kalmamakta, onların sigorta primlerine de göz dikmektedir. Bu primleri özel sigorta şirketleri aracılığıyla sermayenin kasasına aktarma planları yapmaktadır. Y. Okuyan tarafından sunulacak yasa tasarısı bu planı anlatmaktadır.

SSK'nın sağlık hizmetlerinin özelleşmemiş kısmının özelleştirilmesine gelince. Burada da SSK hastanelerinin satılması planlanmaktadır. Ama bir anda satılma söz konusu değildir. Zaten şu anda SSK sağlık hizmetlerinin bir bölümü özel sağlık kuruluşlarına yapılan sevkler ve ilaç alımları yoluyla özelleşmiş durumdadır. Ayrıca tüm SSK hastahanelerine yerleşmiş bulunan derneklerle pek çok SSK hizmetinin parası da sigortalılardan alınmaktadır. Bugün yapılmak istenen, SSK hastanelerini birer sağlık işletmesi haline getirerek, SSK'nın sağlık hizmetlerini bu hastanelerden satın almasıdır. Bu uygulamanın hastaneleri motive edeceği, rekabet nedeniyle daha iyi hizmet verilmesini sağlayacağı propagandası yapılmaktadır. Oysa gerçek durum hiç de böyle değildir. Hastaneler ticari sağlık işletmelerine dönüşecek ve piyasanın kurallarına boyun eğilecektir. SSK'lılar sağlık sorunları çözülmesi gereken insanlar olarak değil, sırtlarından para kazanılacak müşteriler olarak bakılmaya başlanacaktır. Bu sağlandıktan sonra da hastanelerin satışı gündeme gelecektir. Yıllar yılı emekçilerden toplanan primlerle oluşturulan SSK'nın sağlık kuruluşları böylelikle sermayeye peşkeş çekilecektir.

Sermaye devleti bu özelleştirme adımlarını atarken, SSK'nın idari yapısında da bir takım düzenlemelere gitmeyi planlamaktadır. "Özerkleştirme" adıyla pazarlamaya çalıştığı bu değişikliklerle, SSK bir başkanlık altında faaliyet gösterecek iki genel müdürlüğe dönüşecek. Bu genel müdürlüklerden biri sağlık hizmetlerinden, diğeri ise emeklilik işlerinden sorumlu olacak. Yönetimde SSK genel kurulunun ağırlığı artacak. SSK genel kurulunda işçi ağırlığı bugünküne oranla bir parça artacak. SSK çalışanlarının ise söz hakkı yine olmayacak. SSK hastanelerinin (doğru deyişle sağlık işletmelerinin) yönetimi bir tür mütevelli heyetleri oluşturularak bunlara devredilecek. Bu heyetlerde kaymakam, vali, hastane başhekim, ticaret odası temsilcisi, sanayi odası temsilcisi gibi kişilerin yanısıra, bir işçi sendikalarından bir de çalışanlardan temsilci yer alacak. Böylece SSK güya özerkleşmiş olacak.

Yukarıda sözü edilen özelleştirme adımları atıldığında, SSK'nın tüm yönetimi işçi-emekçilere verilse dahi, bunun bir anlamı olmayacaktır. Dolayısıyla özerkleştirme, özelleştirme adımlarını işçi-emekçilerin gözünde meşrulaştırmak için uydurulmuş bir masaldan başka bir şey değildir. Bu noktaya özellikle dikkat edilmeli ve bu temelde yürütülen özelleştirme propagandasına karşı emekçiler bilinçlendirilmelidir. SSK'nın özelleştirilmesi durumunda, emekçiler en az mezarda emeklilik kadar büyük bir mevzi kaybetmiş olacaklardır. Bu planı bozmak ise kuşkusuz emekçilerin kendi ellerindedir.

Özelleştirme saldırısı tüm emekçileri hedefliyor!

Haraç mezat özelleştirme

Tekelci sermayenin en büyük ismi Rahmi Koç, "müthiş bir dalga yakaladık" diyor. Bahsettiği dalga, işçi sınıfı ideolojik saldırılar ve dizginsiz bir terörle sersemletilmiş ve etkisizleştirilmişken, ortaya atılan ekonomik reform balonları ve güçlü devlet propagandası eşliğinde sahte demokrasi reformlarıdır. Böyle bir dönemde ne kadar vurgun vurabilirse sermaye için o kadar kârdır. Alınan bu hızla işçi sınıfına ve emekçi kitlelere tarihin en büyük saldırılarından biri gerçekleştiriliyor. Saldırının en önemli ayaklarından birini ise hiç kuşkusuz özelleştirmeler oluşturuyor.

2000 yılı içinde 151 kuruluşun özelleştirilmesi hedefleniyor. İlk özelleştirmeler için gerekli adımlar atılmaya başlandı.

Telekom yasası bir çırpıda meclisten çıktı

PTT'nin T'si olarak gündeme getirilip, bölme yoluyla şirketleştirilen Türk Telekom 2006 yılına kadar özelleştirilecek. Böyle uzun bir sürece yayılması bu kuruluşun önemini gösteriyor. Çıkan yasaya göre 2003 yılına kadar Telekom'un tekel niteliği sürecektir. Bu arada Telekom kendi kaynaklarıyla özel şirketlere altyapı sağlayacak. 2006'da tümüyle özel sektöre devredilecek. Telekom'un ilk %20'lik hissesi Eylül-Aralık arasında satışa sunulacak.

Ancak Telekom henüz özelleştirilmeden özel sektör uygulamalarına başlamaya hazırlanıyor. Örneğin önümüzdeki aylarda şehiriçi telefon görüşmelerinin ücreti %10 oranında artırılırken, şehirlerarası görüşmelerde indirimle gidilecek. Bunun şehiriçi görüşmeleri ağırlıklı olarak kullanan emekçilerin sırtından özel şirketlerin telefon harcamalarını karşılamak olduğu açıkça görülüyor.

Yıllık kârı 1.2 milyar dolar olan şirketin satış bedeli ise üç yıllık kârına eşit olacak.

POAŞ en karlı kuruluşlardan birisi

POAŞ ikinci defa satışa çıkarılıyor. Önce Sümerbank'ı sonra POAŞ'ı alan Hayyam Garipoğlu, POAŞ için ön ödemeleri bile Sümerbank'tan kredi çekerek yapmaya çalışınca, ihale iyice şaibeli hale gelmiş, peşinat ödenmeyince de iptal edilmişti.

POAŞ en kârlı kuruluşlardan biri. Geçtiğimiz yıl 9. ay itibarıyla 137 milyon dolar kâr etti. Pazar payının %44'üne sahip olmasının yanısıra, çok sayıda kuruluşta hisseye, nakit paraya ve 5.500 bayisinin sağladığı geniş olanaklara sahip. Bu yüzden başta İş Bankası olmak üzere çok sayıda bankanın başını çektiği konsorsiyumların iştahını kabartıyor. POAŞ için kapalı teklifler alındı. Önümüzdeki ay açık arttırmaya çıkılması bekleniyor.

TÜPRAŞ'ın ise %15 hissesi Mart ayı sonunda satışa çıkarılacak. Bunun ne kadarlık bölümünün yurtdışına satılacağı talebe göre belirlenecek.

THY'nin müşterisi bulundu

Ecevit'in Davos toplantıları sırasında Swissair Müdürü'yle görüştüğü ve Swissair'in THY'yi almak istediği açıklandı. Önce müşteri bulunuyor, sonra özelleştirme ya da satış gündeme getiriliyor. ÖİB Başkanı çıkıp pazarlıkların detayını kamuoyuna açıklıyor.

Davos toplantıları tam bir satış arenasına çevrilmiş durumda. Her gördükleri şirket başkanına ya da büyük sermaye patronuna size şu kuruluşu satalım, size bu ihalemizi verelim diyorlar. Bu pazarlamacılığın başını çeken ise, entelektüel düzeyi üzerine övgüler dizilen Ecevit. Bu entelektüel pazarlamacı bir zamanlar emekçi kitlelerin duyarlılıklarını sermayeye pazarlardı. Şimdi ülkenin 70 yılda yarattığı zenginliklerini emperyalizme pazarlıyor.

En cazip olanlar bankalar

Talan uygulamaları ilerledikçe, yabancı sermaye için en cazip kuruluşlar bankalar olmaya başladı. Emekçilerin kesesinden akıtılan milyarlarca dolarlık yatırımlarla TMSF'ye (Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu) geçirilen bankalar da yabancı bankalara satılacak. Citibank Davos pazarlıklarında BankExpress ve İnterbank'a talip oldu. Midland, Chase gibi büyük banka gruplarının da TMSF'nin elindeki bankalara talip olduğu söyleniyor.

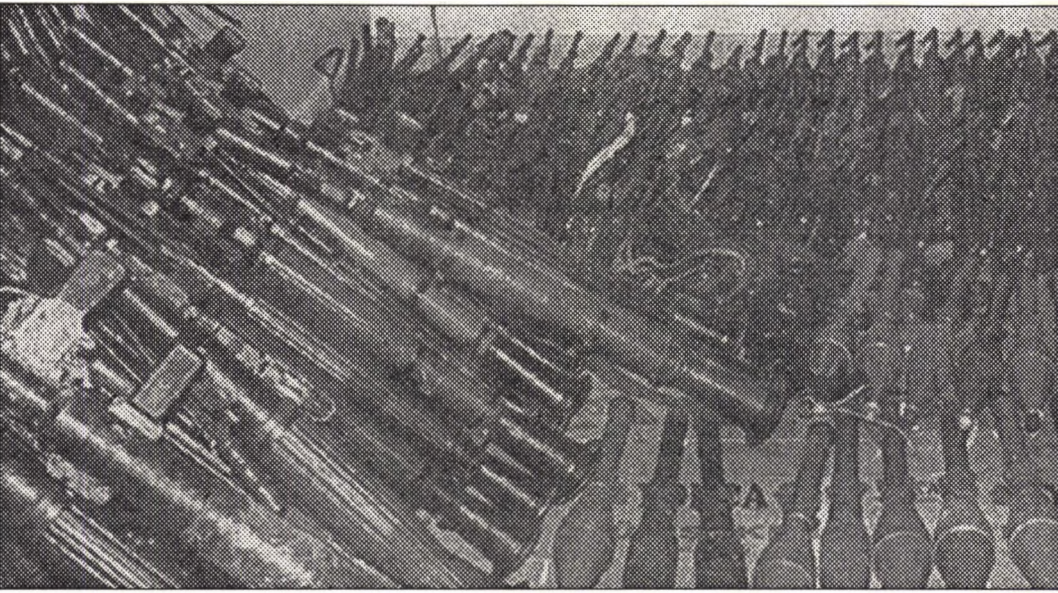
Bugüne kadar Türkiye'de faaliyet gösteren 19 yabancı bankanın aktif toplamaları toplam sistemin içinde %6'yı geçememişti. Emperyalist tekeller Türkiye'yi bir borsa ve bankacılık merkezi haline getirmek istediklerini söylüyorlar. Bunun için karapara aklama amacıyla bir dizi bankanın satın alınması gerekiyor.

Özelleştirme saldırısı tüm emekçileri hedefliyor!

Özelleştirmeyi kitlelere kabul ettirebilmek için sermaye medyası yıllardır propaganda yapıyor. Bunun için bir dizi yasal düzenleme yapıldı. Bugüne kadar gerçekleştirilen özelleştirmelere karşı verilen mücadele ise son derece yetersiz kaldı.

Tekelci sermaye bugün parça parça özelleştirme yöntemini bırakmış, topluca özelleştirmeye başlamış durumda. Bugüne kadar sorunları ilk yaşayan yerlerde gelişen eylemler yetersiz kalmış, birbirinden kopuk olduğu için sermaye devletini yeterince sarsamamıştır. Hızlandırılan topyekun saldırıyla birlikte ortak mücadelenin olanakları daha da artmıştır. Sorun tek başına POAŞ, Telekom, TÜPRAŞ vb. işçilerinin sorunu değildir. Saldırı bütün sınıfa ve emekçi kitleleredir. Mezarda emekliliğe karşı geliştirilen tarzda bir eylem dalgasıyla özelleştirmenin karşısına çıkılmadan, sermayeye geri adım attırmak mümkün değildir.

“Kayıp” silahların sırrı

Sermaye iktidarı Hizbullah operasyonlarıyla kirli ve kanlı kimliğini gizlemeye ve kendisini aklamaya çalışırsa, her geçen gün ortaya çıkan yeni bir pisliği bu çabalarını boşa çıkarmaktadır. Onyıllı bulan kirli savaş, sermaye iktidarını tüm kurumlarıyla öylesine çürütmüş ve kokuşturmuştur ki, tahkimat amacıyla yapılan her operasyon düzenin kendisini vuran, kirli yüzünü ele veren sonuçlara yol açmaktadır.

Planlı bir tarzda startı verilen Hizbullah operasyonlarıyla kirli savaşın sorumluluğundan kurtulmaya, ortada tüm çıplaklığıyla duran Hizbullah-devlet ilişkilerinin üstü kapatılmaya çalışılırken, “kayıp” silah skandalı bir kez daha bu ilişkiyi tescil etmiştir.

Kirli savaşın boyutlandırıldığı ve vahşi düzeylerde seyrettiği ‘93-94 yıllarında, Çiller’in onayı ve örtülü ödenekten aktarılan kaynakla, Batman Valiliği’nce Çin ve Bulgaristan’dan ithal edilen ağır silahların büyük kısmının “kaybolduğu” ortaya çıktı. “Kaybolduğu” söylenen silahların, Susurluk’ta olduğu gibi, kontr-gerilla güçlerinin elinde olduğu anlaşıyor. Nitekim, “kayıp” silah skandalının ortaya çıktığı günlerde, Hizbullah’ın cephaneliği olarak Hilvan-Siverek karayolu üzerinde ve Gaziantep’te bulunduğu ileri sürülen silahlar, “kayıp” silahlarla aynı tip ve markalara sahip.

Küçük bir orduyu donatacak miktardaki silahın Batman gibi devletin ablukası altındaki bir kentte sızdırma türü bir hırsızlıkla ya da silahların verildiği koruculardan aktarılması mümkün değildir.

Silahlar bizzat üst düzey devlet görevlilerince “kaybedilmiştir”. Çünkü gerek silah alımı gerekse dağıtımı, dönemin başbakanı Çiller ve Genelkurmay tarafından, bakanlıklar ve hiyerarşi atlanarak yapılmış, örtülü ödenekten aktarılan kaynakla satın alınmıştır. Alınan silahlar, “terörle kullandığı yöntemle savaşmak”, “denizi kurutmak” eksenindeki kirli savaş konsepti uyarınca oluşturulan terör mangalarının ihtiyacını karşılamak içindir.

Bir valiliğe silah ithal etme yetkisinin verilmesi, kirli savaşın boyutlarını ele vermektedir.

Bölgenin silah tekelleri için yağlı bir pazar durumuna gelmesiyle birlikte “vatan kurtarıcısı” katil sürüleri birer silah tüccarına dönüşmüşlerdir. Elbetteki devletin denetimi ve yönetimi altında. Batman Valiliği’nce oluşturulan kontr-gerilla timlerinin ihtiyacı ile alınan silahların miktarı arasındaki farklılığa bakıldığında,

“kayıp” silahların sırrı

da açığa çıkmaktadır. Neredeyse korucu başına iki kaleşnikof düşmektedir. Dahası alınan silahlar arasında suikast silahı olarak bilinen Kannaslar yer almaktadır. Özel savaş timlerinin oluşturulmasını büyük bir doğallıkla anlatan vali, bu gerçek karşısında suskun kalmaktadır.

Açık olan şudur ki; Hizbullah cephaneliği olarak sergilenen silahları devlet kaybetmemiş, Hizbullah ve benzeri kontra örgütleri silahlandırmıştır.

Bayrampaşa’dan devrimci tutsaklar:

Vahşetin sorumlusu Hizbullah’ı devrimcilere karşı kullanan faşist devlettir...

Hizbullah devlete tek kurşun sıkmamıştır. Tersine, özellikle Türkiye Kürdistanı’nda devlet, kendi yaptıklarının yanısıra binlerce ilerici, yurtsever, devrimciyi Hizbullah eliyle katletmiş, kaybetmiştir. Hizbullah özellikle Türkiye Kürdistanı’nda devletin cinayet şebekesi fonksiyonunu üstlenmiştir.

Günlerdir gazetelerde Hizbullah’ın vahşetleri yer alıyor. Hizbullah’ın elebaşısı Hüseyin Velioglu’nun öldürüldüğü ve iki Hizbullahçı’nın yakalandığı operasyondan sonra Üsküdar, Ankara Etimesgut, Konya, Tarsus, Adana, Diyarbakır ve Batman’da onlarca ceset evlerin zemin katlarına, bodrumlarına gömülmüş olarak bulundu. Katledilenlerin hepsi işkenceden geçirilmiş, kimisi boğularak, kimisi de kafasından çivilenerek öldürülmüştü. Hizbullah’ın yarattığı vahşet Nazi ölüm kamplarını aratmamaktadır.

Dün MHP’li faşistlerin çuval cinayetleri, bugün Hizbullah, yarın başkası... Ama Türkiye’de devlet ve desteğindeki güçlerin yarattığı bu vahşet tablosu hiç değişmiyor? Devlet tarafından yönlendirilen, beslenen, büyütülen ve devlet tarafından eğitilen Hizbullah bugün devlet karşıtı bir güç gibi gösterilmek isteniyor. Yalandır!.. Hizbullah devlete tek kurşun sıkmamıştır. Tersine, özellikle Türkiye Kürdistanı’nda devlet, kendi yaptıklarının yanısıra binlerce ilerici, yurtsever, devrimciyi Hizbullah eliyle katletmiş, kaybetmiştir. Hizbullah özellikle Türkiye Kürdistanı’nda devletin cinayet şebekesi fonksiyonunu üstlenmiştir.

Dönemin Jandarma Genel Komutanı Teoman Koman bunların faaliyetlerini “meşru müdafaa” diye açıktan destekleyen açıklamalar yapmıştır. Ve bugün aynı itiraf Demirel tarafından da fütursuzca yapılmaktadır; “Güneydoğu’da PKK’ya karşı yapılan tepkisel eylemleri istismar etmişlerdir” diyor. Bugün yapılan Hizbullah operasyonu bu gerçeğin üzerini örtmeye, devleti aklamaya çalışıyorlar. Oysa ki Hizbullah’ın devlet tarafından kullanıldığının sayısız örneği vardır. Herşeyden önce devletin en tepesindekilerin çeşitli zamanlarda yaptıkları açıklamalarda bile bu gerçek gizlenememektedir. Hizbullah’a kaçırma, kaybetme yöntemlerini bizzat devlet öğretmiştir. Devlet Hizbullah’ı Kürt Ulusal Hareketi’ne karşı kullanmış ve bugün işi bitmiş, ihtiyacı kalmadığı için bir kenara atmış, operasyonlar düzenlemektedir.

Şeriatçılar ‘60’lardan sonra devlet tarafından korunarak “komünizme karşı mücadele dernekleri” adı altında halka ve devrimcilere karşı yönlendirildiler. Her zaman devletin yanında devrimcilere karşı savaştılar. Devletin vurucu gücü oldular. İlimlisi da, radikali de hep bu doğrultuda hareket etmiştir. Faşist devlet bir taraftan devrimcileri “terörist” diye itham ediyor; kendi teröristliğini devrimcilere yakıştırıyor; devrimcileri terörist göstererek saldırılarını meşrulaştırmaya çalışıyor. Diğer taraftan ise Hizbullah gibi kendi kullandığı güçleri “terörist” diyerek kendisine karşıymış gibi göstermeye, böylece devrimcileri karalamaya çalışıyor. “İşte bunlar halk adına bu tür vahşetler yapıyor” propagandasına başvurarak, devrimcileri karalamak için fırsat olarak kullanmaya çalışıyor.

Bu vahşet tablosunun sahibi faşist devlettir. Ne söylerse söylesinler, bu gerçeğin üzerini örtemezler. Yıllardır halkımızın kurtuluş mücadelesini boğabilmek için sokaklarda, evlerde, dağlarda katlettiler, kaybettiler. Kanla katliamla dolu bir tablo yarattılar. Kimi zaman faşistleri, kimi zaman ise şeriatçıları kullandılar, işleri bittiğinde bir kenara attılar. Bu zulüm düzenini böyle sürdürdüler. Yaşanan vahşete son vermenin tek yolu bu vahşeti yaratan faşist devleti ve sömürü düzenini ortadan kaldırmaktan, halkın iktidarını kurmaktan geçiyor. Emekçi halktan yana tüm kesimler din adına bu vahşetin yaratılmasını, halkımızın inançlarının bu katiller tarafından kullanılmasını teşhir etmeli; din, dil, milliyet ayrımı yapmadan tüm halkımızı mücadeleye katmalı, gerçek kurtuluşun egemen sınıfların devletinin yıkılmasında, yani toplumsal devrimde olduğunu halka açıklamalıdır.

2 Şubat 2000

CMK ve Bayrampaşa Cezaevi’ndeki TDP, Devrimci Yol ve THKP/C-MLSPB davalarından tutsaklar

Batman Valiliği’nce ithal edilen silahlar:
Bulgaristan ve Çin’den ithal edilen, 1 trilyon 450 milyar tutarındaki silahlar: 1330 kaleşnikof, 209 makineli tüfek, 230 RPG-7 roketatar, 30 suikast silahı kannas, 120 değişik çapta tabanca, bu silahlara ait onbinlerce mermi, 300 telsiz, 30 gece görüş dürbünü.

Hizbullah operasyonlarında ortaya çıkan silahlar:

Hizbullah’a ait olduğu söylenen Hilvan Severek yolunda bulunan cephanelikde bulunanlar: 72 adet RPG-11, 69 adet RPG-7, 128 adet roket sevk fişegi, 11 bin adet kaleşnikof mermisi, 326 adet savunma ve 281 adet taarruz el bombası, 600 adet el bombası fûnyesi, 80 adet biksi, 560 adet takarof mermisi,

Gaziantep’te yapılan operasyonda bulunanlar: 120 kaleşnikof marka tüfek, çeşitli markalarda sekiz uzun namlulu silah, 28 roketatar, 48 roketatar mermisi, 179 bomba, kannas marka silahlar.

* Batman Valiliği’nin aldığı silahlardan 600 bin kaleşnikof, 2 milyon mermi ve ikibin el bombası kayıp.

Yüksek enflasyona mazeret

Ocak ayı enflasyon rakamları açıklandı. Bir önceki aya göre toptan eşya fiyatlarında yüzde 5.8, tüketici fiyatlarında ise yüzde 4.9 oranında artış yaşandı. Enflasyonla mücadeleyi dilinden düşürmeyen sermaye hükümeti, enflasyonun yüksek çıkmasına mazeret uydurmaya çalışıyor. Birkaç ay sonra hedeflere tam olarak varacaklarını iddia ederek, sabır ve güven telkin ediyorlar. Gerçek niyetlerini gizleyebilmek, işçi ve emekçileri biraz daha uyutabilmek için yalan üstüne yalan uyduruyorlar. Enflasyon üzerinde hiçbir etkisi olmayan ücretlerin düşürülmesiyle enflasyonun düşmeyeceğini onlar da çok iyi biliyorlar.

Enflasyonla mücadelenin faturasının her kesime eşit olarak dağıtılacağını söyleyerek, toplumsal bir seferberlik havası estirilmek istenmektedir. Tekelci sermaye sınıfının temsilcileri, enflasyon hedefine

uygun olarak zam yapacakları sözünü vererek, kendilerinin de kârdan fedakarlık yapacaklarını söylemektedirler. Gerçekte ise, işçi ve emekçiler boğazlarına gidecek son lokmadan “fedakarlık” ederken, onlar kârlarına kâr katacaklar.

Aynı şekilde hükümet KİT zamlarının da enflasyon hedefine göre belirleneceğini açıklamıştı. Ocak başında elektrik fiyatlarına yapılan %5 zammın geri alınmasını da bu konuda ne kadar titiz olduklarına bir kanıt olarak sunmuştu. Oysa bugünlerde yapılması planlanan enerji özelleştirmelerinin de etkisiyle, IMF yetkilileri elektrik fiyatlarının bir kere de %12 artırılmasını talep etmişlerdir. Özelleştirme sonrasında ise zamlar zaten bütünüyle sermaye sınıfının keyfine göre belirlenecektir.

Sermaye devleti 2000 yılı enflasyon hedefinin %25 olarak gerçekleşeceğini söylemeye devam ediyor. Bilinçsiz kesimlerin bu yalana inanmaya devam etmesini istiyor. Çünkü önümüzde çok önemli bir TİS süreci var ve işçi ve emekçileri %25 ücret artışına razı etmek istiyorlar. Sendika ağaları şimdiden bu konuda üzerlerine düşen görevleri yerine getiriyorlar. Her türlü bahaneyi ileri sürerek, toplantı yapmayı bile istemiyorlar.

Kapitalist ekonominin kâr daha çok kâr hırsı nedeniyle insanca bir yaşamdan mahrum kalan işçi ve emekçiler, bir taraftan sermaye sınıfından en fazla hak koparmak için mücadele etmeli, bir taraftan da sürekli kriz, enflasyon ve işsizlik üreten bu sistemi yıkmak için mücadeleye yönelmelidir.

A. C./İzmir

Devlet terörü, sadaka zammı, katliam, soygun, sürgün, sefalet, sahte sendika yasası...

Gücümüzü üretimden aldık, teslimiyete geçit vermeyeceğiz!

Kamu emekçileri;

Nemalarımıza bu yıl toplam %16 faiz uygulandı. Ve Haziran'da da zorunlu tasarruflarımızı gasp etmeyi planlıyorlar.

Biz ne yapıyoruz? Basın açıklaması...

Bizleri ve tüm emekçileri mezarda emekliliğe mahkum ettiler. Biz ne yaptık?

Kontra Türk Kamu-Sen'li platformda Bayram Meral'in dümen suyuna girdik.

Bizleri %15 sadaka zammına mahkum ettiler. Biz ne yaptık?

Basın açıklamaları, izinli bir fukara mitingi ve yine yasak savarcasına bir vizite eylemi.

Bize yaptıkları %15'lik sadaka zammını Aralık ve Ocak'ta yaptıkları zamlarla şimdiden geri aldılar. Biz ne yapıyoruz?

Sahte sendika yasası geliyor. Biz ne yapacağız? Basın açıklamaları?!...

Kamu personel rejimi yasası geliyor. Ne yapacağız? Basın açıklamaları, icazetli mitingler. Aynen şimdi nemalarımız gasbedilirken yaptığımız gibi.

Sosyal güvenlik kuruluşlarımız, Telekom ve enerji santralleri özelleştiriliyor. Ne yapıyoruz?

Devletin tüm emekçiler üzerindeki baskı ve terör politikası son hızıyla devam ediyor. Cezaevlerindeki devrimciler katlediliyor, işkencehaneler çalışıyor, sokak ortasında insanlarımıza tecavüz ediliyor. Biz ne yapıyoruz?!...

Kürt halkının temel insani talepleri dahi görmezden geliniyor. Kürt kamu emekçileri sürgün ediliyor. Ne yapıyoruz? Konfederasyonumuz ne yapıyor?

Bizim gücümüz basın açıklamalarından mı geliyor, üretimden mi?

Üretimden gelen gücümüzü kullanmadan, direniş mevzileri yaratmadan, bu mevzileri gerektiğinde bedel ödeyerek savunmadan hak alabilir miyiz?

Hani sefaletle teslim olmayacaktık! Hani sermaye devletinin bütçe saldırısına, mezarda emekliliğe geçit vermeyecektik! Bu sözleri hayata geçirmek için neyi bekliyoruz? Başbuğ Ecevit'in nedamet getirmesini, “pişman oldum, sizi sefaletle mahkum etmeyeceğim” demesini mi?

Sermaye sınıfının tüm saldırılarının karşısında ancak sınıf bilinci taşıyan bir direnişle durabiliriz.

20 Aralıkları, 16-17 Haziranları, 4 Martları tekrarlamak için ne bekliyoruz?

Ya sefaletle ve baskılara boyun eğeceğiz ya da;

“-Sermaye sınıfına karşı işçi sınıfı,
-Kapitalizme karşı sosyalizm,
-Düzene karşı devrim” bilinciyle yeni direniş mevzileri yaratacağız. Üçüncü yol yok!

Yaşasın kamu emekçilerinin

onurlu mücadelesi!

Zafer direnen emekçinin olacak!

Direne direne kazanacağız!

Sosyalist Kamu Emekçileri

Dodo Tekstil işçilerinden iş bırakma eylemi

Aydınlı Köyü'nde bulunan Dodo Grup tekstilde, 10 Şubat günü iş bırakma eylemi yapıldı. Eylem 6 aydır ücretlerin düzenli ödenmemesi, 1.5 aydır ücret ve mesailerin ödenmemesi, ağır çalışma koşullarının bulunması ve sigortadan başka hiçbir sosyal hakkın bulunmamasından kaynaklı gerçekleştirildi.

Sabah saatlerinde işyerinde çalışan 700 işçiden 400'ü, yarısı yemekhanede yarısı fabrika kapısı önünde beklemeye başladı. İşçiler Tuzla Deri-İş'e ulaşılar ve konuşmalar sonucu, işyerinden Tuzla Deri-İş sendikasına kadar yürüyüş kararı alındı. Yürüyüş boyunca işçiler jandarmanın tehdit ve baskısına maruz kaldı. Sendikada bir toplantı düzenledi. Toplantı esnasında jandarma sendikanın etrafını ablukaya alarak psikolojik baskıda bulundu.

İş bırakma eylemi, taleplerin kabul edilmesiyle son buldu. 11 Şubat günü işçiler işbaşı yaptı. İşçilerin % 90'ını genç işçiler oluşturuyor. Sınıf hareketinin durgun olduğu bu süreçte atılan adım ileriye doğrudur. Dodo Grup işçileri 1 günlük iş bırakma eylemini daha ileriye taşıyarak, sendikal örgütlülüğe hazırlanmalıdır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kartal/ Kızıl Bayrak

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://hantey.org>

DEVİRİM DAVASI YENİLMEZDİR!

İstanbul Emek Platformu Temsilciler Kurulu toplantısı üzerine

'99 Eylül'ü sonlarında örgütlenme çalışmalarına başlayan İstanbul Emek Platformu Temsilciler Kurulu (İEP), ilk geniş katılımlı toplantısını 5 Şubat 2000'de gerçekleştirdi.

Kurul, oluşumun şu andaki durum ve düzeyini oldukça açık biçimde yansıtıyordu. Bu açıklığın iki temel ve kritik noktası üzerinden platformu değerlendirmekte yarar olduğunu düşünüyoruz. Çünkü toplantının "Sonuç Bildirgesi"ne de damgasını vuran güzel dileklerin kağıt üzerinde kalmaması, hayata geçirilebilmesi, biraz da gerçeklerin görülmesine, eksiklik ve zaafıların üzerine gidilmesine bağlı.

Açıklığın bir cephesinde, kendisini katılımın düzeyinde de gösteren tabanın mücadele istek ve birikimi vardır. İEP Temsilciler Kurulu'na, oluşumun tüm sınırlılığına rağmen, bine yakın kitle katılmıştır. Konuşmacıların büyük çoğunluğu, saldırıların kapsamı ve niteliği konusunda belirgin bir bilinç açıklığı ile buna karşı direnmenin imkanları konusunda bir özgüveni ifade etmişlerdir. Aynı oranda da, sendikal bürokrasiye karşı güvensizliği. Bu, her türlü yerel platformun (İEP'in de) nasıl bir zemin ve olanağa sahip olduğunu göstermektedir. Bundan sonra sorun, bu zeminde sağlam durmak, tabanın ihtiyacını karşılayacak örgütlenmeleri gerçekleştirme yönünde doğru kararlar vermek ve samimi bir çaba içinde olmaktır.

Açıklığın ikinci cephesinde ise, birinci cephenin olumluluğu ile yetinmenin, sınıfsal duruş ve ihtiyaçlar açısından ne kadar yanıltıcı olacağı gerçeği durmaktadır. Katılımdaki sayısal kimseyi yanıltmamalı, platformun "İstanbul emek güçlerini toparlamak ve mücadeleye sevk etmek" hedefine sayıyla değil nitelik ve "temsil" düzeyiyle ulaşılabilirliği gerçeğini unutturmamalıdır. Oluşum henüz çok az sektör ile sınırlı olduğu (esasta belediye ve deri sektörü), dolayısıyla İstanbul'un temel sanayi sektörleri dışı kaldığı ölçüde, Kurul, İstanbul işçi hareketinin asıl dinamiği ve mücadele birikimini, dolayısıyla düzeyini yansıtmaktan uzak kalabilmiştir.

Platformun geleceği, biraz da bunu önemsemeye ve üzerine gitmeye bağlıdır. Olumlulukları abartmadan, sadece üzerine basıp yükselmek için kullanarak, eksikleri tamamlamak-olumsuzlukları ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapılmalıdır. Tuzla Deri işçilerinin, biraz da sürekli direnişlerin yarattığı özgüvenle ifade ettiği gibi, ilk adımı atmış olmak önemlidir ve güçlerin sınırlılığına bakmadan bir mücadele merkezi oluşturabilmek, çekim gücü yaratmanın ilk adımdır. Ama buradan çıkan sonuç, platformu ve temsilciler toplantısını böyle bir ilk adım olarak görebilmeyi ve bundan sonraki yolu bu bilinçle adımlamayı da koşullamalıdır. Yoksa, sınıf içi rekabeti hiç olmayacak alanlara taşınmanın, bölünmüşlüğü ve sendikal-siyasal çekişmeleri sınıfın tabanına doğru yaymanın zemini olarak değil.

Bunun altının önemle çizilmesi gerekiyor. Zira platformun, Temsilciler Kurulu Sonuç Bildirgesi ile de "resmileştirdiği" yapısı, konfederasyonlar değilse de, İstanbul'daki sendika ve şubelerin çoğunluğu bazında aynı durmayı gerektirecek hiçbir "özellik" taşıyor. Tipik bir örnektir; Kurul'da çoğunluk oyunu karara bağlanmış olmasına rağmen, "Ulucanlar davasına katılım" sonuç bildirgesine yansıtılmamıştır. Bu tutumdaki "sendikal" kaygı, yürütmeyi oluşturan sendikalar kadar, platformu yönlendiren sendikalist siyasetleri de bağlamaktadır. Ve aynı zamanda, bu oluşumu, oluşum dışındaki sendikalarla aynılaştırmaktadır.

Bu durumda, İEP'in, konfederasyonların "oluşumun önünü kesmek" olarak düşünülen ikinci bir yerel platfrom girişimi ile "rekabet" etmesinin, karşıdan da gelse ayrılığı körükleyecek ve kurumlaştıracak bir tutumu kabul etmesi ve sürdürmesinin hiçbir gerekçesi

olamaz. Böyle bir ayrı duruş için, İEP'i "sınıf içinde devrimci bir çıkış" olarak nitelemek gerekir ki, Ulucanlar davası örneğinde de görüldüğü gibi, platformun ne böyle bir niyeti ve ne de yönelimi bulunmaktadır. Kaldı ki, bulunsa dahi, bu, sınıf sendikalarının siyasetten uzak kalamayacağı-kalmaması gerektiğinin ifadesinden ziyade, siyaseti sendikalara havale etmenin bir ifadesi olacaktır. Böyle bir tutum ise, platformu sadece belirli siyasi yapıların dar platformlarına dönüştürmekten, dolayısıyla da hem sendikal, hem de siyasal zeminlerin yitirilmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Olası bir ayrı duruş, salt oluşumun kendisi için değil, oluşum dışındaki kesimin sendikal bürokrasinin kesin denetimine terkedilmesi anlamında, İstanbul işçisinin asıl çoğunluğu için de olumsuz olacaktır. Platform eğer kendisi için "devrimci" bir atılımı misyon ediniyorsa, sınıfın kitlesine karşı görevler öne çıkarılmalıdır. Dolayısıyla, sözkonusu devrimci dinamik, sınıf hareketi için tetikleyici olabilmek için, örneğin konfederasyonlarca oluşturulduğu iddia edilen geniş katılımlı İstanbul Emek Platformu içinde yer almalıdır. Böyle bir tutum, sendikal bürokrasiye karşı mücadele için bir engel değil, tersine bir önkoşuldur. Sendikalarındaki ve sendikal platformlardaki bürokratik mekanizmalar ancak içerden bir müdahale ile parçalanabilir. Ters, DİSK örneğinde olduğu gibi, mekanizmaların dışına çıkmayı, farklı bir yapılanma iddia ve çabasında olmayı gerektirir. İEP için böyle bir iddia ve yönelim sözkonusu olmadığına göre, yapılması gereken, mekanizmayı içten parçalamaya, en azından

zayıflatmaya-gedikler açmaya yönelik çaba göstermek olmalıdır.

Toplantının, platformu zayıflatacağını düşündüğümüz önemli bir işleyişine de değinmek gerekiyor. Konuşmacılar sırayla tebliğ sunar gibi konuşup inmiş, çözüm önerilerine fazla girilmemiş, getirilen öneriler hiç tartışılmadan bildiriye yansımıştır. Asıl önemli olansa, bu önerilerin nasıl hayata geçirileceğine ilişkin bir gündem maddesinin olmamasıdır. Örneğin; bildirinin ikinci maddesindeki "İşçi sınıfının ülke çapındaki birleşik mücadele platformu, yerel düzeyde, işyerlerine kadar uzanan bir örgütlenme ile tamamlanmalıdır." iyi dileği, hangi araçlar hangi mekanizmalarla hayat bulacaktır? Yine, 9. maddede ifade edilen "yerel emekçi birlikleri" nasıl kurulacaktır? Bir yandan, ancak bağımsız taban inisiyatifleriyle hayata geçirilebilecek olan bu tür kararlar almak, öte yandan bu yönlü taleplerle toplanmış bir kitleyi işleyişe dahil etmeden dağıtmak tam bir çelişkidir.

Bugün, herhangi bir yerel platformun önündeki en önemli iş, pratiğe yönelik kararlar almak ve bu kararları uygulama araç ve mekanizmalarını yaratmaktır. İşçileri karara ortak etmek yeterli değildir. Çünkü verili sendikaların bu kararları hayata geçirecek mekanizmaları ya yoktur, ya da çoktan işlevsizleşmiş durumdadır. Kaldı ki, sözkonusu edilen ve ihtiyaç olan, salt sendikal işçilerin birliği değil, sendikal-sendikasız tüm işçi ve emekçilerin birliği olduğuna göre, taban inisiyatifine dayalı yerel örgütlenmeler daha bir önem taşımaktadır.

İEP Temsilciler Kurulu'ndan notlar...

1000'e yakın katılımın olduğu toplantı, açış konuşması ve saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimiyle başladı. Türkiye ve dünya işçi hareketinden çeşitli olay ve eylemleri konu alan gösterim, kitle tarafından dikkatle izlendi.

Bundan sonraki bölümü tümüyle konuşmalara ayrılan toplantıya katılımın, ağırlıklı olarak Belediye ve Deri işkolundan gerçekleştiği görülebiliyordu. Özellikle Tuzla Deri işçileri kitlesel bir katılım sağlamıştı. Tuzla Deri'nin varlığı ve örgütlülüğü, sloganlarıyla da kendini gösteriyordu. Benzeri bir toplu davranış, katılım sayısından bağımsız olarak, Emekli-Sen üyeleri için geçerliydi.

Toplu olarak gelmişlerdi, birlikte oturuyor ve konuşmacıların kürsüde olduğu süreç içinde açtıkları dövizler ve atıkları sloganlarla kendilerini ifade ediyorlardı. Bunun dışındaki katılımlar, sektörel bazda bir örgütlülüğü/birliği gösterir bir davranış sergilemiyor, daha ziyade tekil, ya da ikişer-üçerli gruplar halinde bir katılım izlenimi bırakıyordu.

Konuşmaların ortak noktaları olarak;

-Sınıfa yönelik saldırılar konusunda belirgin bir bilinç açıklığı,

-Sendikal ihanete karşı bariz bir öfke ve açık güvensizlikle, yüzünü kendi gücüne (taban gücüne) çevirme durumu,

-Birliğin yakıcı ihtiyacının genel bir kavrayış olarak yaygınlaştığı,

-CMK mesajı, çeşitli konuşmaların argümanları vb. üzerinden cezaevleri ve hücre tipi üzerinden saldırıların bütünlüğü konusunda belirli bir kavrayışın bulunduğu gözlemlenebiliyordu.

Toplamda en büyük eksiklik, konuşmalar ve öneriler üzerinden tartışma yürütülememesi oldu. Ki en büyük ihtiyaç ve talep (bunu bazı konuşmacılar özel bir tarzda vurgulamıştı) tabanın karar mekanizmasına dahil edilebilmesiydi. Yerel bir platformdan asıl beklenen (tabanın beklediği) buydu. Böyle olduğu taktirde bir güven ortamının oluşacağı, mücadele birliği doğrultusunda adım atılabileceği düşünülüyordu.

Zamanın tamamının büyük oranda önden hazırlanmış konuşmalara kullanılması, konuşmaların çözüm önerisinden ziyade teşhir ve ajitasyon ağırlıklı olması, bir tartışma imkan ve ortamı bırakmadı. Bu, bir yanıyla katılımdaki düzeyin de göstergesiydi.

Salondaki pankartlar:

- ✓ Emekçiler haklarımızı ve onurumuzu korumak için birleşelim, mücadele edelim-İst. Emek Platformu-
- ✓ Mezarda emeklilik yasasına hayır!
- ✓ Durmak yok, daha ileri! Zafer işçi sınıfının olacak!
- ✓ TİS'e sahip çık, sefalet ücretinden kurtul!
- ✓ SSK işçindir!
- ✓ Ekmek ve adalet yoksa barış da yok!
- ✓ Sessiz kalmak kıdem tazminatlarının kaldırılmasını ve işten atılmaları onaylamaktır!
- ✓ MAİ, ESK, sosyal yıkım yasası ve emperyalist talana hayır!
- ✓ Birlik, mücadele, zafer!

İstanbul Emek Platformu Temsilciler Kurulu toplantısına katılan çeşitli işyeri temsilcileriyle röportaj:

İşçi sınıfı Ulucanlar Davası'na sahip çıkmalıdır

Kızıl Bayrak: Bugün toplanan İstanbul Emek Platformu toplantısında alınacak kararların pratikte yerine getirilebileceğini düşünüyor musunuz?

Zeynel Kilitli (Limter-İş Temsilcisi):

Biz Limter-İş olarak 60 günlük bir direniş yaşadık. Bu direniş sırasında bizi ziyaret edenler, bugünkü platformu oluşturan sendikalar. Sendikal bürokrasiye karşı koyan sendikalar bu platformda yer aldığı için, ben başarılı olacağına inanıyorum. Başarılı olacağına inancım, bizlerin daha fazla mücadele etmesinden kaynaklanıyor. Çünkü daha önceki platformlar sözde vardı, özünde pratikte pek bir şey yapmadılar. Konuşmalarda belirtiliyor. Sermaye saldırıyor, bu onun işi, peki bunun karşısında biz ne yapmalıyız? İstanbul Emek Platformu bu konuda, bugüne kadar yapılan saldırılara karşı mücadelede alternatif olmalı. Çünkü başka bir şansımız yok.

Bülent Kilitli (Metal İşçisi Gebze):

Benim çalıştığım fabrika sendikası. Ocak ayında zam oranı belirlendi. Bunun üzerine sendikal çalışma başlatmış bulunuyoruz. İstanbul Emek Platformu sermayenin saldırılarına karşı umarız ki başarılı olur. Sermaye son dönemde saldırılarını artırdı. Bunun karşı mücadele kararları alınıp hayata geçirilirse, bu platform anlamlı olur. Bu yapılamazsa hiçbir anlamı olmaz.

Arzu Çerkezoğlu (SES Anadolu yakası):

Bu zemin umut vaadededen bir zemin. Şunu artık herkes çok iyi biliyor: Ne sadece kamu emekçileri, ne sadece işçiler, ezilen tüm kesimler güçlerine birleştirmedikleri ve ortak hedefler doğrultusunda mücadeleye girmedikleri sürece, bu kadar bütünlüklü saldırılara karşı başarı elde edebilmek mümkün değil. Bu yüzden bu zeminler çok önemli ve çok değerli. Eğer bir takım kazanımlar elde edilecek ve olumlu bir şeyler yaratılacaksa, buralardan yaratılacak. Bu noktada buranın coşkusu ve kararlılığı çok önemli. Ve geleceğe ilişkin olarak anlamlı mesajlar veriliyor diye düşünüyorum.

Ahmet Telliöğlu (Ses Kartal):

Eğer bu toplantıdan çıkan kararlar işçi sınıfı hareketinin önündeki sendika bürokrasisine takılmaz, onu by-pass etme cesaret ve kararlılığını gösterebilecek bir iradeyi de arkasına alırsa, bu toplantı da, bu platform da başarılı olur. Çünkü bugün mevcut sendikal bürokrasi sınıfın en temel talepleri için kendiliğinden ortaya koyduğu mücadeleyi bile engellemeye çalışmaktadır. Bu platform bu engellemeyi ortadan kaldırırsa dahi, önemli bir iş görmüş olur.

Kızıl Bayrak: Sermaye devleti son dönemde hizbi kontra'ya yönelik sözde operasyonlar yürütüyor. Devlet bu operasyonlarla katliamcı yüzünü gizlemeye de çalışmaktadır. Bu konudaki düşünceniz nedir?

Zeynel Kilitli: Tabii Hizbullah'ı devlet kendisi kurdu. Bugün, temiz toplum yaratma aldatmacasıyla, sözde irtica hareketine karşı mücadele denilerek, insanların gözleri boyanıyor. Bizler işçi önderlerinin, devrimcilerin gözaltında kaybedilerek yok edildiğini biliyoruz. Bunların hesabını sormamız gerekiyor. Evet devlet kendisini

aklamaya çalışıyor. Bu platformdan katliamlara karşı da bir karar çıkmalı ve hesap sormaya yönelmeliyiz.

Bülent Kilitli: Hizbullah mücadele eden Kürt halkına karşı geliştirilmiş bir harekettir. Bunun yanında, topluma mal olmuş aydınların katledilmesi için kullanılan bir oluşumdur. Devlet sözde Hizbullah'a yönelik operasyonlarla kendi katliamcı kimliğini ortadan kaldıramaz.

Arzu Çerkezoğlu: Hizbullah operasyonu, son dönemde Clinton'ın Türkiye'ye gelmesi, Avrupa Birliği'ne yeşil ışık yakılması vb. ile birlikte, Türkiye'ye uluslararası alanda biçilen rol açısından bir anlam ifade ediyor diye düşünüyorum. Bir taraftan dışarıya karşı demokratik hava yaratılırken, bir taraftan da kendi elleriyle kurdukları ve büyüttükleri, güneydoğuda kullandıkları yapılanmayı bugün ortaya çıkarıyorlar. Burada iki mesaj var. Birincisi ve en önemlisi, ülkede tırnak içinde bir şeriatçı dalganın yükselmesine karşı, bakın böyle yaparız tehditiyle Hizbullah'ı öne çıkarıyorlar.

Ahmet Telliöğlu: Sonuçta bu operasyon da devletin kendini aklama ve işçi sınıfının hedefini şaşırtma operasyonlarından bir tanesi. Dolayısıyla, işçi sınıfının bu operasyonların arkasındaki sermaye devleti gerçeğini, aslında Hizbullah'ın Hizbi kontra olduğunu, devletin yarattığı bir örgüt olduğunu görmesi ve kendi hedefinin şaşırtılmasına izin vermemesi gerekir.

Kızıl Bayrak: Ulucanlar katliam davası 22 Şubat tarihinde başlayacak. Bu davaya ilişkin görüşleriniz nelerdir?

Zeynel Kilitli: Cezaevlerindeki insanları işçi sınıfından ayırdetmemek lazım. Burada bulunan temsilciler de yarın sindirilmeye çalışılacak, cezaevlerine konulacak. Dolayısıyla bu davaya kesinlikle katılmak gerekiyor. Ve buradan, İstanbul Emek Platformu Temsilciler Kurulu toplantısından bu yönde bir karar çıkmalıdır.

Bülent Kilitli: Ulucanlar katliamı tek değil, benzer birçok katliam var. Duyarlı insanların bu davaların peşini bırakmaması gerekiyor. Kamuoyu oluşturmak gerekiyor. Böylece bu insanların yalnız olmadığını göstermek lazım. Devlet ise bu tür davaları uzak illere götürerek, kitlelerinin katılmasını engellemeye çalışıyor. Bunu Gazi vb. davalarda gördük.

Arzu Çerkezoğlu: Bu konuda cezaevinden gelen mesaj çok önemli ve anlamlıydı. Bugün işçiler ve emekçiler kendi mücadeleleriyle tutsakların mücadelesini bir ve aynı şey olarak görmek zorundadırlar. Eğer biz sadece kendimizi değil, işyerlerinde işçileri ve emekçileri örgütlemeye yöneleceksek, işçi sınıfının devrimci tutsakların yanında olduğu bir süreci örnek gerekiyor. Bu, öncü işçilerin ve politik bilinci olan bizlerin yapması gereken şeydir. Bu platformun sonuç bildirgesinde davaya katılım yönünde bir karar çıkmalıdır.

Ahmet Telliöğlu: Ulucanlar'da katledilenler işçi sınıfının tarihsel misyonu olan sosyalizmi temsil eden işçi sınıfının öncüleridirler. Bu nedenle emekçilerin Ulucanlar Davası'na, kendi öncülerini katleden devletle bir hesaplaşma günü olarak bakması ve bu temelde sahiplenmesi gerekir.

CMK'nın İstanbul Emek Platformu'nun

5 Şubat toplantısına sunduğu metni:

Değerli dostlar;

Sizinle birlikte aynı saflarda, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin kesin kurtuluşu gibi yüce bir amaç için mücadele ediyor olmanın coşkusu ve gururuyla toplantınızı selamlıyoruz. Sizin gibi, işçi sınıfının bilinçli öncüleriyle aynı amaç için mücadele eden devrimci tutsaklar olarak, sizinle daha yakın ve daha sıkı bir diyalog kurma ümidiyle size sesleniyoruz. Bu çağrımızın bilinçli öncü işçiler olarak sizin tarafınızdan karşılıksız ve yanıtı bırakılmayacağına inanıyoruz.

Değerli dostlar;

Egemen sınıfların, emperyalistlerle birlikte, işçi sınıfı ve bütün emekçilere karşı nasıl bir saldırı dalgası başlattığını hepimiz görüyoruz, biliyoruz. Bu saldırı karşısında işçi sınıfının, tüm emekçilerin, devrimci tutsakların mücadele birliğinin önemini ve ihtiyacını sizler de gayet iyi bilmektesiniz. Patronlara karşı mücadelede yaptığınız pek çok grev, direniş, iş bırakma, işgal gibi eylemlerde, zafere ulaşmak için bütün ezilenlerin mücadele birliğinin önemini yaşayarak gördüğünüzden kuşku yoktur.

Ne var ki, egemen sınıflar, burjuva sendikacıların da yardımıyla, sizleri diğer emekçi sınıflardan ve devrimci tutsaklardan uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardır, yapmaya da devam ediyorlar. Çünkü, siz işçileri devrimcilerden, devrimci tutsaklardan uzak tutmakla, işçileri devrimci tutsaklara yabancılaştırmakla güçten düşüreceklerini, sizi zayıf kılacaklarını gayet iyi biliyorlar. İşçi sınıfına, emekçi kesimlere, devrimci tutsaklara karşı zafer elde etmek için, bu güçleri bölüp parçalamak onlar için hayati önemdedir.

Bu yüzden, sömürücü sınıflar işçi sınıfına olduğu gibi, devrimci tutsaklara da saldırırken aynı yolu izlemektedir. Devlet ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarıyla sizlerin de yaşamını evle iş arasında sıkıştırarak bir anlamda hücreleştirmektedir. İşçi sınıfına ve emekçilere yapılan saldırıyla biz devrimci tutsaklara yapılan saldırı devletin topyekun saldırısının parçalarıdır. Bugün, biz devrimci tutsakları sizlerden koparmak, yalıtırmak ve sizinle paylaştığımız ortak amaca yabancılaştırmak için "hücre tipi" cezaevlerini yaşama geçirme hazırlığı yaparken, aynı amacı gütmektedir. Sömürücü sınıflar devrimci tutsakları, "F tipi cezaevi" adı altında "hücrelere" koyarak teslim almaya çalışmakta, bunun hazırlığını yapmaktadır. Çünkü biliyor ki, devrimci tutsakları teslim almadan, tecrit etmeden sizlerin ve bütün emekçilerin mücadelesini başarısızlığa uğratabilir. Ecevit, bu gerçeği, "cezaevlerinde asayiş sağlanmadan yurttan asayiş sağlanamaz" sözleriyle itiraf etmiştir. Ecevit'in dediği "yurttan asayiş" in ne demek olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Bu, nice mücadeleler sonucu kazanmış olduğumuz bütün hakların bile gasp edilmesi ve yeni bir sömürü dalgasının daha da dizginsiz başlatılmasıdır.

Bu nedenle, "hücre tipi cezaevine hayır", "tutsaklara özgürlük" şiarları ve tutsaklar etrafında mücadele çemberini örmek, bugün hayati bir önem kazanmıştır. Bunda belirleyici en önemli güç, devrimci tutsakların direnişleriyle birlikte, siz bilinçli öncü işçiler olacaksınız. Herşey sizin çabalarınıza bağlıdır. Ya işçi kardeşlerimize "hücre tipi cezaevine hayır", "tutsaklara özgürlük" şiarlarını götürerek onları bu şiar etrafında harekete geçireceksiniz, ya da mücadele sürecinde aranızdan koparılıp alınan devrimci tutsakları devletle baş başa bırakarak yarın size yönelecek saldırının önünü açacaksınız. Ya yüksek bir sınıf bilinciyle işçileri devrimci tutsaklara yönelecek saldırının karşısında harekete geçireceksiniz, ya da saldırı sırasının size gelmesini bekleyeceksiniz. Bugün bu ikisinin orta yolu kalmamıştır.

Egemen sınıfların hücre tipi saldırısı bugün geri püskürtülemezse, bu gelecek kuşakları da etkileyecektir. Bugün hücrelere karşı sürdürdüğümüz mücadelenin geleceğimizle de ilgili olduğu açıktır. Bu saldırı bugünle sınırlı değildir. Sadece bugünümüzü değil geleceğimizi de karartmak isteyenlere karşı duralım.

Değerli dostlar;

Sömürücü sınıfların bu saldırısını, siz bilinçli öncü işçilerle birlikte boşa çıkartacağız. Biz, sizinle aynı yüce amacı paylaşmış ve bu amaç için herşeyi göze almış devrimci tutsaklar olarak, saldırıyı boşa çıkartmak için sizinle daha sıkı ve daha yakın bir diyalog kurmaya hazır olduğumuzu bildiriyoruz. Çağrımızı yineliyor ve bunun için elimizden geleni yapmaya hazır olduğumuzu bildiriyoruz. Kendi kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak işçi sınıfına "hücre tipi cezaevine hayır", "tutsaklara özgürlük" şiarlarını taşıma görev ve sorumluluğunu en iyi şekilde yerine getireceğinize ve çağrımızı karşılıksız bırakmayacağınıza duyduğumuz inançla başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Cezavleri Merkezi Koordinasyonu

Düğmeye basıldı ve satılmışlar korosunun saldırı ve karalama kampanyası başladı...

Burjuvazinin çanak yalayıcılarının Yılmaz Güney tartışması

“Ben iki sinema olduğu kanısındayım.

Ezenlerin hizmetinde sinema, ezilenlerin

hizmetinde sinema. Bir üçüncü sinema yoktur. (...)

Ben bir kavga adamıyım, sinemamda bir kavganın,

halkımın kurtuluş kavgasının sinemasıdır. (...) Biz

birçok işi birlikte yapmak zorundayız. Asıl

görevimiz devrim yapmak.” (Yılmaz Güney, Sürü

filmi röportajından...)

Burjuva medyanın çanak yalayıcıları bir “Yılmaz Güney tartışması” başlatmış bulunuyorlar. Lümpen, cahil, katil, maço vb. düzeysiz nitelemelerle Yılmaz Güney’e yönelik bir saldırı kampanyası sürdürülüyor. Yılmaz Güney’i ehlileştiremeyeceklerini düşünüyor olmaları ki, özellikle emekçi kitleler için apayrı bir yeri olan bu devrimci sanatçıyı düzeysiz bir kampanyanın konusu haline getirme yolunu tutuyorlar.

Açıktır ki, bu çanak yalayıcıların Yılmaz Güney’e iyi şeyler yaptı demesi beklenemez. Herkes kendi sınıf penceresinden bakar. Yılmaz Güney’e de çanağını yaladıkları bir sınıf kınıyla saldırdıkları yeterince açık. Ama bu saldırıda sözkonusu olan salt bir sınıf kını değil. Bekası için en aşağılık görevleri üstlendikleri çürümüş düzen bataklığı bunları her geçen gün biraz daha aşağılara çektiği için, düşkünleşmeyi, düzeysizleşmeyi en ileri düzeye vardiıyorlar. Kullanılan dil ve üsluptaki, yakıştırılan nitelemelerdeki bayağılık, bu satılık takımının hizmetinde olduğu çürüyen ve kokuşan bir sınıf gerçekliğini yansıtıyor yalnızca. Kapitalizm yalnızca lümpen proletarya değil, özellikle krizi derinleştikçe artan sayıda lümpen burjuvalar üretiyor. Cahil, küfürlü konuşan, kültürsüz, sanata düşman, değersizleşmeyi en üst düzeyde yaşayan, bunun için de değerli olan ne varsa en aşağılık nitelemelerle saldıran bir kesim bu.

Holding medyasının “görevli” takımı, anlaşıldığı kadarıyla, bir işaret almış ve gereklerini yerine getiriyor. Ama lümpen burjuva “entelektüel” kesimi temsil ettikleri için, bu kampanyayı da ellerine yüzlerine bulaştırıyorlar.

Yılmaz Güney’in kimliği ve kişiliği biliniyor. Yılmaz Güney sadece bir sinemacı değil, safını işçi ve emekçilerin yanında belirlemiş devrimci bir sanatçıdır. Bugünkü bayağı kampanyanın hedefinin de bu devrimci kimlik olduğu yeterince açıktır. Yaşamı boyunca ideallerine sadık kalmış, kendisini “ezilenlerin hizmetinde” bir sanata adanmış, devrim fikrini açıkça savunmuş ve bu devrimin aracı olan illegal devrimci örgütlenmeye hiç bir zaman mesafeli durmamıştır. İşte bugünkü satılık kaleşörlerin Yılmaz Güney’e adeta yarışarcasına saldırmalarının temel nedeni budur.

Çanak yalayıcılarından biri *Hürriyet* yazarı, burjuva yozluğun ve kokuşmuşluğun numunelerinden Serdar Turgut, Arkadaş filminde sınıf savaşımında silahın bir araç olarak gösterilmesine, “acaba bu ilerici çetesi bundan

dolayı kaç insanın canından olduğunu düşünmüş müdür?” diye sorarak, asıl derdini ortaya koyuyor. Yine Arkadaş filminin bir sahnesindeki türedi burjuva kültürüne veya yaşamına bir devrimcinin tiksinerik bakışını, “emeğiyle para kazanan orta burjuvaziye kin tutanları bu memleketin gerçek sahibi olarak göstererek en yalnis mesajı veren film” ilan ediyor.

Basının küfürbaz lümpenlerinden Fatih Altaylı ise, Duvar ve Sürü filmlerinden yola çıkarak, Yılmaz Güney’e, “Türkiye’nin dışardaki imajını mahveden adi bir katil” diyor. Türkiye’deki baskı ve sömürü cenderesi gerçekliğinin dünya ezilenlerine ve ilerici kamuoyuna çarpıcı bir dille anlatılmasına, yani kan ve irin kokan bataklığından beslendiği sisteminin yerin dibine batırılmasına öfkeleniyor.

Engin Ardıc da bu düşkünler korosuna katılanlardan. “Yılmaz Güney PKK sempatisanıydı, terörü destekliyordu” diyor. Yılmaz Güney üzerinden Kürt halkının özgürlük mücadelesine de saldırma fırsatını kaçırmıyor.

Peki Yılmaz Güney’i savunanlar cephesi ne yapıyor? Başta *Cumhuriyet* ve *Radikal* gibi gazetelerin kemalistlerinden sivil toplumcusuna kadar bir dizi köşe yazarı güya Yılmaz Güney’i savunuyorlar. “Aslında çocukça bir siyasal düşüncesi vardı, ama iyi bir sinemacıydı”, “sinemacılığına laf yok, ama siyasal düşünceleri yanlış” sözleriyle, Yılmaz Güney’i devrimci kimliğinden soyundurmaya özen gösteriyorlar. Bu ise gerçekliği yansıtmadığı, Yılmaz Güney’in sanatı devrimci kimliğinden koparılamayacağı için, sonuç devrimci kimliğinin mahkum edilmesi üzerinden sanatının da mahkum edilmesi oluyor.

Yılmaz Güney tartışmasız olarak devrimin tarafında saf tutmuş devrimci bir sanat adamıdır. Yalnızca yaptığı filmleriyle değil, yazdığı roman ve öykülerle de her zaman Türkiye gerçekliğini devrimci bir bakışaışıyla vermeye çalışmıştır. Popüler gerçekleri ele alarak, seyirciyi kışkırtarak emekçilere sınıf kını kazandırmaya çalışmıştır.

Yılmaz Güney, silahlı mücadeleyi seçmiş ‘71 devrimcilerini evinde saklamakta tereddüt etmeyen, bundan dolayı 12 Mart faşizmi tarafından yargılanan, devrim hedefini açıkça savunan bir devrim sanatçısıdır. O sanatını işçi ve emekçi sınıfların yanında saf tutarak gerçekleştirmiş,

bundan dolayı ölümsüzleşmiştir. O tümüyle bize, devrim ve sosyalizm mücadelesine aittir. Tam da bundan dolayı, bugünkü düzeysiz kampanyanın hedefi haline gelmiştir.

Bugünkü bayağı kampanya Yılmaz Güney’in yaşadığının ve savaştığının bir kanıtıdır. Bugün öldürülmeye çalışılan budur. Çürümüş ve kokuşmuş yoz düzen medyası bu kez kendisine yanlış bir hedef seçmiştir. Hizbullah operasyonlarıyla birlikte sürdürülen Yılmaz Güney’i değersizleştirme kampanyası, gerçekte her türlü değeri yitirenlerin, dejenerasyon ve kokuşmanın doruğuna tırmananların, aynı anlama gelmek üzere kapitalist düzen bataklığından beslenebilmek için düşkünleşmekte sınır tanımayanların yürüttüğü bir kampanyadır. Kapitalist düzenin çözümsüz sorunları karşısında, çaresizlik içinde, işçi ve emekçiler için değerli olan ne varsa ona saldırmaya çalışıyorlar. Ama bu onların yetenek ve kapasitelerini fazlasıyla aşılıyor. Lümpen “entelektüeller” en fazla bayağılaşmayı, düzeysizleşmeyi ve düşkünleşmeyi sergilemek durumunda kalıyorlar.

Yılmaz Güney'i anlatırken

Bir hayat yaşadı. Bu bir sınav değildi, yanlışlar doğruları götürmedi. Hukukun işlemediği ülkede gazeteciler de kalem kırınca tartışma uzadı.

Yılmaz Güney lümpen miydi?

Yanıt ortadaydı oysa: Salpa, Yol, Duvar...

Berat Güncikan

öncüsü olmuştur.

“Delikanlılık kültürü”nden geldiği doğrudur, ama dünyanın nereye doğru gittiğini görmüş, yalnızca kendisi için değil, köşeyi dönmek, gemisini kurtaran kaptan olmak için değil, lümpenleri lümpenlikten kurtarmaya yönelik uzun bir siyasal program için varını yoğunu, kafasını zihnini koymuş, kendini bütün engellere karşın adam etmeye çalışmış, bizim de adam olmamıza çok ciddi ölçülerde katkıda bulunmuş bir insandır. Dervişliği ve delikanlı kültürü içindeki yaşantısı belki de ömrünün sonuna kadar sürmüştür. Bunun nedeni bence onun hamılığı değil, toplumsal gelişme için gerekli olan maddi ve manevi olgunlaşma düzeyine varamamış bir toplumda kendini ve toplumunu adam etme öncülüğünü yüklenmiş oluşundandır.

Yeterince sendikal, siyasal gelişmesi olmamış bir toplumda bu tür öncüler dervişliğin, delikanlılığın gösterimleri ile aleladelinin içinde yüzen insanlardan farklılaşmaya, farklı kalmaya çalışır, ama kafasında hep, insana daha doğru dürüst insan olma özelliği sağlayacak olan, daha gelişkin bir topluma erişme çabası ve isteği vardır. Yılmaz Güney'i değerlendirirken bize düşen, bunu daha serinkanlı biçimde yapmaktır. Böyle değerlendirme yaparsak, gelecekte bizi değerlendirecek olan insanların gözünde biraz daha ciddiye alınması gereken aydınlar olarak görülebiliriz.

Ve unutmamalıyız lümpenlik yalnızca güzel bir fincanla çay içme zevkini, alışkanlığını kazanamamış olmak değil, bugünle yetinip daha iyi bir geleceği düşünmekten kaçınmakla da tanınmalıdır. Başka bir deyişle insanı insana kul köle eden bir sistem içinde yaşayıp bununla yetinmek, hep birlikte daha özgür, daha bollukçu bir toplumun içinde yaşamak düşünden yoksun kalmak, kolay affedilmeyecek bir lümpenliktir.

Lümpenlik toplumsal sistemin rutin işleyişi sırasında hacminden, vüs'atinden, çok daha fazla genişleyip artabilir. Küçük burjuvazinin alt katmanlarına kadar tırmanabilir. Küçük burjuvazi kendisi her an öyle hissetmese bile yersiz yurtsuzluğa, toplumun en dibine düşmeye her an açık olan kesimdir. Daha iyi bir toplum kurmak için yan yana gelmesi gereken çalışan kesimlerden ise hiç hoşlanmaz, bütün korkusu onların arasına düşmektir. Bu nedenle çaresiz ve üstü başı pislik içinde, tuhaf bir Keloğlan yolculuğundadır hep. Keloğlan Kaf Dağı'nın ardındaki padişahın kızına koca olmak için çırpınır. Bunlar için ne Kaf Dağı vardır, ne de padişahın kızı. Onun için öfkeli dirler, kirlenmişlik içindedirler. Toplumun birçok değerlerinden nasip almamışlardır, itibar da etmezler. Kültürle, sanatla, edebiyatla ilgileri yoktur, çünkü daha iyi bir topluma yönelik ne düşünceleri, ne düşleri ne de projeksiyonları vardır. Bağışlanacak tek tarafları, bu varoluş biçiminin bütün sorumluluğunun onlarda olmayışı, onların da Adorno'nun söylediği gibi “Yanlış bir hayatı doğru yaşayamayan” toplumsal ürünler oluşudur.

Bu bir kepezelik!..

Mina Urgan (İngiliz Edebiyatı Profesörü):
Bence bu bir kepezelik. Yılmaz Güney sayılı bir

sanatçıdır. Yoğun bir tahrik sonucu bir adamı öldürmesi onu bizim gözümüzden düşürmez. Cevat Şakir Kabaağaçlı da babasını öldürmüştür, ama bu onun büyük bir yazar olmasını engelleyememiştir. Güney'in esas marifeti Adanalı fakir bir aileden gelip film yapması, yazı yazmasıdır. Şimdi adamı geldiği yerle vurmaya kalkışıyor, lümpen diyorlar. Bence bu büyük bir haksızlık. Bunu yapma nedenleri hem siyasidir, hem de ününü kıskanmalarıdır.

Bugüne kadar da daha büyüğü yetişmedi...

Tarık Akan (Sinema oyuncusu): Yılmaz Güney, Türkiye sinemasının yetiştirdiği en büyük sanatçılardan biridir. Bugüne kadar da daha büyüğü yetişmemiştir. Bence bir sanatçının kişiliği ile sanatını karşılaştırmak en büyük lümpenliktir.

Dünyanın, günümüze de kalmış büyük sanatçıların karakterinin, kişiliğinin ne olduğunu bilmek zorunda değiliz, onların bize bırakmış oldukları sanatları yeterlidir. Güney, çok uç noktalarda yaşayan bir sanatçıydı. Bunu eleştirebilirler, birçok laf da edebilirler ama bunu filmleriyle karşılaştıramazlar. Bu tür saldırılar bizim ülkemizde, sanatçıların başında bir balyoz gibi durur. Bu sanatçı politik bir kimlik ise ve dünya çapında tanınıyorsa, başına çok iş gelebilir. Ben bu tür davranışların bitmiş olduğunu düşünüyordum, ama yanıldığımı gördüm. Kosta Gavras gibi bir yönetmenin Yılmaz Güney'in filmini çekmeye niyetlenmesi bu tür davranışları yeniden su üstüne çıkardı. Yılmaz Güney filmini Türkiye'den bir yönetmen çekecek olsaydı, bu tür bir tartışma olmayacaktı.

Yılmaz Güney'e karşı anti-komünizm...

İnci Aral (Yazar, çekilecek filmin senaristi): Yılmaz Güney hakkındaki sözler, kuma yazılmış sözlerdir, tutmamıştır ve tutmayacaktır. Güney eserleriyle vardır ve yaşayacaktır. Güney eğer bir entelektüel olmasaydı bu eserleri çıkarabilir, ulusaldan evrensele ulaşabilir miydi? Geri kalmış ülkenin vatandaşları bir takım yanlışları içlerinde barındırırlar, hepimiz öyleyiz. Güney, özeleştirisini de yapmıştır.

Entelektüel tanımı günümüzde değişmiştir. Entelektüel yaşadığı toplum için sıkıntı duyan, muhalif olan ve bunu yaptıklarıyla ifade eden kişidir. Yılmaz Güney hiç kuşkusuz ki bu tanım içine girer, bu çabayı göstermiş bir insandır. Çok başarılı bir sinemacı ve yazardır. “Boynu Bükük Öldüler” romanının Orhan Kemal Roman Ödülü'nü alması da bunu gösterir.

Yılmaz Güney'e dair yazılanlar politik bir karşı çıkıştır, anti-komünist bir bakış açısıdır.

Bu suçlamaları yapanlar neoliberalizme teslim olmuş, büyük medyanın beceriksiz ideolojik tetikçileri. Bu saldırıların altında sinsi bir sınıf düşmanlığı yatıyor.

Fikret Başkaya (Türkiye ve Ortadoğu Forumu Vakfı Başkanı):

Marksist literatürde lümpen kavramıyla, söz

Yazılı ve sözlü iktidarın ellerinde olduğunu düşünenlerin bir süredir iki işi var; biri tabuları yıkmak, diğeri kutsallaştırmaya karşı çıkmak! Bu iş adına bir ona dokunuluyor, bir buna... Bireylerin üzerine basarak kendini var eden, beslenen ve giderek güçlenen gerçek tabular ise orada, öylece duruyor. Bu tabularla, geleceklerini bu tabuların arkasında bulanlara dokunulmuyor... Onlar orada, genç ölümlerin üzerine kapanıp besleniyor.

Tabu yıkmak, kutsallaştırmaya karşı çıkmak adına zaman zaman dile dolananlardan biri de yönetmen ve yazar Yılmaz Güney.

Güney lümpenlikle suçlanıyor. Yumurtalık hakimini öldürmesi, neden-sonuç ilişkisi bir yana bırakılıp katillik yaftasıyla vitrine çıkarılıyor. Güney'in yazarlık ve yönetmenlik kimliğine, bu alandaki üretimlerine, bu üretimlerin temel kaynağı olan Türkiye'nin ekonomik ve siyasi yapısına bakılmıyor, bakılma gereği duyulmuyor. Çünkü, hayata, insana bakış buna izin vermiyor.

Çünkü “İnsan tüketen hayvandır” diyen “yeni hayat”ı savunma görevi, Güney'in savunduğu, bugün Seattle ve Davos'tan sesini duyuran, insan gibi yaşamak isteğini boğmak işi bunu gerektiriyor.

Yılmaz Güney'e yönelik yazılar karşı yazıları da doğurdu. Kimileri eleştirilere siyasal bakışla yanıt verdi, kimi “ama” diye başlayan uyarılarda bulundu. Fatoş Güney, üç köşe yazarı Engin Ardıç, Fatih Altaylı ve Serdar Turgut hakkında dava açtı.

Biz de düşünce ve sanat alanından isimlere, bir sosyolojik kavram olarak “lümpen”i ve bu tanımın çerçevesinde Güney'i sorduk:

İnsanı insana kul köle eden bir sistem içinde yaşayıp bununla yetinmek, hep birlikte daha özgür, daha bollukçu bir toplumun içinde yaşamak düşünden yoksun kalmak, kolay affedilmeyecek bir lümpenliktir.

Prof. Dr. Ünsal Oskay (Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı):

Yılmaz da tıpkı bizler gibi gelişmiş, gelişmemiş tarafları olan, gelişmekte olan bir ülkenin aydın ve sanatçısıdır. Toplumun önüne açtığı olanakları sonuna kadar zorlayarak sinemamızda büyük bir sıçramanın

konusu toplumun örgütlü, düzenli işçi sınıfı dışında kalan, düzenli bir işi olmayan, günübirlik yaşayan, suça eğilimli, marjinal bir kitle kastedilir. Bu kavram daha sonra içeriğinden arındırılarak bir çeşit ahlakı, bir insan tipini ve ona ait bir davranış tarzını ifade eder hale geldi. Bu iki kavram arasında bir ilişki yok, bugün iyice marjinalleşen kesim için lümpen deniliyor ama bu, Türkiye’de ve birçok yerde kavramların yerli yerinde kullanılmamasıyla ilgili...

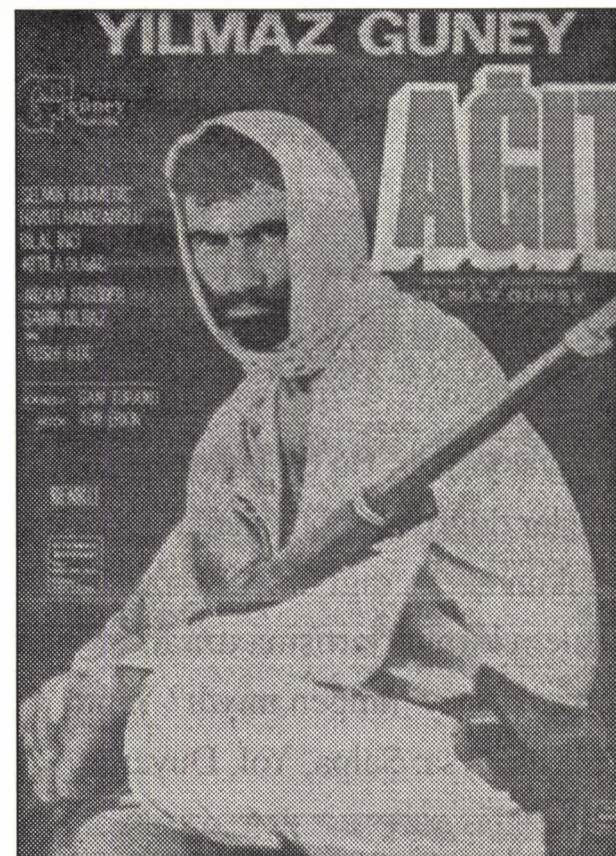
Yılmaz Güney için lümpen, katil tanımlarını kullananlar, tekil yaratıklar değiller. Seksen sonrası neo-liberal ideolojik saldırıyı, Sovyet sisteminin çökmesiyle birlikte ortaya çıkan ruh halini yansıtıyorlar. Bu suçlamaları yapanlar neo-liberalizme teslim olmuş, büyük medyanın beceriksiz ideolojik tetikçileri. Bu saldırıların altında sinsi bir sınıf düşmanlığı yatıyor; işçi sınıfının bağımsız olarak varlığı yoktur, sosyalizm yanılıydı... İki metre önünü görmeyen insanları gerçekçi sayıp kutsuyor, bir toplum projesinden yana olanları da hayalperest sayıyorlar...

Yılmaz Güney’e gelince, bunlar çok yanlış meseleleri, çok yanlış yerlerde tartışıyorlar demektir. Güney kendini estetik sanatsal alanda kanıtlamış değerli bir sanat adamıdır. Yazılanlarda onun kim olduğunu ortaya koymak gibi bir kaygı değil, karalama kaygısı var, lümpendi, katildi gibi sözler, üzücü ve utanç vericidir. Bu tür elitist davranış ve yaklaşımlar, sömürgeci aydın tipine denk düşüyor. Dünyanın bütün sırlarını biliyormuş gibi bir havayla önüne geleni karalama içindeler. Bunlar, toplumu depolitize etme sürecinde yer almış kişilerdir. Sosyalizm cephesinin geri çekilmesi sonucu ortaya çıktılar, ancak köpeksiz köyde değneksiz gezmek, gelecekte bu kadar kolay olmayacak... Bu bir dibe vurmaydı, ilelebet sürecek görüyorlar ama bu ideolojik alan onlara bırakılmayacak. Eğer bir lümpen varsa burada aramak lazım, gerek dili kullanış tarzları, gerek insanları yerli yersiz dillerine dolamaları... Biraz da kendilerine bakmaları gerekiyor...

Sinema ve dünyaya bakış açım farklılaştı...

Nebahat Çehre (Sinema oyuncusu, Güney’in eski eşi):

Bu olayın içine çekilmek istemiyorum, çok hassas konular bunlar, özel hayatımı aktarmak istemiyorum... Sanatçı yönünü her zaman olumladım, benim için eğitim oldu, sinema ve dünyaya bakış açım farklılaştı.

Oyuncululuğuma da büyük katkıları oldu. Ayrıca Güney iyi bir sinemacı ve yazardır.

Bu medyada asıl, kelimenin en düz anlamında “lümpenler”, devletin kirli işlerini görmek için kiralanan “katiller”, “siyasal şahsiyet” muamelesi görürken, “boynu bükük ölenler” lanetlenenecektir ister istemez.

Ertuğrul Kürkçü (Gazeteci):

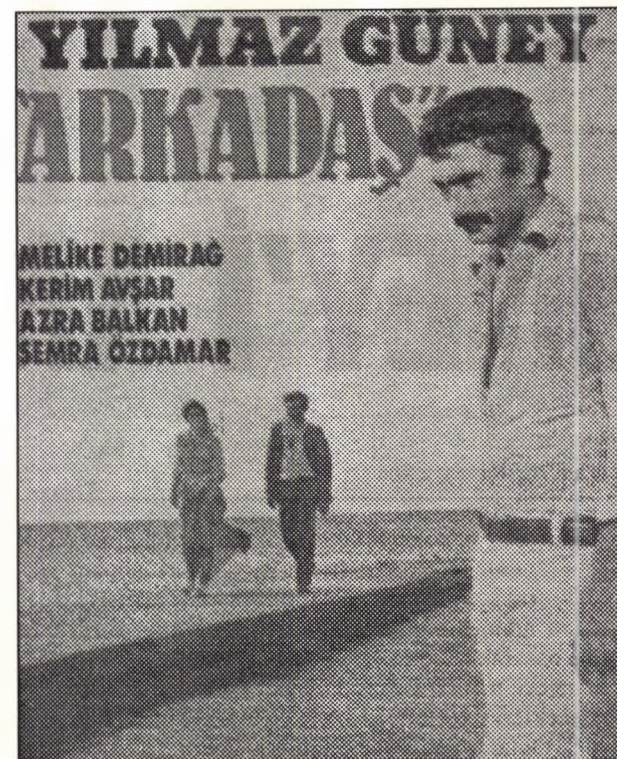
Büyük medya, okuruna/izleyicisine dünyayı, hayatı basitleştirmeksizin, sıradanlaştırmaksızın ve yüzeyselleştirmeksizin gösteremez. Hem medya ürünleri kitlesel tüketime konu oldukları için varsayımları gereken kavrayış düzeyi toplumsal ortalamadan daha yüksek olamayacağından, hem de medya endüstrisinin asıl işlevi cari ideolojiyi yeniden üretmek olduğundan bu böyle... “Üslubu beyan, aynıyle insan”dır, denir. Bu endüstrinin editör ve yazarları, her gün okur/izleyiciyi aptal yerine koyarak konuşmak ve yazmak zorunda oldukça kendileri de sonunda aptallaşma riskiyle yüz yüze kalır. “Yılmaz Güney lümpen mi, yoksa sanatçı mı” tartışması, bu riskin gerçeğe dönüşme olasılığının yüksekliğine yeni bir kanıt yalnızca.

Jean Genet, kelimenin en bayağı anlamında bir “orospu çocuğu”, “ibne”, hırsız, kaçakçı, gaspçıydı. Böyle doğmuş, böyle yaşamıştı. Yetimhanede büyümüş, okul yüzü görmemiş, on üç yaşında girdiği hapishanede aralıklarla yarı ömrünü geçirmişti. Üstelik bu niteliklerinden bir an olsun utanç duymaksızın. Hapiste, kendi yaşam tarzını güzelleyerek yazdığı “Bir Hırsızın Günlüğü” Fransa entelijansiyasının eline ulaştığında, Jean Paul Sartre, Jean Cocteau ve diğerleri bir an olsun “hırsız, ibne roman yazsa ne olur,” diye düşünmemişlerdi. “Suç”larını cezalandırmayı Fransa mahkemelerine bırakmış, Genet’nin edebiyatıyla ilgilenmişlerdi. Genet’nin “mazbutluk” örtüsü altında saklanan iki yüzlü “orta sınıf” değerlerine yönelttiği yıkıcı eleştiride modern Fransız edebiyatının yeni damarını keşfeder etmez açtıkları coşkulu af kampanyasıyla da, yeni “meslektaş”larını özgürlüğe kavuşturmuşlardı. Ondan “tövbe, istiğfar” etmesini istemek akıllarından hiç geçmemişti bile.

Genet, hiçbir zaman “ıslah” olmadı; artık “ünlü” bir yazar olarak bilinirken de hep bir “hırsız”, bir “gaspçı”, safkan bir “lümpen” olarak hapislerde süründü. En güzel eserlerini bir anaför içinde yazdı. Doğuştan muhalifti. Amerika’da “Kara Panterler”e, Ortadoğu’da “Filistin Devrimcileri”ne destek verdiğinde kimsenin aklına “bu ibne kim, devrimcilik kim” demek gelmedi, ne yaşarken ne öldükten sonra! Bu “lümpen”in “Hizmetçiler” adlı oyunu geçen yıllarda İstanbul Devlet Tiyatrosu repertuarındaydı. Yılmaz Güney sinemasında “lümpen” keşfetmeye çıkanların “lümpenin Allahı” Genet’nin tiyatrosuna laf ettiklerini işiten olmadı, bu tiyatroyu izlediklerini de.

Yılmaz Güney “lümpen” olsaydı da, bu onun bir sinemacı ve yazar olarak değerini tartmak için bir ölçü oluşturmazdı ama, ne ait olduğu toplumsal köken, ne de bireysel yaşama tarzı bakımından Yılmaz Güney Karl Marx’ın tanımıyla “lümpen proletarya”dan değildi. Güney “insanca yaşama”ya en çok ihtiyacı olanların, kendi kurtuluşlarına karşı istihdam edilmelerine kayıtsız kalamadığı, hayatı zorunlu olarak onların hayatına yaklaştığı için onlarla en içli dışlı olan sanatçısıydı Türkiye’nin. Öyle olmasa, “Yol” diye bir senaryo doğabilir, Türk sinemasının en değerli başyapıtlarından biri filme çekilebilir miydi?

Yılmaz Güney bize hep kaybedenleri anlatır. 12 Eylül’le birlikte Yılmaz Güney de kaybetmişti. Önce, Türkiye’de yaşama şansını ve sonra yaşamını. Ama Yılmaz Güney ve Şerif Gören’le “kaybedenlerin”

selilüte kazanmış “Yol”u, bugüne kadar Türkiye’ye gelmiş en büyük sinema ödülünü kazandırdı. Ne yazık, herşey Yılmaz Güney’in artistik mirasını serinkanlı bir değerlendirmenin süzgecinden geçirmeye; en iyi yaptığı şeyi, aktör, senarist ve yönetmen olarak bu ülkenin sinemasına hakikaten kattığı değeri biçmeye bugün çok daha uygunken, sinemacılar “ahlakçı” ve “kriminilog” kisvesine bürünmüş “gazeteciler”in manevi terörü altında sınıyor, Lütfi Akad ve Memduh Ün’ün en iyi öğrencisinin sinema mirası savunmasız kalıyor.

Karl Marx’ın büyük tasvir gücüyle lümpen proletaryayı içine alarak anlattığı 150 yıl öncesinin Fransası sanki Türk medyasının içine doğduğu Özal döneminin büyük dönüşümünü resmediyor gibidir. Bu dönüşüm, Türkiye’de lümpen proletaryanın yalnızca “burjuva toplumunun” değil medyanın da “doruklarında” yeniden doğuşudur. Bu medyada asıl, kelimenin en düz anlamında “lümpenler”, devletin kirli işlerini görmek için kiralanan “katiller”, “siyasal şahsiyet” muamelesi görürken, “boynu bükük ölenler” lanetlenenecektir ister istemez.

Lümpenlik hangisiyle daha fazla örtüşüyor?”

Burçak Evren (Sinema Yazarı):

Sözcükleri ve terimleri gelişigüzel kullanma alışkanlığımız neredeyse geleneksel bir hobi oldu, ama bazen bu hobi istenmeyen ve arzulanmayan sevimsiz bir silaha, suçlamaya, ya da hakarete dönüşebiliyor. Kime hizmet ettikleri bilinmeyen (ya da çok iyi bilinen) kimileri, başkalarının kişiliği ile oynayarak kişilik kazanmak ya da hamburger yerken okunurluluk kazanmak için birilerine saldırmak, kara çalmak gereksinmesini duyuyor. Çünkü bu tip kişilerin varlık nedeni, düşünceleriyle okunmak değil, düşüncesizliklerini saldırganlıkla kamufle etmekte yatıyor. Yoksa durup dururken neden Yılmaz Güney’e lümpen deme gereksinmesini duysunlar.

Lümpenlik ayak takımı demektir, ama onun da ötesinde yaşama koşulları gereği satılmaya, satın alınmaya hazır çoğunlukla, bir başkaları tarafından beslenen, sınıf dışı bir kümenin de ismidir. Şimdi bu sözcüğü kullananlarla, hedef olan kişinin yaşamlarını bir kez daha irdeleyelim. Lümpenlik hangisiyle daha fazla örtüşüyor? Karar sizin.

Yılmaz Güney bir muhalifti, hatta bazılarını acıtacak kadar...

Cem Karaca (Müzik sanatçısı):

Yılmaz kırsal kökenliydi, ama bu ona lümpen

satışa çıkarıldığı bir dönemde de bu tür tartışmaları altı boş ve anlamsız buluyorum.

“Lümpen burjuvazi”nin yordakçılığını yapanlar...

Sibel Özbudun (Antropolog):

Yılmaz Güney, bilindiği üzere bir sinema emekçisi. Yaşamının büyük bölümünü okuyarak, araştırarak, çalışarak ve sinemanın yüzünü ağartan yapıtlar üreterek geçirmiş bir sosyalist sanatçı. Onlarca filmi, insanlığın ortak kültür belleğinde yerini aldı.

Türkiye’nin 1980 sonrası giderek Latin Amerikalılaştan “lümpen kalkınma” sürecinde “lümpen burjuvazi”nin yordakçılığını yapanların, onun “yükselen değerleri”ne ayak uydurup alkış tutanların, bizleri emeğe ve insanlığa yabancılaştıran, kültürsüzleşme yangınına körükle gidenlerin, Yılmaz Güney’e “lümpen” demeleri en hafif terimiyle, “kendini ve haddini bilmezlik” olmuyor mu?

(6 Şubat ‘00 tarihli

Cumhuriyet Dergi’den alınmıştır)

denmesini gerektirmez. Yaşar Kemal’in elinde edebiyat fakültesinden alınmış filoloji diploması yoktur, ama bu onun büyük edebiyatçı olmasını engellememiştir. Yılmaz olduğu gibi görünen, görüldüğü gibi olan Türk insanının ortak paydasını çok iyi görebilen ve bunu yansıtabilen bir insan. Eğer başına o talihsizlikler gelmeseydi Türk sinemasına çok büyük adımlar attırabilirdi. Ona lümpen diyenler kendilerini entelektüel sayıyorlarsa, tam da benim tanımladığım gibidir, yani yarım porsiyon aydınlardır. Lümpen, hiçbir sınıfa mensup olmayan, kendini eğitmek için gayret sarf etmeyen insandır, asalaktır. Bu yüzden o kadar filme imzasını atmış bir insana nasıl lümpen denilebilir?

Yılmaz’a “katil” denmesine gelince, bu konuda çeşitli söylentiler var, ben tanık olmadım, yalnız bildiğim bir şey var, Yılmaz koşan tavşanı, uçan kuşu ayağından vuracak bir adamdı. Eğer, öldürme kasti olsaydı, eğer dendiği gibi bir lümpen olsaydı, daha baştan vururdu. Talihsiz bir olaydır. Mahkumiyetinin bitmesine az bir zaman kala hakkında yeniden dava açılması, yirmi yıl hapis istenmesi sonucu yapacak bir şeyi kalmadı, yurtdışına çıktı.

Yılmaz Güney bir muhalifti, hatta bazılarını acıtacak kadar muhalifti. Neden bu suçlamalar dersiniz, bir laf vardır, meyve veren ağacı taşlarlar. Yılmaz Güney üretken bir adam, karısına yazdığı mektuplar bile başlıbaşına edebi değer taşıyor, çok iyi bir gözlemci ve yazdıklarını okuduğumda bana lezzet veriyor. Aynı işi kıvıramayanlar, hiçbir şey üretmeyen, ekmeğin kaç para olduğunu bilmeyen insanlar nasıl kalkıp Yılmaz Güney’e lümpen derler?

Türkiye’nin herşeyiyle satışa çıkarıldığı bir dönemde...

Cengiz Bektaş (Mimar):

Ben insanları yaptıkları işle ölçmeye çalışıyorum. İnsanları bir takım tanımların içine soktuğunuzda kesinkes haksızlık yapıyorsunuz. Bizim gibi ülkelerde insanları iyi ya da kötü, etiketleyip rafa koymak kötü bir alışkanlık. Ben Yılmaz Güney’i yapıtlarıyla tanıdım, Türk sinemasında ona kadar gelen çizgide yaptığı değişikliklerle beni heyecanlandırdı. Sürü filmini izlediğimde Türkiye’de böyle filmler yapılabilirdi diye gözlerim dolmuş, sinemadan çıktığımda da sinema adına bu savaşım beni ağlatmıştı. Güney’in ürünlerine saygı duyuyorum. Türkiye’nin herşeyiyle

GÜNEY kültür-sanat-edebiyat dergisi’nin

Yılmaz Güney’e saldırı kampanyası üzerine açıklaması:

Büyük insanlık varolduğu sürece, onun devrimci eseri de yaşayacak!

Günlerdir sahibinin sesi burjuva medya üzerinden ve bu medyanın çok “seviyeli” KÖŞE “yazarları” - Fatih Altaylı, Serdar Turgut, Fatih Çekirge, Hadi Uluengin vb.- tarafından Yılmaz Güney’e karşı iğrenç üsluplu, provokatif sokak kabadayısı jargonuyla, çamurcu, hakaretçi, aşağılayıcı bir saldırı kampanyası almış başını gidiyor.

Katil diyorlar, lümpen diyorlar, maço diyorlar, filmleri ve romanları beş para etmez diyorlar vs. Anlaşılan yine düğmeye basılmış. Karar verilmiş, tekrar tekrar öldürülecek! Yaşamında ona boyun eğdiremeyen anlayış ölüsünden öcünü almak ister gibi! Ama nafi! Çünkü Yılmaz Güney bedenlen aramızdan ayrılmış olsa da, o düşünceleriyle, eylemleriyle, eserleriyle milyonlarca insanın gönlüne taht kurmuş büyük bir düşünür, büyük bir sanatçı, büyük bir eylem insanı ve evet herşeyden önce de, onu karalamaya çalışanların hepsinde eksik olan bir şeydi: bir insan!

Bu karalama kampanyasını gayet normal karşılıyoruz, ilk değil, son da olmayacak. Ancak, her ne kadar da sermayenin soyguncu düzeninin bekçiliğini yapanların, emekçi halkın çıkarlarını savunanlara karşı azgınca saldırması “normal” ise, bu, bu saldırıların cevapsız bırakılacağı anlamına gelmez. Kuşkusuz Yılmaz Güney gibi bütün hünerini halkının hizmetine sunmuş büyük bir sanatçı da her yönüyle tartışılabilir, eleştirilebilir. Ancak biz bunlarla Yılmaz Güney üzerine tartışmayı reddediyoruz, çünkü bunların amacı tartışmak değil, bağcıyı dövmektir. Sinek küçüktür ama mide bulandırır. Bu KÖŞE kapmış “yazarlar”ın (bu deyimimize sakın dürüst köşe yazarları alınmasın) çok “seviyeli” yazılarını okuyanlar, “yahu bunlara ne olmuş da hepsi birden ağız birliği yapmış çılgınca saldırıyorlar?” diye sormuş olabilirler. Bunun cevabı malum: sınıf kini!

Yılmaz Güney sadece uluslararası düzeyde sanatı kabul görmüş, Türkiye’nin en iyi sinemacısı değil; o, bununla birlikte sadece öykü ve roman yazarı da değil; o, herşeyden önce bütün yeteneklerini emekçi halkın hizmetine, onun kurtuluş davasına sunmuş, bu yolda Marksizm-Leninizm bilimini benimsemiş devrimci komünist bir sanatçıdır. O, bu yanını hiçbir zaman gizlemedi, büyük bir gururla her türlü baskıya karşın boyun eğmeden savundu. İşte, esas olarak Yılmaz Güney’in, hayatının sonuna kadar bu taviz vermeyen kararlı mücadeleci tutumudur bugün hala parababalarının ve onların hizmetçiliğini yapanların gözlerinde kurtulmaya çalıştıkları bir çıban olarak duran! Eğer Yılmaz Güney boyun eğseydi, yani emekçi halka hizmet yerine burjuvaziye yalalaklık yapsaydı, ne yaşadığında o kadar eziyet çekecekti, ne de şimdiki gibi ona hakaret edilecekti. Bugünkü saldırıların ardında yatan gerçek neden işte budur: onun tavizsiz devrimci tutumunu hazmedememe!

Bugün onun ölüsünden öç almaya çalışanlara: nafi! Yılmaz Güney büyük sanatını, büyük emeğini, büyük insanlığa adadı. Büyük insanlık varolduğu sürece, onun devrimci eseri de yaşayacak! Biz Güney dergisi olarak onun verdiği mücadeleyi sürdürerek onu yaşıyoruz, milyonlarca emekçi de onun gösterdiği doğru yoldan yürüyor. <http://www.kizilbayrak.org>

Yılmaz Güney tartışması ve gerçekler

Ali Ege

Geçtiğimiz günlerde medya üzerinden oldukça ateşli bir “Yılmaz Güney tartışması” yürütüldü. Gerçekte yapılan Yılmaz Güney’in hayatı ve sanatı üzerinde sağlıklı bir tartışma veya değerlendirme değil, halkın gözünde oldukça saygın bir yere sahip olan bir sanatçıya desteksiz saldırıydı.

Tartışma, Yılmaz Güney üzerine yapılmak istenen bir film hakkında Hürriyet yazarlarından Fatih Altaylı’nın kendine uygun üslubuyla yaptığı itirazla başladı. Altaylı’ya göre Yılmaz Güney “uluslararası başarılar imza atmış bir sanatçı” değil, “bayağı bir katil, maço, entelektüel yanı oldukça zayıf bir lümpen, yurtdışına siyasi baskılardan değil, hapisten kurtulmak için kaçmış” biriydi ve genç nesillere Yılmaz Güney’i böyle tanıtmak gerekti.

Altaylı’nın bu olağanüstü çirkin, seviyesiz ve haksız saldırısına karşı, başta Yılmaz Güney’in karısı Fatoş Güney olmak üzere bir dizi çevreden tepki geldi. Altaylı ve onun gibi düşünenlerin yaklaşımı, burjuvazinin, Yılmaz Güney’in siyasi kimliğini yok sayıp onun sinemasına sahip çıkma derdi peşinde olan liberal kesimi de rahatsız etti. Bunlar da kendi kalemlerini üzerinden tavrı takınarak Yılmaz Güney’in sanatına “sahip çıktılar”. Bunun ardından Hürriyet’te yazan Serdar Turgut ve Hadi Uluengin gibi örnek eski solcular, aslında Yılmaz Güney’e saldırı kampanyası olarak özetlenebilecek bir “putları yıkmak” kampanyası başlattılar, akıllarınca kendi “solcu” geçmişleriyle hesaplaştılar.

Çevrelerine bir mumluk bile ışık vermeyen bu çeyrek “aydın”lar, Yılmaz Güney gibi; yazdığı romanlar, hikayeler, yaptığı filmler ve boyunegmez kişiliğiyle çevresini bir projektör gibi aydınlatan bir aydın kişinin “entelektüel yanının eksikliğiyle” uğraştılar.

“Entelektüel” dilimize Fransızca’dan girmiş bir kelime olup karşılığı, “düşünsel etkinliklere yönelmiş, yoğun düşünsel etkinlik gösteren kimse”dir, Türkçe karşılığı “Aydın”dır. (Büyük Larousse, sözlük ve ansiklopedi, ilgili bölüm). Yılmaz Güney, bu topraklar üzerinde yetişmiş insanlar arasında düşünsel etkinliklere yönelen, düşünsel etkinlik gösteren en verimli insanlardan biridir, bu anlamda “entelektüel yanı” en güçlü insanlardan biridir. Fakat ülkemizde bu sözde “aydın”lar sayesinde, bir dizi kavram gibi “entelektüel” kavramı da iğdiş edilerek gerçek anlamından uzaklaştırılmış, ona başka manalar yüklenmiştir. Bizde “entel” denildiğinde çoğunlukla akla; konuştukları, yazdıkları “sıradan” insanlar tarafından anlaşılmayan, bol bol yabancı kelimeler, sıfatlar ve isimler kullanan lafebeleri gelmektedir. Evet, Yılmaz Güney, bu anlamda “entel” değildi, çünkü o bir “lafebes”i değildi. Onun konuşmaları, yazıları ve filmleri sıradan insanlar tarafından da anlaşılıyordu.

Yılmaz Güney’e getirilen bir diğer suçlama da onun aslında “kaba bir maço” olduğu yönündeydi. Bu çeyrek “aydın”lar takımının, Yılmaz Güney’in bizzat sağlığında hata olarak görüp eleştirdiği bazı olumsuzlukları, bunlar sanki yeni keşfediliyormuş gibi piyasaya sürmeleri en hafif deyimle utanmazlıktır. Yılmaz Güney’in hayatının belli bir döneminde bir dizi hata yaptığı doğrudur, fakat Yılmaz Güney’in bizzat kendisinin bu hataları görüp eleştirdiği ve aştığı da doğrudur. Sadece ölümler hata yapmaz! Yılmaz Güney gibi gerçek aydınlar, ya kendileri görerek ya da gelen eleştirilere kulak vererek, gelişmeleri içerisinde hatalarını görüp aşarlar ve mükemmele doğru ilerlerler. Temel duruşları kökten hatalı olan sahte “aydın”lar ise, modaya göre saf tutarak, aslında bir sermaye grubunun kucağından başka bir sermaye grubunun kucağına atlayarak, zoru gördüğünde “Demirel’in ne kadar böyyük bir adam” olduğunu keşfederek, bunu da hatalardan kurtulma diye yutturmaya çalışarak, içinde

bulundukları lağım çukurunun içinde debelenip dururlar. Gerçek aydın ile sahte “aydın” arasındaki, hatalardan kurtulmaya ilişkin fark burada yatar.

Tartışmaları sırasında Yılmaz Güney’e getirilen eleştirilerden biri de; onun aslında bir “lümpen” olduğu yönündeydi. Bu saldırıyı, özellikle Hadi Uluengin ve Serdar Turgut “marksist” yorumlarla gerekçelendirmeye çalıştılar. Bu kişilerin yaptıkları yorumlar, hayatlarının belli bir döneminde “Marksizmi” savunma iddiasında olan herhangi bir örgütün çevresinde veya içinde yer almış olan bu kişilerin aslına “Marksizm”den hiçbir şey anlamamış olduklarından başka bir şeyi göstermedi, zaten gösteremezdi de. Çünkü bu zatlar “Marksizmi” birazcık kavramış olsalardı, bugün oldukları yerde olmazlardı.

Marksist bir kavram olan “lümpen proletarya”, “sınıf dışına itilmiş, sınıf bilincinden yoksun, proletaryanın en alt kesimi için” kullanılan bir terimdir. Kimin “lümpen” olduğu, bir kişinin düşünce sistemine veya davranışlarına, konuşmalarına, giyinişine göre değil, üretim sürecinde aldığı yere göre belirlenir. Konumuza dönersek; Yılmaz Güney hiçbir zaman proleter değildi ki, onun en alt kesimine dahil olsun! Yılmaz Güney, sanatçılığı sayesinde yarattığı zenginliklere ve araçlara bakarak değerlendirildiğinde, sınıf konumu itibarıyla “lümpen” değil bir küçük-burjuvaydı. Fakat o safını, kendisinin de sınıfsal konumu itibarıyla dahil olduğu burjuvazinin yanında değil, tüm kötülüklerin asıl kaynağı olan sömürü sistemini yıkarak geleceğin toplumunu kuracak olan proletaryanın yanında belirledi.

Yukarıda değindiğimiz sahte “aydınlardan” bir iddiası da “putları yıkmak”tı! Onlara göre, Yılmaz Güney şahsında yaratılmış olan ve gerçeklere uymayan “put” yıkılmalıydı. Bu konuda iki önemli problem vardır. Birincisi; hala Yılmaz Güney’e mükemmel bir “ilah”, hatasız bir “aziz” gibi yaklaşanların varlığı ihtimali ise de, bu yaklaşımın toplumsal gelişme içerisinde herhangi bir ağırlığı yoktur. Yılmaz Güney’e sahip çıkan değişik çevreler arasında onu “hatasız bir aziz” olarak görüp gösteren hemen hemen yok gibidir. Bu anlamda toplumsal gelişme açısından herhangi bir ağırlığı olmayan bir yaklaşıma karşı “putları yıkıyoruz” gerekçesiyle savaş açmak, olmayan yeldeğirmenlerine saldırmaktan farksızdır ve oldukça ucuz bir kahramanlıktır. İkincisi; eğer bu kahraman cengaverler ille de “putları yıkmak” istiyorlarsa, Türkiye yıkılması gereken “putlar” açısından en zengin ülkelerden biridir. Biz hemen aklımıza gelen bazılarını sayalım; değişik ulusların varlığının reddedilmesi, onların en temel haklarının bile tanınmaması, Ermeni katliamı karşısındaki suskunluk, nüfusunun önemli bir bölümünün ana dili başka olmasına rağmen resmi dil dayatması, bütün yönleriyle Mustafa Kemal, inançlar ve dinler üzerindeki tekel, sistematik işkence, emekçiler, aydınlar üzerindeki terör, devletle mafya iç içe geçmişliği vs. vs. Ciddi olarak “putları yıkmak” istiyorsanız, bunlardan biriyle başlayın!

Tartışmalarda öne çıkan eleştirilerden biri de, Yılmaz Güney’in sinemasının, abartıldığı ölçüde iyi olmadığı, hele hele “evrensel” hiç olmadığı vs. yönündeydi. Bu yazı çerçevesinde tek tek filmlerini veya romanlarını, hikayelerini ele alarak Yılmaz Güney’in ne kadar büyük bir sanatçı olduğunu göstermeye çalışacak değiliz. Fakat güneş balçıkla sıvanmaz. Çoktan evrensel kültürün bir parçası olmuş eserler, birkaç sivri zekalı onları kabul etmiyor diye değerlerinden bir şey yitirmezler. Yılmaz Güney’in yazdığı romanlar, hikayeler, yaptığı filmler defalarca ödüllendirilmiştir. Sinema tarihi üzerine yazılmış ciddi herhangi bir kitabın Türkiye sayfasını açtığınızda, karşınıza ilk önce Yılmaz Güney’in ismi çıkar. Özellikle “Umut”, “Sürü” ve “Yol”, sadece Türkiye’nin değil

dünya sinemasının klasikleri arasına çoktan girmiştir. Bu arada unutulmaması gereken bir gerçek de, Yılmaz Güney’in film yaparken hiçbir zaman çok elverişli koşullara sahip olmadığıdır. Daha genç yaşlarından itibaren sömürücülere karşı aldığı tutum nedeniyle başının üstünden devlet terörü hiçbir zaman eksik olmamıştır. Bilinçlenme seviyesiyle birlikte bu terör daha da artmıştır. Yılmaz Güney, en verimli çağında hapisaneye tıkmış, sonra da ülkesini terk etmek zorunda bırakılmıştır. Kendi deyiimiyle; “sinemayı tam kavramışken elinden kamerası alınmıştır.”

Yılmaz Güney bıraktığı eserlerle, insanlığın evrensel belleğindeki yerini çoktan almıştır, hiçbir karalama bu durumu değiştiremez. Yılmaz Güney, bıraktığı eserlerle yüzyıllar sonra da evrensel kültürün değerli bir parçası olarak yaşamaya devam edecektir. Bu anlamda Yılmaz Güney, bu topraklar üzerinde yetişmiş ve eserleri çoktan evrensel kültürün bir parçası haline gelmiş ender sanatçılardan biridir. Yılmaz Güney gibi kişilere saldırmak, dikkatleri üzerine çekip reyting toplamak, bu anlamda pazar değerini arttırmak için geçerli bir yöntem olsa da, kalıcı olmak veya halkın gönlünde yer almak için hiç de iyi bir yöntem değildir.

Yılmaz Güney’in, onu evrensel kültürün çoktan vazgeçilmez bir unsuru yapan sanat gücünün yanında bir başka önemli yanı daha vardır ki, sömürücüler ve onların kalemlerini asıl kızdıran yan onun siyasi tavrıdır. Yılmaz Güney, tüm olumsuz koşullara rağmen sadece çok yetenekli bir sanatçı olmayı başarmakla kalmamış, aynı zamanda sınıf mücadelesi içinde emekçilerden yana aktif tavrı takınmıştır. Yılmaz Güney enerjisinin oldukça büyük bir bölümünü devrimin zafere ulaşması için sarfetmiştir. Bu uğurda sayısız eyleme katılmış, yazılar yazmış, dergiler çıkarmış, örgütler kurmuş, faşist devlete ve cuntaya karşı amansız bir mücadele yürütmüştür. Yılmaz Güney’in adı geçtiğinde, hakim sınıfları ve onun sözcülerini en fazla kızdıran yan, Yılmaz Güney’in bu yanındır. Eğer Yılmaz Güney sömürü sistemine karşı böylesine amansız bir mücadele yürütmeseydi, onun bütün olumsuz özellikleri unutulur veya unutturulur, “devlet sanatçısı” sıfatı en başta ona verilir. Onlarca kişinin katili olan bir dizi faşistin ve mafya babasının devlet katında nasıl hürmet gördüklerine bakmak, bu durumu anlamak için yeterlidir.

Yılmaz Güney sadece “halkın sanatçısı” değil aynı zamanda “halkın savaşçısıdır”. O sanatçının toplumsal mücadeledeki yerini bu şekilde tarif etmiştir. Yılmaz Güney bu özellikleriyle, halkın gözünde ölümsüzlüğe çoktan erişmiştir. Sömürücüler ve onların kalemlerini ne kadar uğraşırlarsa uğraşırlar, onu halkın kalbinden silemeyeceklerdir. Yılmaz Güney’in eserleri ve bıraktığı devrimci miras, emekçiler tarafından devrim yolunda önemli bir silah olarak kullanılacak, sonsuza dek yaşatılacaktır.

Açık alan çalışmasının bazı sorunları

Ceyhun Demir

Açık alan faaliyetinin kapsamı, içeriği, ilkeleri basınımda ve belgelerimizde önemine uygun biçimde yer almaktadır. Bu alanın sorunlarının mahiyetinin, somut ve pratik tüm görünümüne rağmen içeriği ideolojiktir. Bakışın anlaşılması, bilince çıkarılması, içselleştirilmesi alanında yaşanan zorlanma ya da tıkanmanın kendisi, doğrudan alan faaliyetinin pratik dışavurumunda gösterir kendisini. Alan faaliyetine bakıştaki

geniş çapta ideolojik tokluk, bizi gereksiz “tekrarlardan” korumalı, yerel alanda pratiğin örgütlenmesindeki

zorluk ve sorunlara yönlendirmelidir. Genel olarak açık alan faaliyeti değil, belirli bir bölgedeki (bu bir bütün olarak Güney bölgesidir) yerel çalışmadır söz konusu olan. Bu alandaki sorunlarımız nelerdir? Tıkandığımız, aşmaktaki zorluklarımızın mahiyeti nelerdir? Bu ve buna benzer zorlukları anlamaya ve tanımlamaya çalışacağız.

Bölge açık alan faaliyetinin kilitleneceği yerler, her yerde olduğu gibi burada da aynıdır. Başta işçi sınıfının sektörel önemdeki fabrikaları ve orta ölçekli işletmeler, kamu emekçileri ve gençliktir. Ve bizim yılları bulan bir çalışma yürüttüğümüz ve sürekli heba ettiğimiz potansiyel alanlardır da. Ama sorun bugün için asla kitleselleşme değil bizim çalışma alanımızda. Şu söylenebilir, ‘alanın genişliği, görevlerin çeşitliliği karşısında az sayıyla ne yapabiliriz?’.

Kitleselleşmeyi önümüze hedef koyduğumuz andan itibaren, ona uygun bir şekillenme yaratabilmişsek ya da ısrarla böyle bir çabanın içerisindeyse, söylenenlerin bir anlamı vardır. “Kitleselleştiklerimiz” dönemler de oldu bizim bu alanda. Peki sonra ne oldu? Çalışmayı “daha fazla” insanla yapıyorduk. Yaşanılan boşluğu gerçekten sadece sınıf mücadelesinin, toplumsal hareketliliğin durgunluğuyla açıklayabilir miyiz? Bu sorunun cevabı dün de önderlik sorunuymuş, bugün de! Ama burada tanımlanan, tam da yerel inisiyatifin ve hırslı billurlaştığı önderlik alanıdır. Ve bizim yaşadığımız tıkanıklık da buradadır. Sınıf ve kitle hareketine önderlik edebilmek, kendi içinde uyumlu kollektiflerin başarabileceği bir sorumluluk alanıdır. Hatta “kollektiflerin” sayısı bir de olsa, on da olsa farketmez. Sınıf ve kitle çalışmasına kilitlenmemiş bir çalışma biriminin kendisini aşması, kendi “iç” sorunlarını bilince çıkarması mümkün değildir.

Ama tersinden, diyalektik bir bütünlük içerisinde, bu kilitlenme için asgari bir yeterliliği de sağlayabilmeliyiz. İdeolojik eğitimde eksikliğimiz bir gerçek. Ama nedir bu ideolojik eğitim? Döne döne okuma egzersizleri midir çare? Bunun tüm önemine rağmen “çare” olmadığını biliyoruz. Çalışma yürütülecek alanlar belli, nasıl çalışılacağı üzerine bir bilinç açıklığı da var. Sorun kendisini nerede açığa vuruyor? İnisiyatifte! Buradaki boşluk kendisini nasıl dolduruyor, ya da meşruiyet zemini nasıl yaratılıyor? Kendiliğindenci bir sürükleniş! Genel sessizliğe uygun bir “siyasal yaşam”, amatör ve dağınık bir çalışma, plansızlık vb... Dönüp gündelik kişisel yaşamlarımıza bakıldığında da, aynı liberal dağınıklığı görüyoruz. Plansız çalışmanın

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/06 5 Şubat 2000 150.000 TL.

Ekim Gençliği

Sosyalist Gençlik Dergisi Fiyatı

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZİ
kamu emekçileri bülteni
DEVİRİM DAVASI YENİLMEZDİR!

kendisi, zaman problemiyle karşı karşıya getiriyor bizi. Oto-kontrol ve kendi iç disiplininizi oturtma gayreti zayıfladığı ölçüde, en yakın çevremizi denetlemek de ihtiyaç olmaktan çıkıyor.

İki tarz davranışla karşılaşıyoruz yoldaşlarımızda. İlki, Stalin’in “ekim işleri nasıl gidiyor yoldaş” sorusuna verilen “iyi gidiyor yoldaş” cevabında olduğu türden. Diğeri ise, “bu kadar işin altından nasıl kalkılır? Şu yoldaşlara şunu söyledim, yaptılar mı bilmiyorum” türünden yakınmacı ve iradesiz, çaresiz davranış tarzıdır. Her iki tarz da aynı gerçeğin (yukarda söylenenlerin) farklı versiyonlarıdır. Komünistler kaderci değildir ki! Soyut planlarla, gereksiz kırtasiyecilikle bir yere varamayız. Neyi ne kadar yapabileceğimize bunu planlı yapabilmeli ve somut hedefler üzerinden yürümeliyiz. Kendimizi aşmanın, yetersizliklerimizin bilincine varmanın, yeni bir diriliş yaşamamızın yolu budur. Yeni bir silkelenişle, hırsla, görevleri savsaklamadan, bürokratik olmayan bir denetim mekanizmasını hayata geçirerek, saptadığımız hedeflere yürümeyi başarabiliriz ancak.

Herşeyden önce, bölge açık alan faaliyetinin bütünlüklü bir bakışa ihtiyacı vardır. Çalışma alanlarının tespiti, ihtiyaçların hangi alanlarda ön plana çıkması gerektiği, iç ideolojik eğitim, sıkı iç denetim, pratik gündelik çalışmanın düzenlenmesi (bu çalışmaya gençliğin katılabilmesi) ilişkilerde iten değil kazanıma yönelik esnek bir tarz ve daha da ayrıntılandırılabilir birçok mesele...

Geçmişin birikimleri de gözönüne alınarak, kimi fabrikalarda daha temelli bir çalışma zorunludur. Bu çalışma, faaliyet götürülen fabrikanın ayrıntılarıyla bilinmesini de gerektirmektedir. Sınırlı işçi ilişkileri üzerinden bir bülten çalışması, ulaşabileceğimiz yerleri genişletmede, kendimizi disipline etmede, amaç haline getirilmeden tam da bu araç üzerinden ilişki çerçermizi genişletecektir.

Aynı zamanda bölgemizde liseli gençlik ciddi bir potansiyel oluşturmaktadır. Liseli gençlik ve işçi gençlik ortaklanabilir. Liseli gençlik alanında geçmişte kimi adımlar atılmış, ama yeterli ısrar gösterilmediği için başarıya ulaşmamıştı. Gençlik dinamizminin üniversitelerden liselere kayma eğilimi gözönüne alınırsa, gençlik çalışmasının başarıya ulaştırılması için atılacak adımları önemsemek gerekiyor. Üniversiteli gençlik çalışmasının kendi dar kalıpları içerisinde

kendiliğindenci, günü birlik ataletinin kırılabilmesi için daha sıkı bir denetim, ideolojik eğitim, sınıf ve kitle çalışmasında (pratik kimi ihtiyaçlar gözönüne alındığında) hedefli bir pratiğe çekilebilmelidir.

Denetimsiz, dağınık ve amatörcü bir çalışmanın kazanımlarının kalıcı olmadığını biliyoruz. Önemli olan yalnızca “çalışmanın kazanımlarının kalıcılığı”

değildir. Daha da önemlisi, çalışmayı yürüten yoldaşların önderlik kapasitelerinin geliştirilmesi ve kalıcılıklarının sağlanabilmesidir.

İçinden geçilen dönem, yeni hareketlilik potansiyelleri taşımaktadır. Dönemi bir adım önden takip edebilmek, sürece müdahale edebilmek için önden hazırlıklı olunamadığı koşullarda, toplam olarak çalışma alanlarının heba edilmesi anlamına gelecektir. İki temel önemdeki faktörün altını çizmek gerekiyor. Çalışmanın ve tarzın mutlaka planlanması, yerel inisiyatif ve hırslı bu plana paralel olarak yerli yerine oturtulmasıdır. Ben merkezcilik, küçük-burjuva kibir, abartma, sekterizm ve diğer olumsuz kişilik özelliklerinden arınmak için azami çaba ve ısrar gösterebilmeliyiz.

Partinin iddia ve inancını kendimizde cisimleştirmemiz, hiç de soyut bir olgu ya da bir söz kalıbı değildir. Kendi gelişimimizin, iddiamızın gerçek anlamı, pratik yükümlülük alanlarında göstereceğimiz somut çalışmada yatmaktadır. Ki bugün başka bir denek taşımız da yok.

Alanımızda komünist basına yazınsal desteğin kısır denecek düzeyde olması, toplam olarak yukarıda söylediklerimizle ilintilidir. Ve bu boşluğun mutlaka ortadan kaldırılması gerekiyor. Haftalık gazetemize koca bir bölgeden yazınsal destek, gençlik de dahil, hepimizin üzerinden atlayacağımız önemli bir boşluk alanıdır. Bilincimizi pratikleştirmek, ihtiyaç alanlarına (zayıf ve yetersiz gördüğümüz) kilitlenmemizin önemli bir parçasıdır aynı zamanda. Bu noktada hem kendimizi sorgulamamız, hem de yoldaşlarımızın kendilerini sorgulaması gerçekleştirilmeli, bundan böyle bu ayrıca sıkı bir denetimin konusu olabilmelidir.

Toplam olarak söylenenler için, ‘bilinen, kulağa hoş gelen, yenilik taşımayan’ değerlendirmesi yapılabilir. Söylenenlerin ‘bilinen’ olduğunu ve yenilik taşımadığını biliyoruz. Fakat farklı bir gelişme evresiyle ve onun sorunlarıyla karşılaşmadığı sürece, bu “tekrarlar” bir zorunluluk olarak gündeme gelmektedir.

Hiç kimseden, hiçbir şey beklemeksizin, yakınmaksızın yerel çalışmanın öznesi olduğumuzun bilinciyle, yeni ve daha öncesini kat kat aşacak bir refleks ve motivasyon göstererek çalışmaya koyulmamız gerekiyor.

Kürt sorununda son gelişmeler/9

Kürt sorununun niteliği, ka

Nesnel olgular öznel tanımlamalarla ortadan kaldırılamaz

Konuya dönüyorum. İmralı savunmalarında, net bir biçimde, Kürt sorunu siyasal bir sorun değil, deniliyor. Örneğin: *“Demokratik gelişme ortamını zehirleyen bu yaklaşımlar aşıldığında, aslında çözümün özünün siyasi de olmadığı, dil, kültürel özgürlük boyutlu olduğu görülecektir. ... Bu açıdan sorun siyasi değil, demokratiktir, dememizin anlamı bir kez daha açıkça, karşımıza çıkıyor.”* (Savunma, s.128)

Bir başka yerde, bu meselenin çözümü Atatürk’ün İzmit konuşmasında vardı, deniliyor. Söz konusu konuşmada Atatürk’ün ne dediği de savunmada özü itibarıyla var; *“Kürtlük adına bir sınır çizmek istesek, Türkiye’yi mahvetmek gerekir”*; büyük kentlerden Konya’nın bozkırlarına kadar her yeri Türk ve Kürt bölgelerine ayırmamız gerekir, diyor Atatürk.

Gerçekte ise mesele asla bu değil ve bu sözlerin basit bir demagojiden öteye bir değeri yok. Ulusal varlık, toprak birliği ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. Kürdistan, tarihi ve kültürel olarak belli bir coğrafyadır. Kürtlerin önemli bir kısmının bugün büyük kentlerde yaşıyor olmaları, bu gerçeği değiştirmez. Bu, Kürdistan coğrafyası üzerinde özgür bir cumhuriyetin kurulmasına hiç de engel değil. Zira ulusal cumhuriyetler toprak esasına göre, belli bir tarihsel ve kültürel temel üzerinde, belli bir ulusun çoğunluk oluşturması esasına göre kuruluyor. Bunları, Kürt halkının Kürdistan coğrafyasında ayrı bir cumhuriyet olarak var olmayı tercih edip etmeyeceğinden bağımsız olarak, İzmit konuşmasında ortaya konulan ve bugün İmralı savunmasında da Kürt sorununa çözüm reçetesi olarak sunulan basit sapırtmaya işaret etmek için söylüyorum. Mustafa Kemal’in, bir burjuva Türk milliyetçisi olarak, sorunu bir ara (bir ara diyorum, zira çok geçmeden Kürtlerin tümüyle reddedildiği inkarcı tarihi dönem başladı) böyle koyması anlaşılabilir bir durumdur. Ama dünün bir Kürt milliyetçisinin bugün bu yaklaşımdan medet umması, içine düştüğü çaresizlikten öteye, kendi davasını kabaca terkedişinin de bir göstergesidir.

Bir ulusun cumhuriyet olarak varlığı, hiç de bağımsız bir devlet varlığı biçiminde olmak zorunda değildir. Sosyalist cumhuriyetlerin özgür birliği içerisinde de bir ulusal cumhuriyet olarak var olmak pekala mümkündür. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ne bakınız; toprağı belli, bayrağı belli, dili belli, kendine özgü kültürü belli çok sayıda cumhuriyetlerin bir sosyalist üst birliğidir burada söz konusu olan. Bu cumhuriyetlerin varlığı tarihsel, sosyolojik ve demografik olarak iyi-kötü belli, coğrafyası da buna göre belirleniyor. Bugünkü Kazakistan topraklarının %40’ında Ruslar yaşıyor, ama kimse oranın Rusya olduğunu iddia etmiyor.

Türkiye’de Kürtler olduğu gibi Kürdistan’da da Türkler var, ama mesele bu değil. Bu sadece Türkiye ve Kürdistan’ın geleceğin özgür cumhuriyetleri olarak birbirinden kopamayacağını, birleşik bir cumhuriyet ya da bir cumhuriyetler birliği olabileceklerini gösterir. Bu birleşik cumhuriyetlerin genel politika esasları, genel anayasal ilkeleri, dış politikası ve savunması aynı olur. Bunun ötesindeki işleri birer alt cumhuriyet olarak yürütürler. Elbetteki bunu tek çözüm biçimi saymamak, geleceğin bu sorununu şimdiden belirli bir kalıba sokmamak gerekir. Ama bugün Türk devletine yaranmak için Kürt halkının aşağılanması ve Kürdistan gerçeğinin sinsi bir reddi karşısında da, buna özel bir tarzda işaret etmek gerekir.

Abdullah Öcalan, hiçbir koşulda Kürtlerin böyle bir

yeteneği ve imkanı yoktur, kaldı ki buna gerek de yoktur, diyor. Türk devletinin mevcut üniter yapısı içerisinde, Türk üst kimliği ve Türkçe resmi dili altında, vatandaş olarak bireyin anayasa karşısındaki eşitliğine dayanan bir sözde çözüm savunuyor. Lütfedip Kürt dili ve kültürü üzerindeki “anlamsız” baskının kalkmasını istiyor. İyi ama siz Türk kimliğini hakim kimlik olarak meşrulaştırıp kurumlaştırdığınızda, Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskının kalkması olanaklı mı? Her zaman üst kimlik alt kimliği kendine uyarlamaya, kendi içinde eritmeye, asimile etmeye çalışmaz mı? Üst kimlik demek, eşitsiz bir kimlik, avantajlı ve dahası egemen bir kimlik demektir. Avantajlı ve egemen olan dezavantajlı olanı sürekli olarak kendine benzetmeye çalışır. Buna karşı çıkıldığı yerde de mevcut statüko bozulur ve çatışma çıkar. Sorun sorun olarak kalır derken, anlatmaya çalıştığımız gerçek bir yönüyle de bu. Sorun nesnel bir sorun; onu şu veya bu öznel tanımla ortadan kaldırmamız mümkün değildir.

Sefil anayasal reformlar değil, gerçek çözüm...

PKK, sosyalizmin ona verdiği ideolojik, moral ve mücadele gücü sayesinde, dediklerini uygulama gücü gösterdi. Hani PKK büyük bir tarihsel başarı sağladığını iddia ediyor da, bunu bir yerde Marksizme ve sosyalizme borçludur. O ideolojiden, o ruhtan, o çığırda beslendiği ölçüde bunu yapabilmıştır. Nitekim bundan koptuğu, burjuvaziden, emperyalistlerden, kurulu düzenden medet umduğu andan itibaren de başaşağı gitmiş ve İmralı’daki batağa saplanmış. O övündüğü ve bugün hala istismar ettiği geçmiş gerçekte bize, yanı devrime aittir.

PKK şimdi onu terk ediyor ve reddediyor. İmralı’daki Abdullah Öcalan, bugünkü kafam ‘73’te olsaydı bunları yapmazdım, diyor. O zaman da PKK’nin yaptığı hiçbir şey olmazdı. ‘73’te bugünkü kafasıyla hareket etseydi, Öcalan da herhangi bir burjuva Kürt reformist politikacısı olmaktan öteye gidemezdi.

Akımlar, ideolojileriyle, çizgileriyle, politik kimlikleriyle akımdırlar. PKK’nin kimliğinin, geçmişinin neye göre şekillendiği, adından da, programından da, ideolojisinden de belli. PKK geçmişindeki bütün başarıları bu sayede ulaştı. Şimdi teslimiyet çizgisi tümüyle bir başka temele, başka ideolojilere ve ilkelere oturtuluyor. Ama bu durumda da o geçmişle artık övünülemez. O zaman onu yaptım, şimdi de bunu yapıyorum, denilemez. Çünkü bugünkü PKK dünün tümünden inkardır ve artık tümüyle yeni bir siyasal varlıktır.

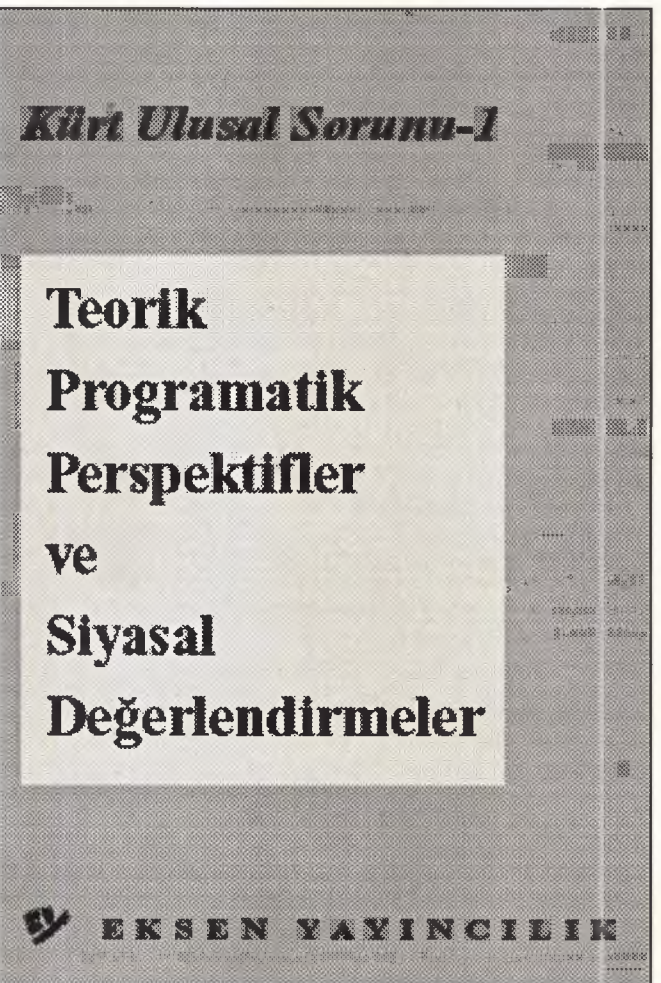
İlkeler geçicidir, deniliyor. Oysa akımlar ilkeler temelinde var oluyorlar. İlkeyi, programı, ideolojiyi ortadan kaldırdınız mı, bir akımdan, onun o güne kadarki kimliğinden geriye ne kalır ki? Değişecek olan, ilkelerin kendisi değil, döneme ve duruma uyarlanmasıdır. Siz ilkelerimizi döneme ve duruma uyarlayalım demiyorsunuz, bunları tümünden terk edelim, bunlar bizim için artık yük diyorsunuz. Sosyalizm ilkesi yük, ulusal özgürlük ilkesi yük, ulusların kendi kaderini tayin hakkı yük, işçi sınıfının kurtuluşu yük, devrim davası yük, daha da beteri, Kürt ulusu, Kürdistan gibi kavramlar da artık yük. Şimdi bu yükleri bir kalem darbesinde silip atıyorsunuz. Böylece siz eski kimliğinizi tümünden terk ediyorsunuz. Peki eski kimliği tümünden reddedip de eski mirası savunmak olanaklı mı?

Eski PKK’den bugün geriye ne kaldı ki? Dünün PKK’sini, çözüm Atatürk’ün İzmit konuşmasındadır

diyen bugünün PKK’si ile zerre kadar bağdaştırabilir misiniz? Bu Doğu Perinçek’in yıllardır söylediklerinin bir tekrarı ve o bunları söylüyor diye PKK yayınlarında hain olmakla, Genelkurmay’ın adamı olmakla suçlanıyordu düne kadar. Şimdi PKK tamı tamına dün Perinçek’in söylediklerinin aynısını söylüyor. Amasya tamimlerini ve İzmit konuşmalarını Kürt sorununda çözüm paketi olarak yıllardır Perinçek savunuyordu. İmralı savunması bunun silik, renksiz ve nedamet dolu bir tekrardan başka bir şey değil. Perinçek bunları savununca “hain” ve “Genelkurmay’ın adamı”ydı; peki bugün savunanlar nedir ve kimin adamıdır?

“Sanıldığından da daha fazla cumhuriyetin tarihsel temeli ve anayasal ifadesi demokratik çözüme uygundur” diyor Abdullah Öcalan. Olabilir mi? Bu cumhuriyetin anayasası Kürtlerin temel haklarını reddediyor. Osmanlı’dan daha geri bir noktaya düşülmüş. Neye göre “cumhuriyetin tarihsel temeli ve anayasal ifadesi demokratik çözüme” uygunmuş? Kürtlerle Türkler ulusal kurtuluş mücadelesini birlikte vermişler! Birlikte verdiler, ama mücadele bittikten sonra da Kürt ulusunun varlığı bile reddedildi, 70 yıllık inkar dönemi başladı. Osmanlı döneminde hiç değilse Kürtlerin varlığı inkar edilmiyordu, Kürdistan “Kürdistan eyaleti” adıyla anılıyordu. Kürdistan’ın literatürden, haritadan çıkarılması cumhuriyet dönemiyle birliktedir. Siz kalkıp neye göre cumhuriyetin tarihsel temeli Kürt sorununun çözümüne fazlasıyla uygundur, diyorsunuz? Ama bunun denilmesi lazım, çünkü Türk ordusu, onun Genelkurmay’ı başka türlüünü kabul etmiyor. Genelkurmay bunun aynen böyle söylenmesini istiyor.

“Bölge halkı, devleti demokratik iradesiyle tanıyıp birleşmeyle artık korku, endişe kalkar. Devletle yabancılaştırma dönemi sona erer, benim devletim anlayışı gelişir. İsyan, çatışma zeminleri de böyle kalkar. Asli

psami ve devrimci çözüm (Devam)

H. Fırat

kurucu ögelik ve anayasal vatandaşlık, ifade özgürlüğüyle bütünleşti mi, sorun büyük oranda çözüm yoluna girmiştir. Gerisi ekonomik, sosyal planlı çalışmalardır ki GAP'la bu zaten büyük hamle içine girilmiştir."

Savunulan program ve çözüm çizgisi kabaca bu. Yani sefil anayasal reformlar çizgisi ya da programı. Bunun sorunu bir nebze ileri götüremeyeceği yeterince açık. Bu sadece Kürt halkının mevcut devrimci birikimini düzenin çarkları arasında boğup eritmek anlamına geliyor. Kürtler dillerine, bir takım kültürel haklara bir parça kavuşacaklar demiyeceğim, o vaadedilen sınırlarda buna, bu kadarına kendi öz çabalarıyla zaten kavuşmuş bulunuyorlar. Belki bunlara belli bir yasal statü de kazandırılacaktır. Yasaların zaten bir önemi yok; ya mücadeleyle kullanılıyor, ya da karşı saldırıyla baskı altına alınıyor, ortadan kaldırılıyor. Kürt halkının mücadeleyle elde edilen fiili kazanımlarını kim Kürt halkının elinden alabilir ki? Ayrıca devlet bu saatten sonra Kürt halkının dilini yasaklamaya kalkar mı?

Kaldı ki sorun salt dil sorunu olarak ele alındığında bile, baskı ve eşitsizlik kurumlaşmış haliyle sürecektir. Bugünün burjuva gericiliği Kürtçe ile Türkçe arasında hak eşitliğini kabul eder mi? Arzu edilen yerde ve resmi platformlarda, isteyen kendi dilini kullanabilir, diyebilir mi? Derler mi bunu bugünün Türkiye'sinde?

Devrim bunu der ama. Devrim bunu Rusya'da dedi. Herkes kendi coğrafyasında kendi dilini kullanıyordu. Genelde Rus dili yaygın ortak dildi, ki bu çok normal, tarihten gelen bir avantaj. Tıpkı Türkçe'nin şimdi bizzat

Eski PKK'den bugün geriye ne kaldı ki? Dünün PKK'sini, çözüm Atatürk'ün İzmit konuşmasındadır diyen bugünün PKK'si ile zerre kadar bağdaştırabilir misiniz? Bu Doğu Perinçek'in yıllardır söylediklerinin bir tekrarı ve o bunları söylüyor diye PKK yayınlarında hain olmakla, Genelkurmay'ın adamı olmakla suçlanıyordu düne kadar. Şimdi PKK tamı tamına dün Perinçek'in söylediklerinin aynısını söylüyor. Amasya tamimlerini ve İzmit konuşmalarını Kürt sorununda çözüm paketi olarak yıllardır Perinçek savunuyordu. İmralı savunması bunun silik, renksiz ve nedamet dolu bir tekrarından başka bir şey değil. Perinçek bunları savununca "hain" ve "Genelkurmay'ın adamı"ydı; peki bugün savunanlar nedir ve kimin adamıdır?

PKK için bile temel kullanım dili olması gibi. Türkçe'nin kazandığı doğal bir avantaj bu. Biz bu avantajı zorla ortadan kaldıracak değiliz, bu saçma bir şey olur. Ama bu, Kürtçe'nin de istenildiği ölçüde ve özgürce kullanılmasıyla birleştirilmediği sürece, diller arasında eşitsizlik var demektir. Diller arasındaki zora ve yasaklamaya dayalı eşitsizlik sürüyor demektir. Bunun karşısındaki tutum, her türlü baskı, yasaklama ve dayatmaya karşı, dillerin tam hak eşitliği olmalıdır. Dil sorunu bile ancak böylece bir parça çözülmüş olur.

Sorunun temellerini ortadan kaldırmadan kendisini kaldıramazsınız

Bugün Kürt sorununun nasıl çözülemediği açığa çıkmış bulunuyor. PKK'nin 20 yıllık deneyimi bunu gösterdi. PKK ayrı örgütlenme ve mücadele yolunu tuttu ve ayrı devlet idealizasyonuna dayalı bir mücadele denendi. Sonuçta bunun bir çözüm olamadığı bu tarihsel değerdeki pratikle açığa çıktı. Şimdi '60'lar ve '70'lere göre çok daha ileri bir düzeyde, yeniden birleşik mücadele zemini var. Bu sorun, Türk, Kürt ve öteki azınlık milliyetlerden oluşan Türkiye işçi sınıfının, bütün öteki emekçi sınıf ve katmanları arkasına alarak, iktidar için savaşması, bu savaş içerisinde bütün demokratik istemleri, bu arada Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını da tutarlı bir biçimde savunması, böylece Kürt emekçilerinin ulusal enerjisini de arkasına alması, devrimin bir bileşeni haline getirmesiyle, çözülür. Bu sorun çözülürse böyle çözülür! Böyle söyleyeyim de daha alçakgönüllü bir formülasyon olsun. Bunun dışında Kürt sorununun herhangi bir gerçek, az-çok tatmin edici ve kalıcı çözümü yoktur. Bu düzen ayakta kaldığı sürece, Kürt sorunu sadece sürünür. Durmadan sorun üretir, durmadan çelişki ve çatışma üretir, ama sonuçta bir çözüme de kavuşamaz. Öylece sürünür durur. Irak'ta son 40-50 yıldır, İran'da onyıllardır sürünüp durduğu gibi.

Sorunun temellerini ortadan kaldıramadığınız sürece, kendisini ortadan kaldıramazsınız. Siz temellerini tek başınıza ortadan kaldıramadınız, dahası bu perspektifi bile taşıyamadınız. Sorunu parçada ve salt ulusal sorun olarak ortaya koydunuz, bu darlığı aşamadınız ve onun kaçınılmaz sonuçlarıyla yüzyüze

kaldınız.

O zaman birleşik mücadeleyi seçeceksiniz, İmralı'da kötüye kullanılan ifadeyle, "Türkiyelileşme" yolunu tutacaksınız. Ama bu kurulu düzene karşı bir "Türkiyelileşme" olmalı, kurulu düzen temeli üzerinde değil. Bu sonuçta Türkiye ve Kürdistan'ın özgür birliğini ortaya çıkarır. Burada "Türkiyelileşme" kavramı yalnız birleşik mücadele olgusunu anlatıyor. Türkiye denilen siyasal coğrafyanın birleşik bir devrimci mücadele zemini olduğunu dile getiriyor. Ama meseleyi böyle ele aldığımız zaman, sorunu zaten dar ulusal bir çerçevede ortaya koymazsınız. Ulusal sorun, sınıfsal sorunun bir bileşeni, bir uzantısı, bir alt ögesi haline gelir. Böyle yaparsak, Kürt orta sınıflarını kaybederiz, denilecektir. Kaybedebilirsiniz, ama karşılığında da Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini kazanırsınız. Kürt burjuvazisini kazanmaya kalktığınızda, bu kez

Türkiyeli işçi ve emekçilerini kaybediyorsunuz, bugüne kadarki mücadelenin en önemli derslerinden biri zaten bu değil mi? Türkiye'nin işçi ve emekçileri ile birleşme yolunu tuttuğunuzda elbette ki Kürt burjuvazisi size ve sözde ulusal davasına sırt çevirecektir. Sizin aynı zamanda mülkiyet düzenini tehdit ettiğinizi gördüğünde sizden uzak durmanın da ötesinde size düşman kesilecektir. Türk burjuvazisinin eteğine daha sıkı sarılacaktır. Dikkat ediniz, Kürt burjuvazisinin PKK'yi desteklediği dönem, tam da PKK'nin sosyalizm söylemini önemli ölçüde bir yana bıraktığı, devrimci çizgiyi radikal biçimde tasfiyeye giriştiği dönemdir. Ahmet Melik Fırat dürüst bir burjuvadır; daha yıllar öncesinde açıkça, PKK çocukluk hastalıklarını terk ediyor, onlar eskiden kalma şeylerdi, zaten çoğu lafta kaldı artık, yavaş yavaş kalanlar da terk edilecek diyordu. Yıllar önce *Özgür Politika*'da yayınlanan bir röportajında söyleniyordu bunlar. Bu şaşırtıcı değildir. Bir kültürü, bir bakışı olan bir burjuva, değişimi zamanında görüyor ve tutumunu da buna göre saplıyor. PKK tabanındaki samimi emekçiler ise yakın zamana kadar sosyalizm söylemine hala da ciddi ciddi inanıyorlardı.

Ama burjuvazinin akli var, kültürü var, sınıf bilinci var, sınıf sezgisi var. Burjuvazi ezilen bir sınıf değil, onun zorlanmadan görme yeteneği güçlü. O gerçekçi bir tarzda görüyor; çocukluk döneminden kalma hastalıkları, "modası geçmiş sınıfsal söylemi"ni PKK zaten terk ediyor diyebiliyor, daha yıllar öncesinden.

PKK zaten sosyalizmi ve sınıfsal sorunu bir yana bıraktığı için, Kürt burjuvazisinin ilgisine ve desteğine mahzar oldu. Ve giderek PKK "siyasal çözüm"le, diplomatik açılımlarıyla, HADEP ve benzeri kuruluşlarıyla, Kürt burjuvazisine alabildiğine geniş bir politik etki alanı açtı. Bunların önplana çıktığı dönem, Kürt halkının inisiyatifinin geri plana düştüğü dönemdir. "Siyasal çözüm" politikası, bir burjuva politikası olduğu ölçüde, Kürt burjuvazisine fiili bir etkinlik alanına dönüştü. Ondan sonra HADEP, ondan sonra Kürdistan Parlamentosu, ondan sonra diplomatik saha ve benzeri oldu. Bunları ise hep Kürt burjuvazisi tutuyordu. Ve PKK, yıllar öncesinde açtığı, hazırladığı bu zemine şimdi kendisi oturuyor. Kürt burjuvazisinin sefil çıkarları için politika yapacak bir düzen partisi olmaya soyunuyor.

Kürt Ulusal Sorunu-2

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Daha ileri bir düzeyden yeni bir birleşik mücadele dönemi

Kuşkusuz ayrı mücadele dönemi bitmiştir, yeni bir birleşik mücadele döneminin önü açılmıştır derken, bir ana alternatifi tanımlıyorum. Yoksa Kürdistan parçası üzerinden Kürt halkının kurtuluşunu kendi içinde gerçekleştirmeyi amaçlayacak başka akımlar yeni dönemde de çıkacaktır. PKK'nin içinden ya da dışından. Türkiye'de küçük-burjuva sosyalizm dönemi aşılmıştır, dönem artık proleter sosyalizmi dönemidir diyoruz; ama ardından da dönüp, bu ülkede her zaman bir takım küçük-burjuva akımlar devrimci-demokrat programlar temeli üzerinden var olacaktır, diyoruz. Tıpkı bunun gibi, Kürdistan'da da ayrı örgütlenme, ayrı devlet için mücadele eden akımlar her zaman var olacaktır. Ama bunların tarihsel değerinde bir harekete önderlik etme şansı artık kaybolmuştur. Çünkü bunun en ilerisini PKK denemiş ve süreç bu işin olamayacağı ile noktalanmıştır.

Şimdi sıra işçi sınıfında demistik. Ama işçi sınıfı enternasyonal bir sınıftır, işçi sınıfı bu meseleyi zaten parçaya sığdıramaz. Bu sorunu parça üzerinden ifade etmek, bir ara sınıfa, küçük-burjuvaziye özgüdür.

Kürt halkı eşit de olabilir, özgür de. Devlet kurar, bu devlet bağımsız da olabilir, sosyalist bir cumhuriyetin bir bileşeni de. Bunların hepsi olanaklı. Kürt halkı bunlara yeteneklidir. Devrim süreci bunu somut bir yetenek haline dönüştürecektir. Ama bunların gerçekleşmesi, emperyalizmin bu coğrafyadaki etkinliğinin kırılması ve kurulu düzenin yıkılmasıyla olanaklıdır. Emperyalist egemenliğe son veriniz, kurulu düzeni yıkınız, Kürt halkı bütün o yetenekleri kazanabilecektir. Dolayısıyla Kürt halkının eşitliği ve özgürlüğü sorunu, kapsamını ve tam çözümünü gidip bir proleter devrimde bulabilmektedir.

1. Genel Konferans belgelerimiz '90 yılı sonuna aittir. Orada söylenen budur: Kürt sorunu proleter devrimin genel tabanı üzerinden çözülebilir. Çünkü Kürt sorunu bugünün maddi koşullarına ve sınıf ilişkilerine tarihten miras kalan bir sorundur, artık kendi içinde bir sorun olmaktan çıkmıştır, kendisinden daha ileri olan bir sorunun, yani bir sosyal davanın alt bileşenine dönüşmüştür.

Bu söylenenler o zaman Kürt akımlarına sosyal-şovenizm, başkalarına ütöpik olarak görünüyordu. Ama yaşanan sürecin ışığında ne kadar gerçekçi olduğu bugün açığa çıktı. Eşitliğe ve özgürlüğe dayalı bir çözüm ancak böyle mümkündür.

Şimdi PKK, Kürt sorununu getirip sefil bazı anayasal reformlar çerçevesine mahkum etmiş olabilir. Bu PKK'nın tercihi ve geldiği nokta. Ama Kürt sorunu, nesnel yapısıyla ve bütün bir kapsamıyla duruyor. Kürt sorunu Kürtlerin eşitliği ve özgürlüğü sorunu olarak duruyor. Ve proleter devrim, onu bu gerçek temeli, onu budanmamış temel talepleri üzerinden kucaklayacaktır. PKK devrimden kopmuş, düzeni kendi içinde reformize etme programına kaymıştır. Böyle olunca, nasıl ki genelde devrim, sosyalizm, devrimcilik iddialarından vazgeçiyorsa, Kürtlere ilişkin olarak da ulusal eşitlik ve özgürlük talebinden vazgeçiyor. Bunun anlaşılmasız bir yanı yok. Ama PKK böyle tercih etti diye Kürt sorunu kırıntı taleplere daralacak değil ki. Kürt sorunu, varlığı ve kapsamıyla nesnel bir sorun ve yerli yerinde duruyor.

Trajik olduğu kadar utanç verici bir son

PKK, ideolojik şekillenmesi, örgüt ve önderlik yapısı ile tipik monolitik bir parti. Temel çizgiye, temel fikirlere herhangi bir biçimde eleştiri yöneltmek, bir yön değişimini tartışma konusu etmek mümkün değil. Bunlara çok müsait bir parti olmadığı için, umulan bir iç dinamizmi halihazırda gösteremedi. Bu aslında daha ilk adımdı, Öcalan'nın savunması ilk ortaya çıktığında büyük bir infaal yaratabilmeliydi. PKK içerisinde çok büyük tepkilere ve kopmalara neden olabilmeliydi, ama olmadı.

Türk gizli servisinin kimi temsilcileri, Başkanlık Konseyi'nin buna bir süre direndiğini, ama avukatları aracılığıyla kurulan diyalogla Öcalan'ın neticede onları

ikna etmeyi başardığını söylüyor. Ama sonuçta razı edildi. Kürt burjuvazisi, özellikle Avrupa'da yuvalanan ve savaşta hiçbir yeri olmayan bu çıkar çevresi zaten bundan yana. PKK tabanı ise tüm tereddütlerine rağmen gerçekten bir şeyler olacağını sanarak, destekliyor. Aslında ciddi kuşkular, soru işaretleri var. Bunları bastırıyor, içine gömüyor, bir bakalım, diyor. Bu politikanın sonunu görmek istiyor.

Sonucu hep birlikte göreceğiz. Bu teslimiyetin karşılığının ne olduğu görüldükten sonra, önce büyük bir hayal kırıklığı yaşanacaktır. Devrime kahredenler, terk edenler, düzene karışanlar, bütün bunlar boşunaydı diyenler olacak, epey bir kayıp buradan verilecektir. Sonra ama, herşeye rağmen bu toplumdaki mücadele dinamiklerinden, zemininden beslenen emekçiler sorgulamaya yöneleceklerdir. Paralel olarak ülkede, sınıf mücadelesinde olumlu gelişme evreleri yaşandığı ölçüde, bu sorgulamalar daha da güçlenecektir. Bir devrimci birikimin çok kolay yok edilebileceğini zannetmiyorum.

FKÖ de efsanevi bir örgüttü, Yaser Arafat'ta karizmatik bir liderdi. Ama sonuçta içine girdiği teslimiyet batağının ardından, Hamas gibi bir karanlık gerici örgüt bu halkın diri yanını bir biçimde arkasına alıp güçlü bir muhalefet odağı oluşturabildi. Neden o dönemde devrimciler değil de Hamas etkili oldu? Çünkü Filistin barışının geldiği dönem aynı zamanda dünyada devrim ve sosyalizm dalgasının büyük darbe yediği bir dönemdi. Filistin'de Yaser Arafat'ın daha solunda devrimci örgütler vardı. Ama bunlar ortaya bir kapasite, bir yetenek koymadılar. Çünkü devrim dalgası düşüyor, Ortadoğu'da islami dalga büyüyordu.

Şimdi biz daha avantajlı bir dönemdeyiz. '90'lı yılların başında değil sonundayız. Dünyada yeniden bir sınıf mücadeleleri dönemi başlıyor. İşçi sınıfı ve halklar yeniden kapitalizme karşı, emperyalizme karşı, savaşa karşı, yıkıma karşı, direnme eğilimleri ortaya koyuyorlar. Bu zemin devrimci-siyasal akımlara moral sağlıyor. Onların kendilerini toparlamalarını kolaylaştırıyor. Dolayısıyla biz çok daha avantajlı bir dönemdeyiz.

Ben Kürt halkının devrimci birikiminin öyle kolay kolay kaybolacağına inanmıyorum. Kürt halkı bir bağlılık göstermiş, sonuna kadar da izlemek istiyor. Yavaş yavaş sonuna da gidiliyor. Sonunu da birlikte göreceğiz. Ayrıca görüntüye hiçbir zaman aldanmayın. PKK'lilerin hırçınlığının, Türk soluna hakaretlerinin gerisinde hep bir iç güvensizliği var, hep bastırılmış kahredici sorular var. O soruların önü bir gün açılacak. Bu hırçınlığın gerisinde aslında kendi iç huzursuzlukları var, bunun önü de açılacak. "Demokratik cumhuriyet" adı altında girilen bataklık yolun nereye vardığı görülecek. Yalan perdesi yırtılacak, gerçekler tüm çıplaklığıyla görülecek.

Biz bu yanlış yolu eleştirmeliyiz, doğruları yüreklilikle ve kararlılıkla savunmalıyız ve doğruları daha etkin bir biçimde hayata geçirmeye çalışmalıyız. Kuşkusuz bu bize Kürt halkının desteğini bir anda getirmeyecektir. Kürt halkı, deneyimleriyle yanlış görecektir, deneyimleriyle doğruyu sezecektir. Sabırlı olacağız, bekleyeceğiz.

Kürt halkının meşru haklarını savunacağız. Onun ikinci sınıf vatandaş olarak mevcut statüko içerisinde, mevcut gerici üniter yapı içinde tutulamayacağını, eşitliğe ve özgürlüğe layık olduğunu söyleyeceğiz. Bunun bugün destek görmemesi, yarın destek görmeyeceği anlamına gelmiyor.

Türkiye'de sosyal mücadele Temmuz ayında başladığı tempoda biraz ilerlese, yığınların ruh halinde ve bilincinde önemli değişimlerin önünü de açar. Bir sürü insan şimdi bunun üzerine değerlendirmeler yapıyor. Sosyal reform saldırısının, tahkim yasasının ve depremin yığınların bilincinde ne büyük bir deprem yarattığından, devlete ve orduya olan güveni bir anda nasıl sarstığından söz ediyor. Bu güven kolay kolay yıkılmaz gitmeyecektir, tabii ki, ama yavaş yavaş alıyor, sorular oluşuyor. Önemli olan bu. Niceliksel

birikimler olacak ki, bir gün bunlar nitel bir sıçramaya dönüşebilsin. Yığınlar böyle parça parça, yaşaya yaşaya öğrenecekler.

Büyük başarılarla alışmış, bunları yaşamış, bunları tatmış bir Kürt halkına nasıl güven vereceğiz? PKK'nin batağa gittiğini söylemek, bunu tekrarlayıp durmak kendi başına bir şeyi çözmez, bu sadece umutsuzluk yaratır. Eğer devrimci bir eleştiri kendi devrimci alternatifini üretmiyorsa, sadece yıkıcı bir etki yaratır. Siz bir batağa gidişi eleştirirken devrime gidiş yolunu da açacaksınız ki, emekçiler düzene değil, devrime yönelinler. Yoksa PKK'nin batağa gittiğine inanan her Kürt emekçisi bu yolda düzene gider. Devrimden kopar, fedakarlıktan kopar. Kürtlerin yorgunluğu meselesine dün bir yoldaş değindi. Kürt halkı gerçekte mücadeleden yorulmadı; "siyasal çözüm" çözümsüzlüğü Kürt halkını yordu. Çünkü "siyasal çözüm" belirsiz bir çözümsüzlük politikasına dönüştü. Kürt halkının önü politikayla açıldığında, Kürt halkı enerjisini fazlasıyla ortaya koyuyor. Kürt halkının onuruna yönelmiş bir saldırıyı ne kadar güçlü bir biçimde, dünya çapında büyük bir refleksle karşılayabiliyor. Orada onurunu savunmak bir politik tutuma, büyük bir enerjiye dönüşüyor. Kürt halkının önüne yine devrimci bir politika inandırıcı bir biçimde konulsun, devrimci bir çözüm yolu, eşitlik ve özgürlük yolu gösterilsin, Kürt halkı mücadelenin yolunu tutar.

Kürt halkına öncelikle güven vermeliyiz. Güven vermenin tek yolu ise, kendi yolunda güçlü bir biçimde yürüyebilmendir. Yolunuz neyse, gücünüz neyse, orada kararlı yürüyünüz. Derler ki; bunların gücü az ama kararlı insanlar, tutarlı insanlar. Güçleri zayıf ama dediklerini yapıyorlar. Bu güveni verdiğinizde, gücünüz de çoğalır, desteğiniz de.

Biz başından itibaren yaşanan gelişmenin anlamını ortaya koymaya çalıştık. Söylenmesi gerekenleri tüm açıklığıyla söyledik. Biraz sert konuştuk, ama bu sertlik gerçeğin kendisinden geliyor. Gerçeğin kendisi acıydı. Burada bir teslimiyet var, ısrar edilirse Filistin'den beter bir ihanet olacaktır, dedik. Gerçekten de Filistin'den beter oldu. Filistinlilerin bir pazarlık gücü vardı hiç değilse, burada bir pazarlık gücü bile yok. Bu, trajik olduğu kadar utanç verici bir sondur. Fakat yeni bir dönemin de başlangıcıdır ve bundan böyle önemli olan artık budur.

PKK'lilerin devrimci tutsaklara saldırısı acizliktir!

Nevşehir hapishanesinde PKK'lilerle aynı koğuştaki kalan ve birçoğu Ulucanlar saldırısında yaralanarak oraya getirilen devrimci tutsakların ortak mekanları kullanmaları, PKK'lilerce uzun süredir engelleniyordu. Bu konuda defalarca uyarılmalarına rağmen devrimcilerin hareketlerini sınırlamaya çalışarak provokatif davranışlarına devam ettiler. DHKP-C, TKP-ML, TİKB, MLSPB davalarından 8 bayan devrimci tutsağın çalışma, mutfak, banyo vb. ihtiyaçlarını gidermek için kullanmaları gereken yerleri, "buralar bizim yerimiz" diyerek yasaklamaya çalıştılar. Bunlara itiraz edildiğinde ise, "bize devrimci demiyorsunuz zaten, o zaman biz devrimci değiliz, gerekirse sizi öldürürüz, ölürüz" türü sözlerle tehditler savurdular. Bu tür yaklaşımların düşmanın işine yaradığı, bu tür uygulamaların düşmanca olduğu söylenmesine rağmen, verdikleri tek cevap "benim yerim, istersem kullandırtmam", "istediğim gibi davranırım" oldu. Bu sorunla ilgili yürütülen tartışmaları kasıtlı olarak tıkayıp, sorunu çözmek yerine devrimci tutsakları taciz etmeye devam ettiler.

Bu gelişmelerin ardından 20 Ocak 2000 tarihinde saat 22:00'de PKK'li tutsaklar yemekhanede bulunan 8 devrimci bayan tutsağa aniden saldırdılar. Bu saldırı anlık bir hareket veya birkaç kişinin fevri davranışı olmayıp, önceden tasarlanarak organize edilmiştir. Saldırı sırasında yatakhane bölümü, malta ve havalandırmaya açılan kapılar kimi PKK'lilerce denetime alınırken, kimileri de saldırıyı gerçekleştirmiştir. Kısaca devrimci tutsaklara bir operasyon çekilmiştir.

Saldırıya uğrayan devrimciler doğal olarak "Kahrolsun faşizme!" sloganı ile karşılık verdiler. Onlarca PKK'linin karşısında sadece 8 devrimci olarak bu ilk saldırıyı durdurmaya çalıştılar. Saat 22'de başlayan bu saldırı sonrasında kendi aralarında toplanan PKK'liler ikinci bir saldırı kararı aldılar. Devrimcilerin "ders" almadığını düşünmüş olmalı ki, gece 01:00'de bir kez daha saldırıya geçtiler. Bu kez saldırı daha sistemli gerçekleştirildi. Önce koğuştan yemekhaneye dönen yoldaşımıza ellerindeki demir çubuk ve kalaslarla vurmaya başladılar. Aynı anda, TKP-ML'den 3, TİKB'den 3 ve MLSPB'den 1 bayan tutsağın bulunduğu koğuşa girerek

saldırılarını küfür ve hakaretler eşliğinde sürdürdüler. Saldırı karşısında direnen devrimcilere vurarak, tek tek kopararak koğuş dışına atıldılar. Tüm bunlar yetmemiş olacak ki, devrimci tutsakların koğuşa dönmesini engellemek için kapılara barikat kurdular.

Tüm bunlar yaşanırken, olacıklardan önceden haberi olduğu anlaşılan hapishane savcısı ve diğer idareciler, PKK'lilerin devrimcilere saldırısını keyifle izlemişlerdir. O halde düşmanın önüne atılan arkadaşlarımız, bu kez de düşmanın tehditleri ile karşılaşmış olsalar da gereken tavrı aldılar. Ancak geçici olarak revire yerleşen devrimcilere yeni bir koğuş sözü verilmesine rağmen, PKK-idare işbirliğiyle bu söz unutulmuş, sürgün tehditleri yapılmaya başlandı. Bir yandan idare, bir yandan PKK'lilerin tehdit ve tacizleri sürdürüldü. İç görüş, aile görüşü, revire çıkma aynı günlere rastladığı için, PKK'lilerle karşılaşan arkadaşlarımız taciz ve tehdit altında tutulmaya çalışıldı. Devrimci tutsakların bu günlerin değiştirilmesi önerileri idare tarafından reddedilerek, yeni saldırı girişimlerine yer hazırlandı. Ayrıca gelişmeleri örtbas etmek için arkadaşlarımızın mektup ve faks göndermeleri engellendi. İdarenin "sizi operasyonla alırsınız", "burayı Ulucanlar gibi yaparsınız" tehditlerini boş çıkartan devrimci tutsaklar, nihayet 27 Ocak'ta farklı bir koğuşa yerleştiler.

PKK'li tutsakları uyarıyoruz!

Kendinizi "Demokratik Cumhuriyet" adını verdiğiniz faşizmin hizmetine sunacağınızı birinci ağızlarından açıkladığınız malumdur. Eğer bu hizmeti devrimcilere saldırarak vereceğinizi sanıyorsanız hesap hatası yapıyorsunuz.

Biliyorsunuz, saldırdığınız yoldaşlarımıza çok kısa süre önce Ulucanlar'da faşist katiller saldırmışlardır, henüz birçoğunun sakatlığı, yaraları ciddi bir muayene-tedavi bile görmemiştir. Ulucanlar'da bu arkadaşlarımıza saldıranların kimliğinde faşist katiller, direnenlerin kimliğinde ise devrimciler yazıyordu. Nevşehir'deki saldırıya uğrayanlar aynı arkadaşlarımızdır, ancak saldıranların kimliğinde ne yazdığını açıklamalı, içine düştüğünüz durumu görmeli ve bu saldırının özeleştirisini vermelisiniz.

Devrimci tutsakların kan-can pahasına düşmanın denetimini kıldığı hapishanelerde aynı mekanlarda yaşamak istemiyorsanız bunun çözümü bellidir, bilinir. "Rahatsız" olmak istemiyorsanız yaşadığınız yerleri, koğuşlarınızı ayırır, böylece farkınızı daha net ortaya koyarsınız. Çünkü oralarda bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devrimciler direnmeye, çatışmaya devam edeceklerdir.

Devrimcilere saldırmak acizliktir!

özellikle '90'lardan itibaren hapishanelerde devrimci tutsakların kan-can pahasına sürdürdüğü direnişlerden uzak durmayı tercih etmişlerdir. Hemen hiçbir direnişte yer almadıkları gibi, çoğu kez direnişlerden olumsuz etkilendiklerini söyleyerek engelleyici tutumlar almaya kalkışmışlardır. Kuşkusuz bu yaklaşımlara karşı ısrarla doğrular anlatılmıştır. Ancak İmralı süreci ile içine girdikleri teslimiyet sürecinden sonra devrimcilerin sürdürdüğü direnişlerin bitirilmesini bile istemiş, aksi takdirde "müdahale edecekleri"ni söyleyebilmişlerdir. Bu esas olarak PKK'nin tarzıdır. Özü siyaset yapma yasakçılığı ve tabiyet dayatmasından başka bir şey değildir. Buna göre kendileri dışında hiçbir gücün bağımsız politika yapmasını istemezler. Onlara göre herkes kendilerine tabi olmak zorundadır. Bu öyle bir kafa yapısıdır ki, yüzlerce tutsağın can bedeli direndiği anlarda bile kendi içinde olmadığı direnişlerin dahi bitirilmesini isteyebilmektedir.

İşte tüm bunlara karşı soğukkanlılıkla yaklaşmış, tavırlarının olumsuzluğu değişik platformlarda anlatılmaya çalışılmıştır. Ancak bunlardan vazgeçilmemiştir. Çok geçmeden yerlerinin neresi olduğunu, Ulucanlar'da devrimciler katledilirken "biz yokuz binbaşım" sözleriyle ilan ettiler. Yanıbaşlarında devrimciler en vahşi biçimde saatlerce süren işkencelerle katledilirken, büyük bir düşkünlük içinde "binbaşılarının" kanlı kollarında olan biteni sessizce izlediler. Nihayet 20-21 Ocak tarihlerinde Ulucanlar'da yaralanarak Nevşehir hapishanesine getirilen yoldaşlarımıza saldırdılar.

Nevşehir'de yaşanan saldırı sırasında "bizim sürecimize nasıl dil uzatırsınız" vb. diyen PKK'liler, bu ve benzeri sözleriyle saldırılarının asıl nedenini de itiraf etmişlerdir. İçinde bulundukları teslimiyeti eleştiren, doğru yolu gösteren devrimcilere karşı kinle saldıran bu kafa yapısının, faşizme hizmet etmek ve güven vermek için yapmayacağı yoktur. Bu nasıl bir ruh hali, nasıl bir anlayış, nasıl bir kültürdür ki, birkaç ay önce Ulucanlar katliamında yaralanıp oraya getirilen devrimcilere saldırmaktadır. Teslimiyet gözleri kör etmiştir. Dün "biz yokuz binbaşım" diyebilecek kadar alçakanlar, bugün devrimcilere saldıracak kadar düşmanca bir yaklaşım içine girebilmektedirler.

Bilinmelidir ki, hiçbir güç ve saldırı teslimiyeti bu topraklarda meşrulaştıramaz. Devrimciler emperyalizmin teslimiyet dayatmalarına, saldırı ve katliamlarına karşı ölümüne direndikleri gibi, teslimiyetin kutsanıp teorize edilmesine karşı yürüttükleri ideolojik mücadeleyi de uzlaşmaz bir tarzda sürdüreceklerdir. Bu devrimci sorumluluğun bir gereği ve devrimci olmanın ölçütüdür.

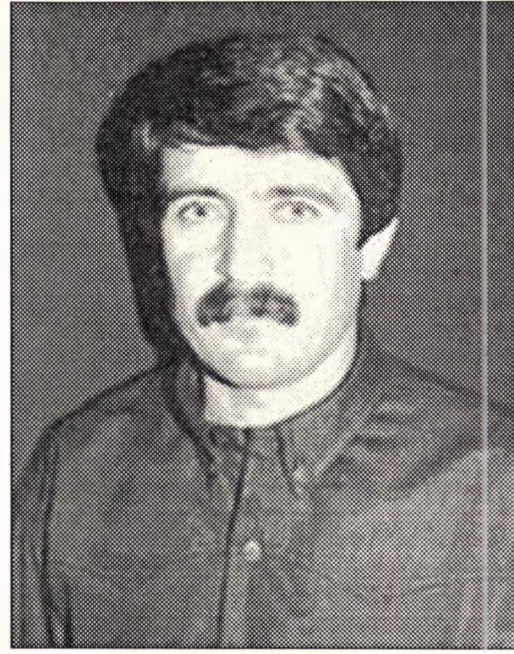
Devrimcilerin teslimiyete karşı ideolojik mücadele yürütmesi karşısında cevap veremeyenler, saldırarak bunu engelleyeceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar. Bu acizliktir.

Tüm devrimci, demokrat, yurtseverler bu acizliğe duyarlı olup tavır almalı ve teslimiyete karşı bulundukları her alanda ideolojik mücadeleyi yükseltmelidirler.

Zindanlar ve zindancılık-3

Zindanlarda devrimci mücadelenin doruğu: '96 süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişi

Habip GÜL

Dönemin Adalet Bakanı ve binlerce insanın katili Mehmet Ağar iddialıydı: "Ben cezaevlerini terör yuvası, terör örgütlerinin eğitim kampı olmaktan çıkaracağım" diyordu. Oysa sermaye devleti çok iyi bilivordu ki, aynı tabutluk '87 ve '91 de iki kez açılmış ve tutsakların direnişiyle kapattırılmıştı. Bu yönüyle de söz konusu tabutluk adeta sermaye devleti ile devrimci tutsaklar arasında irade savaşının simgesi haline gelmişti. Eskişehir tabutluğuyla tutsakların iradesi ölçülüyordu. Dolayısıyla bu saldırının kapsamı hak gasplarının sınırlarını aşmıştı. Tabutluk genelgesiyle devrim ve karşı-devrim güçleri arasında irade savaşı başlamıştı. Devrimci tutsaklar önünde iki seçenek vardı. Ya gerekli bedel ödenerek bu irade savaşı kazanılacaktı. Ya da karşı-devrimin dayattıkları karşısında "secdeye" varılacaktı. Yani, tabutluklar çok yönlü bir sınav demekti.

'96 1 Mayıs'ı, özellikle proletaryanın başkenti İstanbul başta olmak üzere güçlü, kitlesel ve militan kutlamalara tanık oldu. Daha da önemlisi, devrimci örgütler geçmişe oranla hayli kitleselleşmişlerdi. Sermayenin faşist iktidarı bu durumdan gerçek bir paniğe kapıldı. Başvurduğu tek yöntem ise, bir kez daha demagogik propagandalar eşliğinde azgın bir terör oldu.

İstanbul 1 Mayıs gösterilerine saldırarak 3 devrimciyi katletmesi ve 1 Mayıs gösterilerini provokasyonla boşa çıkarma çabası sonuçsuz kaldı. 1 Mayıs adına layık bir biçimde Kadıköy Meydanı'nda kutlandı. Bunu hazmedemeyen çeteler iktidarı, gösterilerin dağılması aşamasında yeniden saldırıya girişti. Bu bir öfke patlamasına yol açtı. Kontrolsüz

öfke boşalmasını düşman eşine az raslanır bir demagoji kampanyasına fırsat saydı. Bu aynı demagogik saldırı kampanyasına sosyal-reformist gericilik de soldan ortak oldu. Düşman bunu da iyi bir fırsat saydı. Tekeller medyası aracılığıyla ortalık toza dumana büründürülürken, devrimci örgütlere karşı da yeni bir saldırı hamlesi başlatıldı. Devrimcilere karşı bir süre avı başlatıldı. Kitle hareketinin yükselişe geçtiği bir dönemde düşman devrimci öncüyü etkisiz kılmaya çalışıyordu.

Öncüsüzleştirme saldırısında terör cumhuriyetinin değişmez hedeflerinden biri yine zindanlardı. Dışarıda günlük yaşamın bir parçası haline getirilen işkence, sokak infazları, gözaltında kayıplar, katliamlar, zindanlarda komünist ve devrimci tutsakları kişisizleştirerek teslim alma ile birleştirilmek isteniyordu. Ağar imzalı "6 Mayıs Genelgesi" saldırının startını verdi. Zindanlarda nice bedeller ödenerek kazanılmış birçok hakkın gasp edilmesinin yanı sıra, Eskişehir cezaevi açılarak tutsaklar bu tabutluğa götürülmeye başlandı. Dönemin Adalet Bakanı ve binlerce insanın katili Mehmet Ağar iddialıydı: "Ben cezaevlerini terör yuvası, terör örgütlerinin eğitim kampı olmaktan çıkaracağım" diyordu. Oysa sermaye devleti çok iyi biliyordu ki, aynı tabutluk '87 ve '91 de iki kez açılmış ve tutsakların direnişiyle kapattırılmıştı. Bu yönüyle de söz konusu tabutluk adeta sermaye devleti ile devrimci tutsaklar arasında irade savaşının simgesi haline gelmişti. Eskişehir tabutluğuyla tutsakların iradesi ölçülüyordu. Dolayısıyla bu saldırının kapsamı hak gasplarının sınırlarını aşmıştı. Tabutluk genelgesiyle devrim ve karşı-devrim güçleri arasında irade savaşı başlamıştı. Devrimci tutsaklar önünde iki seçenek vardı. Ya gerekli bedel ödenerek bu irade savaşı kazanılacaktı. Ya da karşı-devrimin dayattıkları karşısında "secdeye" varılacaktı. Yani, tabutluklar çok yönlü bir sınav demekti.

20 Mayıs '96 tarihinde, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun kararıyla, 32 cezaevinde 1500 tutsak süresiz açlık grevine başladı. Direnişin 45. gününde yeni bir değerlendirme yapan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nda farklı taktik tutumlar ortaya çıktı. TİKB sonuna kadar kitlesel SAG ile direnişi sürdürmeyi, EKİM 50-55. güne kadar eylemi tüm tutsaklarıyla SAG ve sonra da Ölüm Orucuna dönüştürerek sürdürmeyi uygun bulmuştu. DHKP-C, TKP (ML), MLKP, TKP/ML TKEP-L, TDP, Direniş Hareketi ise 45. gününden itibaren kitlesel SAG yerine, eylemi gönüllü devrimci militanların sürdürdüğü Ölüm Orucu'na dönüştürdüler. SAG içinde yer alan HKG ve HDÖ ise 45. günde süresiz

Açlık Grevi'ni bırakarak, eylemi destek açlık grevi olarak sürdürdüler.

Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu 69. güne gelindiğinde 12 şehit verilmişti. Aygün Uğur, A. Bedran Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Ali Ayata, Hüseyin Demircioğlu, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Osman Akgün, Hicabi Küçük, Yemliha Kaya, Hayati Can yoldaşlar devrimci proletaryanın ve emekçi halkın kalbinde ölümsüzlüğe gömülmüşlerdi. 12 şehit ve zindan direnişçileri 69. günde düşmana diz çöktürerek, anıları belleklerden silinmeyecek bir direniş destanı yaratmışlardı. Devrim tarihi bir kez daha onurlu sayfalarla doluyordu. Devrimci irade ve özveri bir kez daha kanıtlanmıştı: "Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!"

Komünist hareketin Merkez Yayın Organı Ekim'de bu direniş destanı kısa ve özlü sunulmuştu:

"Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!"

**Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz.
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!**

(...)

**Eski cihan, yeni cihan önünde eğil,
Aramızdan bir kaç yoldaş ayrılmaz değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!**

N. HİKMET

"DHKP-C, TKP (ML), TKP/ML, MLKP, TKEP-Leninist, TDP, Direniş Hareketi, EKİM, TİKB ve DHKP/C-HDÖ'lü devrimci tutsakların 20 Mayıs tarihinde başlattığı onurlu zindan direnişi zaferle sonuçlandı. Direnişin 69. gününde 12 devrim şehidiyle kucakladık zaferi. Devrimci iradenin yenilmez gücüyle sermayenin faşist diktatörlüğüne diz çöktürdük.

Sağmalcılar, Ankara, Buca, Konya, Malatya ve Çankırı zindanlarında bulunan 20 EKİM tutsağı başından itibaren zindan direnişlerinin içinde yer aldılar. Direnişin 61. gününe dek süresiz açlık grevini kitlesel olarak sürdüren yoldaşlarımız, bu aşamadan sonra eylemlerini ölüm orucuna çevirdiler. Altı EKİM'ci tutsak ölüm orucuna girerken, diğer tutsaklar da süresiz açlık grevini sürdürdüler.

EKİM'ci tutsakların 26 Temmuz '96 tarihli açıklamaları şöyle sona eriyordu:

"Düşmana karşı can bedeli yürüttüğümüz direnişimizi 67. gününde 7 şehit vererek daha bir güçlü ve daha bir azimle sürdürüyoruz. Zaferi

şehitlerimizle daha emin adımlarla kucaklamanın inanç ve kararlılığıyla yürüyoruz. Ölümün ve düşmanın üstüne ta ki zaferi kucaklayıncaya kadar yürüyeceğiz! Şehitlerimiz, can bedeli sürdürdüğümüz ve sürdüreceğimiz direnişimizin teminatıdır. Yaşasın ölüm orucu direnişimiz! Biz kazanacağız.”

Evet, biz kazandık!

Ölümü davamızın yenilmez gücüyle karşılayan her bir şehidimizle biraz daha büyüttük zaferimizi!

Bu zafer, ölümüne bir kararlılığın, bükülmez bir iradenin, devrime ve inançlara bağlılığın zaferidir!

Yas tutmayacağız!

Ölümün ve düşmanın üzerine sarsılmaz bir iradeyle yürüyen şehitlerimizi, devrim ve sosyalizm mücadelesine daha bir sıkı sarılarak yaşatacağımızın bilinciyle davranacağız. Devrimci direncin ve iradenin bu çürümüş düzenin sahiplerine vurduğu darbeyi daha da büyüteceğiz. Daha güçlü bir biçimde sarsacağız bu iğrenç zulüm düzeninin kalelerini... Daha bir inançla, daha kararlı bir biçimde sarılacağız kavgaya... Zindan direnişçilerimizin ve ölüm orucu şehitlerimizin tutuşturduğu direniş ateşini daha da güçlendirerek yayacağız.

Sermayenin faşist diktatörlüğü devrimci direniş ateşini söndürmeyi başaramayacak! Her seferinde diz çöken onlar olacak!” (Ekim, sayı: 149)

Siper yoldaşlığı ve grupçu dargörüşlülük

Sermaye devleti tüm keskinliğine karşı devrimci irade karşısında diz çökmek zorunda kalmıştı. Ağır bedeller ödenmiş, zafer böyle kazanılmıştı. Zaferin onuru ortaktı. Ama gelgelelim, bir sınıf kültürü ve tutumu olan küçük-burjuva dargrupçuluğu, inkarcılık ve hesapçılık zaferin sonuçlarını geniş yığınlarla taşımayı önemli oranda engelleyen kısır tartışmalarla süreci boğdu. Bu konuda yeterince polemik yapıldı. Yeni bir şey söylemeyi gereksiz görüyoruz. Yalnızca komünistlerin zamanındaki uyarılarıyla yetineceğiz:

“Direnişin onuru ve grupçu dargörüşlülük

Devrimci tutsakların devletin faşist saldırılarını püskürtmek için başlattıkları zindan direnişleri kritik bir safhaya ulaştı. Süren açlık grevleri ölüm sınırına dayandı. Eylemin gücü ve kararlılığı karşısında giderek daha fazla sıkışmaya başlayan devlet sessizliğini bozdu. Sessizlik fesadıyla direnişi boğamayacağını gören faşist rejim, hükümet değişikliğini de vesile ederek, Ağır genelgeleri olarak bilinen kararları geri aldığını açıkladı. Ne var ki, Sivas davası sanıklarının da avukatlığını yapan yeni Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın açıkladığı yeni genelge, saldırının özünü olduğu gibi korumaktadır. Bir makyajdan ibaret kalan değişiklikleri kabul etmeyeceklerini belirten devrimci tutsaklar, talepleri yerine getirilinceye dek direnişlerini sürdürmekte kararlı olduklarını açıkladılar.

DHKP/C, MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TKEP/Leninist, Direniş Hareketi ve TDP davası tutsakları, süresiz açlık grevinin 45. gününde kitlesel açlık grevini bırakarak 156 temsilciyle **ölüm orucuna** başladılar. **EKİM, TİKB** ve **HDÖ** davası tutsakları ise direnişi **süresiz açlık grevi** biçiminde sürdürmektedirler.

Buradaki esas farklılaşma kitlesel açlık grevinin bırakılması noktasında ortaya çıkmıştır. Öteki grupların tutuklularının büyük bir bölümü süresiz açlık grevini bırakmış durumdadırlar. Oysa **EKİM, TİKB** ve **HDÖ** davasının tüm tutsakları açlık grevini başladıkları katılımı sürdürmektedirler.

Ölüm orucunun başlama tarihi olan 45. gün, süresiz kitlesel açlık grevinin yaptırım gücünü henüz yeni ortaya koyduğu bir evredir. Dışarıdan sağlanan destek kitlesel darlığını yeni yeni kırmaktadır. Böylesi

bir aşamada kitlesel açlık grevinin bırakılması, direnişin dışarıda güçlü-kitlesel bir destekle bütünleşmesini kolaylaştıran değil, zorlaştıran bir adım olmuştur. Zira bu aşamada eylemcilerin niceliği ile dışardaki direnişin kitleselliği arasında yakın bir bağlantı vardır. Sermaye devleti bugün zindan direnişçilerini yalnızlaştırmak için azami bir çaba göstermektedir. Eylemin mümkün olan en kitlesel tarzda sürdürülmesi devletin bu saldırılarını boşa çıkarmanın da en etkili yoludur.

Kitlesel biçimde sürdürülen süresiz açlık grevinin sermaye devletine geri adım attırma gücüne yeni ulaştığı bir noktada bırakılması doğru değildir. Zira yaptırımcı gücünü ortaya koyma olanakları tükenmemiş bir eylem biçiminin -direnişi bir üst evreye sıçratma adına da olsa- bırakılması, bu eylem biçimini işlevsizleştiren bir yöne sahiptir. Özellikle de ilerisi için bu böyledir. Öte yandan hiçbir esneme kabul etmeyen ölüm orucu gibi bir silahın erken bir evrede devreye sokulması da, mücadele biçim ve araçlarının yerinde ve en işlevli bir biçimde kullanma gereğine yeterince dikkat edilmediğini göstermektedir

Fakat bugün asıl önemli olan ve öne çıkarılması gereken, süresiz açlık grevleri ve ölüm orucu şeklinde devam eden direnişin ortak hedef ve talepler doğrultusunda kararlılığından hiçbir şey yitirmeksizin sürdürülmesidir. Eylemdeki belli biçim farklılıklarından hareketle devrimci tutsakların ölüm pahasına yükselttikleri ortak bir direnişe gölge düşürmek yapılabilecek en büyük hata olur. Fakat yazık ki, geleneksel devrimci hareketin birçok grubu (üstelik de kitlelerine süresiz açlık grevini bıraktıran direnişi erken bir tarihte bir zaaf noktayla yüzyüze bırakan kendileri oldukları halde) bu hataya düşebilmektedirler. Ve bunda, kendi yayınları üzerinden kamuoyunu direnişin kararlılığı ve birliği konusunda yanıltacak denli ileri gitmektedirler. Ölüm orucunu izleyen tüm yayın ve açıklamalarında, eylemin kitleselliğinin korunması ve biçimsel bazı farklılıklar dışında ölüm orucuyla özde hiçbir farkı olmayan süresiz açlık grevini sürdüren ve ölüm sınırına çoktan ulaşan **EKİM, TİKB** ve **HDÖ** davası tutsaklarını yok saymaktadırlar. Zindan direnişleri çerçevesinde adları hiç anılmayan bu üç grubun tutukluları sanki direnişi bitirmişler gibi bir hava yaratılmaktadır. Bu tutumun ısrarla sürdürülmesi, basit bir sorumsuzluğu değil, bilinçli bir tavır düşündürmektedir. Bu direnişin gücüne ve birliğine gölge düşüren akılsız bir dargörüşlülük örneğidir.

Bu ise o çok yabancıtı olmadığımız küçük-burjuva rekabetçi ve dar grupçu yaklaşımların yeni bir örneğidir. Açıktır ki böylesi tutumlarda ısrar etmek, direnişe ve onun örgütleyicisi olan Cezaevi Merkezi Koordinasyonu'na zarar vermekle kalmayacak, dışarda sürdürülen devrimci güç ve eylem birliği çabalarına da tüm olumsuzluğuyla yansıyacaktır.” (Ekim, sayı: 148)

Komünistler haklı çıktı. Bu dargörüşlülüğün tüm sonuçları siper yoldaşlığı üzerinden perçinlenmiş devrimci birlik ve dayanışmayı torpilledi. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun iç ilişkilerini olumsuz etkilemekle kalmadı, dışarda sürdürülen güç ve eylem birliği çabalarını da dumura uğrattı. Zindan direnişlerinin deneyimleri ve derslerinin kitle hareketinin geliştirilmesinde kullanılmasını engelledi. Devrimci gelişmeye uygun hale gelen politik atmosfer değerlendirilemedi. Ve bu akıl almaz sorumsuzluğun sonuçları bir kez daha düşmana yaradı.

(Sürecek...)

(Bu metin Kızıl Bayrak'ın 13 Haziran '98 tarihli 58. sayısından itibaren dört bölüm halinde Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org> yayımlanmıştır)

Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşların anısına...

Ben ölçülü firari kanıyım
Bulutsuz bir akşamın ardında
Renklerin birleştiği
Evrenin gizemli özüyüm.
Toprağın emdiği gün ışığımı
Gerilim içinde
Açığa vururum kendimi.

Kanlı eller bana uzanıyor
Uzevi bir yol yok
Kasıp kavuran yangının
Bir daha tutmadı ellerim
Öfkeli seslerin sıcaklığı
Yüreğimizin derinliğine
Gökyüzüne asın bizi.

Ulucanlarda yükselen ses
gökyüzünün rengine katılan
dövüşe dövüşe vurulan
Ölümsüzleşen Habip
Ölümsüzleşen Ümit
Rengini özgürlük rengine katan
Yitip giden ömrünüz burada güneş
Burada direnişin özetidir.

Biz dünyanın atar damarlarıyız.
Partinin ilham kaynağından gelmişiz
“Cesaretiniz varsa gelin!”
Tutkumuz kavgamızın aşkıdır.
Yoldaşlara sözümüz var
Size lekesiz gökyüzünü bırakacağız.

Ey emekçiler, yoldaşlar
Özgürlük için ölmek var
Selam olsun selam olsun ...
Kavgayı tavında tutun
Kavgayı tavında tutun
Kavgayı tavında tutun.

H. Yılmaz

Bizim olan yarını kirletmeyeceğiz...

Sevgili anneciğim,
Yüzyılların mirası alışkanlıkları yıkıp Cezaevleri Kurultayı'na katılmak için tek başına çıktın geldin Ankara'ya. Sen ki, ben dışarıdayken, tek başına mahallenin dışına bile çıkmazdın. Bunca yıl sonra bütün bunları nasıl yapabiliyorsun diye sorduğumda, “Senin için yapamayacağım bir şey yok oğlum. Ben anayım... Yavrusu için serçe bile kartal kesilir”, diyordun.

Aslında Ulucanlar katliamına dek sen de içindeki kartalı açığa çıkaramamıştın. Ama katliamdan sonra, “seni öldürtmeyeceğim oğlum” sözlerinin açtığı yarıktan kanatlanıp uçuverdi kartal, özgürleşti. Yalnız senin de değil, hemen tüm anaların yüreğindeki kartallar kanatlanıp uçuverdi. “Biz doğurduk sizleri, öldürtmeyeceğiz!” çığlıklarınız sermayenin suratına inen bir şamar oldu. Sandılar ki, iyice sinersiniz, teslim olursunuz. Olamayacağını gördüler.

Yaptıklarının, yaptıklarınızın önemini anlattığımda, ölenleri geri getirmiyor ki, diyorsun umutsuzca. Ölüm soluyamamaksa kirletilmiş atmosferi, dediğin gibi onlar geri gelemezler. Ama ne ölüm soluk alamamaktır, ne de yaşam solumaktan ibarettir. Yaşam, onu anlamlı kılan değerlerle bir şey ifade eder. İnsan inandığı değerler için yaşadıkça insandır ve gerçekten o zaman yaş-yordur. Değerlerini ayaklar altına almışsa ya da alınmasına göz yummuşsa, bir insan olarak yaşamıyordur artık. Kirlenmiş bir bedendir taşıdığı onun. Bu yüzden onların geri gelmesi diye bir şey sözkonusu değil, hiç gitmediler ki... Habip ve Ümit'i düşünsene. Tanıdığın için onları örnek veriyorum. Ben dahil herkes birer Habip ve Ümit olmak ve onları aşarak yaşatmak biçiminde koymuş bundan sonra yaşamın adını... Düne kadar tek bir Habip vardı. Bugünse onlarca Habip var, Ümit var. Yarın yüzlerce, binlerce olacak...

Elbette bu gerçekler, ölmenin hiçbir önemi yok anlamına gelmiyor. Kim ister ki ölmeyi. Hele bizler, yaşamı, bir devrimcinin dediği gibi, uğruna ölecek kadar seviyoruz. Evet anne, duymak istediğin buysa, biz ölmek değil yaşamak istiyoruz. Ama onurluca, başı dik olarak. Yarın seninle kucaklaştığımda, taşıdığım bedenim kirlenmiş olmasına asla izin veremem. Seni de kirletir bu. Habip'le gurur duyuyorum diyen sen değil miydin? Birkaç kez görmüş, sohbet etmişsindir ancak Habip'le. Ama onunla gurur duyuyorsun. Bu sözlerde çok şey saklı, belki de kendinin bile farkında olmadığın çok şey... Oğlum, gerekirse öl, ama yarını kirletme, diyorsun sen bana... Bir devrimcinin anası da ancak bunları söylemeli.

Sermaye devleti hücre saldırısında kararlı

“Bunlar sizleri öldürmek için mi hücrelerde bu kadar ısrar ediyorlar?” diye soruyorsun. Öte yandan sermaye devletinin demagojileri zaman zaman seni bile yanıltabiliyor. Güya insan haklarına uygunmuş F tipi “oda”ları! Güya sorunların bitmesi için gerekiyormuş! Güya bizleri düşündükleri için böyle yapıyorlarmış! Öyle ya, bizleri düşündükleri için öldürüyorlar! Herşey çok açık. Ama ben yine de kafan karışmasın diye bir kez daha anlatayım.

Babam bir işçi, sen de bir işçisin. Bu yüzden sana devletin gerçekte kimlerin devleti olduğunu anlatmama gerek yok. Hatırlıyor musun, ilk gözaltımdan sonra babam, bu düşünceleri kafana kim sokuyor, diye azarlamıştı. Ben ikinizi göstererek siz demiştim. İkiniz de çalışıp çabaladığınız halde ayın sonunu getirememeniz, soframızda günden güne küçülen ekmeğimiz, yüzünüzde günden güne eksilen gülümsemeleriniz... Bütün bunlar bana yaşamı sorgulattı.

Böyle gelmiş böyle gider diyordunuz siz. Yaşamı sorguladığımda, böyle geldiğini ama böyle gitmeyeceğini gördüm. Ancak biz dönüştürmedikçe

böyle gidecekti. Dönüştürme işine soyundum. Öz be öz işçi çocuğu ve bir işçi olarak olmam gerekeni oldum:

Devrimci

Devletin gerçekte kimin devleti olduğunu iyi bildiğini söylerken söz buraya geldi. Ben kaldığım yerden devam edeyim. Herşey bir yana, bu devletin geçen yıl yaptıkları bile, kimin devleti olduğunu gösteriyor. Ne yaptılar? Tahkim yasasını çıkardılar. Yıllarca çakıltaşı edebiyatıyla kirli savaş yürütenler, bu yasayla tüm ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekiyorlar. Hepimiz deprem acısıyla kavrulurken, mezarda emeklilik yasasını çıkardılar. Babam az bir zaman sonra emeklilik düşleri kuruyordu. Şimdi düşleri mezara ertelendi.

Bugün yine “ortak fedakarlık”tan söz ediyorlar. Ortak fedakarlıktan söz edildiğinde artık her işçi biliyor ki, yeni bir saldırı dalgası geliyor. Ama bu seferki öncekilerden çok daha azgın bir saldırı. Zaten bıçak kemiğe dayanmıştı. Şimdiki saldırıyla her kafadan ayrı ayrı çıkan “homurtular” birleşik sese dönüşüp, “artık yeter” biçiminde sloganlara dönüşebilir. Bu olasılık hiç de zayıf değil, sermaye devleti de bunun farkında.

Ancak bir gerçeklik var. Öncü olmadıktan sonra, sesler ayrı ayrı çıkan homurtulardan öteye kolay kolay geçemez. Geçse bile kibrit alevi gibi yanar söner. Tepki ne kadar üst boyutta olursa olsun, bu tepkiyi devrimci kalıba dökecek öncü olmadıktan sonra, bu sermaye açısından çok fazla korkulacak bir şey değil. Ama onların korkularını kabusla dönüşmesinin koşulları var. Çünkü artık bu ülkede işçi sınıfının bir partisi var, devrimciler var.

İşte bu yüzden sevgili anneciğim, ilk önce öncülere, yani devrimcilere saldırıyorlar. Bizi hücrelere hapsedip yalnızlaştırmak, ekmeğimizi, düşüncelerimizi, yaşamı ve ölümü paylaştığımız yoldaşlarımızdan, dostlarımızdan koparmak, birbirimizden yalıtılmak istiyorlar. Böyle olunca bize daha kolay saldırabilecekler çünkü. Dayatacakları şey belli: Diz çök, nedamet getirip, teslim ol, itirafçı ol ya da öldüreceğiz! Yapmaya çalıştıkları bundan başka bir şey değil. Ama biz onlara yanıtımızı çoktan verdik. Diz çökmeyeceğiz. Ölüm, onurluca bir yaşamı ve leke düşürülmemiş yarını savunmaktaki silahımız. Bu yüzden, bu yönlü tehditlerinin hiçbir kıymeti harbiyesi yok.

Hücre saldırısının nedenleri bile yalanlarını açığa çıkarmak için yeterli değil mi? Ama ben birkaç şey daha söyleyeyim. Sağlığımızla daha yakından ilgileneceklermiş hücrelerde! Peki şimdiye dek neden ilgilenmiyorlardı? Koşuş koşullarında ilgilenmelerinin önünde bir engel mi var? Sen de biliyorsun, burada kalıcı bir doktor bile yok. Olsa neye yarar ki, tedaviyi geçtim, muayene edebilmesi için hiçbir donanım olmadıktan sonra... Bugün ben ve birçok arkadaş hala yaşıyorsa, koşuş koşullarında birbirimize bakmamız sayesindedir.

Bu bir yana, koşuş koşullarında yaşamı komün olarak ortaklaştırmamak, birçok arkadaş düpedüz aç kalırdı. Günlük iase bedeli 500 bin lira. Bu parayla sağlıklı beslenme bir yana, beslenmek bile mümkün değil. Üstelik birçok cezaevinde verilen yemek toplama kampı yemeklerinden farksız, yenmiyor. Parası gelmeyen bir arkadaş bu koşullarda tek başına bir hücrede olsa, karnını doyurabilir mi?

Aslında bu yalanlara kendileri de inanmıyorlar, ama belki inananlar çıkar diye söylüyorlar. Yoksa bizim sağlığımız, beslenmemiz umurlarında bile değil. Onlar için de, bizim için de asıl sorun çok başka: Onlar bizleri teslim almak istiyorlar. Koşuş koşullarında kendimizi birlikte üretip geliştirebiliyoruz, mücadelemizi burada da sürdürüyoruz. Yani bizi tutsak ediyor sermaye devleti, ama teslim alamıyor. En büyük rahatsızlıkları da bu zaten. Hücrelerde ısrarlarının temelinde de bu yatıyor; teslim almak!

Ama onlar hücrelerde ne kadar kararlıysa, bizler de hücrelere girmemekte, hücreleri yıkmakta onlardan çok daha kararlıyız. Bugün insani birtakım haklardan söz edebiliyorsak, bütün bunlar canla kanla kazanılmış haklardır. Ağır bedeller ödedik bunları kazanmak için. Şimdi bu haklarımızdan vazgeçecek olsak, bedel ödeyen yoldaşlarımıza, dahası kendimize ihanet etmiş oluruz. Hiçbir güç bizi yoldaşlarımıza, kendimize ihanet ettiremez.

İşte bütün bunlardan dolayı diyoruz ki, hücrelere girmeyecek, yıkacağız! Sen benim annemsin, beni anlaması gereken ilk kişisin. Anladığına inanıyorum. Ve başta dediğim gibi, biz yaşamak için mücadele ediyoruz. Bu yüzden senin ve senin gibi anaların yürüttüğü mücadele, tek kelimeyle bizleri yaşatma mücadelesidir.

Bundan dolayı, kurultay sonucu ne olursa olsun yılmamalısn. Eğer bundan böyle yapılacak bir şey kalmadı diyecek olursan, sana şimdiden benim için ağıt yakmaya başla derim. Oysa ki senin sesin şimdiye dek en güzel, “biz doğurduk, sizlere öldürtmeyeceğiz” derken çıkıyordu. Ağıt sesi hiç de güzel değildir...

Hem senin için ölçüt neden insan haklarını dahi savunmaktan aciz İHD yöneticilerinin tutumu oluyor ki? Baksana kurultaya 500 civarında katılım olmuş. Analar, babalar, eşler seninkinden farksız bir yürekle haykırmışlar sloganlarımızı. Sen asıl ölçüt olarak bunları almalısın. O zaman ortada yılgınlığı gerektirecek bir şey olmadığı, tam tersine, çalıştıkça bir gelişme yaşandığı sonucuna varacaksın. O halde daha çok çalışmaktan başka yapacak bir şeyiniz yok. Sen çalıştığın fabrikada, oturduğun semtte anlatmalısın gerçekleri. Hep birlikte işçi eylemlerine gidip hem destek vermeli, hem de desteklerini almalısınız. Aydınları, bürokratlaşmış sözümona insan hakları savunucularını ite kaka da olsa bir şeyler yapmaya zorlamalısınız. Yapmıyorlarsa, ortalıkta biz demokratız, biz insan hakları savunucusuyuz diye dolaştırmamalısınız.

Yarınımızı birlikte kazanacağız!

Dikkat edersen, saldırı günden güne yakınlaşıyor, hatta başladı bile. Sermayenin sözcüleri, satılık kaleşörleri her zamankinden çok hücreleri propaganda ediyorlar. Bunu yaparken, her türlü yalana, her türlü ikiyüzlülüğe, iğrençliğe başvuruyorlar. Onlara yakışan da bu.

Bizlerse doğruları çevremizdeki herkese ısrarla anlatmalıyız.

Yeni bir genelge yayınladılar. Hücrelere girmemek için yapacağımız eylemlere müdahale edeceklerini açıktan söylüyorlar. Sözümona ölüme sebebiyet vermeden dolayı müdahale edeceklermiş. Ulucanlar'da olduğu gibi!

Üstelik asıl saldırılar, sokmayı başarırlarsa, hücrelerde başlayacak. Nasıl hücrelere girmemek için bedel ödemekte tereddüt etmediyse, hücreleri yıkmak için de bedel ödemekten çekinmeyeceğiz. '84'te ve '96'da olduğu gibi, bedenlerimizi ölüme yatırmakta tereddüt etmeyeceğiz. Teslim olmayacağız. Bizim olan yarınımızı kirletmeyeceğiz.

Sevgili anneciğim, sana böyle içinde sıklıkla ölüm geçen bir mektup yazmak istemezdim. Ama süreç bunu zorunlu kılıyor. Sermaye topyekun olarak kavgaya davet ediyor bizleri. Oğulların, kızların bu daveti çoktan kabul ettiler. Sizler de kabul etmek durumundasınız. Bu davetten kaçmak, yarınsızlaşmaktır.

Özlemle kucaklayıp öpüyorum...

TKİP Davası tutsağı bir oğlun /Çankırı

Not: Bu mektubu yazan tutsak, annesini daha 12 yaşındayken kaybetti. Ama tutsak oğlu-kızı için yüreğindeki kartalı açığa çıkarmış tüm tutsak analarını annesi biliyor. Bu mektup onlarıdır...

Ümit voldaşa...

Hoşçakal tadında gecikmiş bir merhabanın hüznüyle...

O Eylül'de, orada hep aynı adrese çıkardı sokaklar. O gece, sokaklarda sadece ay ışığının sessizliği dolaşmaktaydı. Göz kamaştıran neon ışıklarından ve caddelerin hınca hınç kalabalığından geriye, gecedен ürpertici bir yalnızlık kalmıştı. Sokak kedileri bile acele terk etmişti kentin kaldırımlarını. Olağan vardiya değişimleriyle fabrikalar ağzını açmış, yutkunuyorlardı. Karnında torna sesleri, makine gürültülerine karışarak... Ve gecenin bu en ıssız vaktinde, duvarlarla bölünmüş apayrı bir dünya, bir tutam gökyüzüyle ölebilecek kadar özgürdü.

Bütün sokakların çıktığı hep aynı adresin az ötesinde park gecenin yaşlı konuklarını ağırlamaktaydı. Gecenin davetsiz misafirleri gelene dek... Bir gölge oyununu andıran hareketler hep aynı noktada son buluyordu. Gecenin bu ilk seansında yüzlerce karanlık gölge, parkı karanlığa düşen bu yaşlı aydınlıktan kurtardı. Geride, çimenlere serili gazete parçaları, ayakkabılar, giysiler kaldı. Ve karanlık gölgelerin ellerinde parlayan, zulmün suç çetelesine düşen, bembeyaz saç telleri.

Şafağa, ölüm kadar az bir zaman kalmıştı. On'lara kalansa, karanlığa şafakla birlikte direnilecek olmanın güzelliğinde upuzun bir zamandı. Saat üçü vurduğundaysa;

Şehrin bütün ışıkları yuttuğu gece,

tam kalbinden vuruldu şehir.

Bütün şehirler vurulur gibi

şehrin ışıklarının bütün yıldızları yuttuğu gece

Yarasına sargı bezi istemedi şehir

Yeni yaralarda kapatacaktı yarasını.

Vurulduğu yerden doğruldu,

ve dinleyin beni hey ölümlüler! dedi,

sizin adına ölüm dediğiniz,

göz kırpışımızdır zafere.

Düşlere nişanlanan kurşunlar tarihe çarptı, tetiğe basan eli vurdu. Şehir henüz düşmemiş, kurşunlar sadece düşleri sıyırmıştı. Şafakta başlayan yeşerenin Ulucanlar mevsiminde, kalbinden vurulmuş bir şehrin yarısından, onlarca yeni sevda filize durdu. Gecenin sabahtaki yansımasıydı Ulucanlar senfonisi. Boş kovanlardan, delik deşik edilmiş bedenlerden arta kalan ve taze kan izlerinden başka yeni dillere aktarılan işte bu senfoniydi. Göçüklerde can veren madencinin umutlarından, gece vardiyaalarında rüya niyetine kurulan düşlerden, yıkık kentlerin enkazından yükselen çığlıklardan esinlenip, kurşun seslerinin ritminde bestelenmişti.

Şehrin yarısından süzülen damlalar

başka şehirlerdedir şimdi.

Kimisi kelepçelerde,

tel örgülerden içeri...

Sokak başları tutuluysa da, hala yine de hep aynı adrese çıkar sokaklar. Özgürlüğe...

Tadına varmak için yeşilin, mutlaka kırlara gidilmeli. Ama maviyi görmek için ne sırf deniz kıyısına gitmek ne de sadece gökyüzüne bakmak yeterli. Çünkü mavi özgürlüktür biraz da. (Bu yüzden yüzüne bakmak yeterli.) Bulutsuz bir berraklıkta hiç bu kadar güzel parlamamıştır mavi. Sadece gözyüzünün değil, düşyüzünün de rengidir. (Gözler ki, resmidir düşyüzünün.)

Güneşse hiçbir zaman bu kadar yakın olmamıştı maviye. Özgürlük rengindeki kanat çırpınışlarının bir gölgesi de O'na düşerdi. Ve her savaşçının biraz şair olduğu kadar şairdi. (Oysa her savaşçı biraz bile şair

olamamakta.) Ki, geceyle bile batmıyordu.

Kahkahaları, çocuk kitaplarında çizili gülen güneş resimlerinin sesli tarafıydı.

Şehir vurulduğunda, "geceyle batmayan güneş" de tutulmak istendi karanlıkça sonsuza dek. Sanki önünü ölüm kapatabilirmiş gibi. Ardından düşyüzünün mavisini de hüznü vuruldu, kurşunlardan önce. Hiç olmadığı çoklukta bulutlandı ve yağmuruna bıraktı yüreğinde biriktirdiği gözyaşlarını. Bir damlasını kendine sakladı yumruğunda, bir damlasını güneşe ayırdı, bir damlasını da bize. Mavinin altında ıslanmasını bilenlere... Önce güneş battı ve sonra mavi kayboldu. Şafakla birlikte, maviyle güneş tek renkte birbirinden hiç ayrılmadı. Bayrağımızın renginde saklılar şimdi.

Artık, size dair hoşçakal tadında bir merhabanın hüznüdür yazılanlar. Şimdi, odamın duvarına fotoğraflardan bir pencere açtım. Mavi mavi bakmak için gökyüzüne. Güneşe pencereden hiç eksilmiyor.

Ayrılıkların görüş kabinlerinde kalma olasılığını arıyorum. Ki, kavuşmaktı oysa. Uzaklığın bir görüş günü ötesinde olma ihtimalini... Pencere camlarına yaslayıp alnını da engin denizleri seyredencesine, demirlere tutunup maviliğine bakabilme olanaksızlığını...

Yıllar önce düşmüştü belleğime o "firari mahpus", sadece kısacık bir gazete küpürüyle... Kendime de bir pay çıkardığımı hatırlıyorum çocuksu duygularla. Bütün anımsayışlarım toplandı artık. Kaç kentin, cezaevi avlusundan bakmışsındır gökyüzüne daha çok. Sokaklarından daha çok dolaşmışsındır ranzalar arası voltalarda. Ve belki de her maltada farklı isimlerdi yankılanan. Hepsini hatırımda. Ama sadece bir kereye mahsus kaldı o gecikmiş randevu. Yine de yıllardır tanıyor gibiyim. Geç kalınmış yıllar, sadece beş-on dakikaya sığdırıldı, tekrar olmayacak bir sahnesinde yaşamın. Nasıl olsa "daha sonra" görülebileirdik! Oysa, "daha sonra"lar hiç olmayacaktı.

Usta, çekicinin birini şimdi çıraklarına bıraktı. Örsün dövülüp yeni bir yaşamın şeklini vermeye devam etsin diye. Diğerini, bayrağımızın kızılığına asılı duran yıldızın altındaki orakta bıraktı.

Gri yoldaşından "Geceyle batmayan güneşe"...

Baskın sonrası telsiz sesleri arasındaki konuşmalardan, yaşananlardan tarihe kaydedilenler;

Yoldaşlardan biri baskının etkisiyle rahatsızlanmış ve yanında refakatçi bir yoldaşa hastaneye gitmesi gerekmektedir.

- Sen git!

- Hayır.

- Git!

- Gitmeyeceğim.

- Gitmelisin.

- Gidemem.

- Gi-de-cek-sin!

- ...!

Yeni yer işkencehanenin garajı. Hasta yoldaş, refakatçi ve O. Ve işkenceciler... Sadece konuşulanları dinliyorlar. Gözlerinden okunuyor ki anlamıyorlar, anlayamayacaklar. Hasta yoldaş sivil bir münibüste şimdi. O da arada. Uğurlamaya gelmiş refakatçiyle hasta olanı. İşkenceciler başka bir dünyaya ait, konuşmak için kelimelere çok fazla ihtiyaç duymayan, fakat her nasılsa çok iyi anlaşabilen bu canlıların yanında sadece susuyorlar. Onların hiç yoldaşı olmaz ki?! Bakışlar, gözler... Herşey ne kadar sade. Bütün gözler sıkıca yapılan tokalaşmada odaklanıyor. Bu elin sıcaklığı refakatçiye müthiş bir güven vermiştir. Ve sonra, refakatçinin dudaklarından kendiliğinden bir şiir dökülür; "Al yararı/Koy yanına yaramın/öfkeni öfkenle çoğalt/düşersen kaldır beni/satılırsam vur!"

Refakatçiyle hasta olan arabadadır. Yanlarında bir minibüs dolusu işkenceciyle. Az ötedeysen, işkencecilerin arasında O... Hala arabaya bakmakta. Belli ki emin olmaya çalışıyor yolculuğun hastaneye olacağından. Emin olmasını sağlamalıyım diye düşünür refakatçi. Herşeyden emin olmalıdır o. Kendinden olduğu kadar... Bunun için mesaj vermesi gerektiğine inanır ve sol yumruğunu havaya kaldırır. O, artık emin adımlarla yeni fırtınalı denizlerde yol almak için geri dönmektedir. Gözleri ufuk çizgisindedir "her zamanki gibi"...

Ve sahne kapanır. Perde iner. Gerisi yok sayılıyor şimdi. Perde son bir kez de Ulucanlar'da açılmıştır. İki perde arasındaki bütün ikili hatıralar silinmiş durumda. Sanki refakatçi O'nu orada son kez gördü ve vedalaştılar sessizce. Sonra sesini Ulucanlar'da yeniden duydu, herkesin duyduğu gibi; "Güneş batıyor, sizleri çok seviyorum..."

Eylül

Hücrelere geçit vermeyeceğiz!

Faşist rejim cezaevlerine yönelik kapsamlı bir saldırı hazırlığı yapıyor. Bu saldırıların ne denli vahşi boyutlar kazanabileceği biliniyor. Devrimci tutsakları tecrit ederek teslim almak için hücre tipi cezaevlerini gündemleştirdi. Mayıs ayında tamamlanacağı açıklanan hücre tipi cezaevleri yeni katliamlar anlamına geliyor. Devlet emekçilerin öncülerini teslim alırsa tüm toplumu teslim alabileceğini hesaplıyor. Bu nedenle hücre tipi cezaevi konusunda oldukça kararlı olduğunu ifade ediyor. Medyasını etkin bir biçimde kullanarak cezaevlerini sürekli gündemde tutuyor. Cezaevlerindeki çete savaşlarını ve islami gericiiliğin ne olduğu belirsiz "isyan"larını kullanarak F tipi hücreleri hayata geçirmenin zeminini düzlemeye çalışıyor. "Hücrelere geçit vermeyeceğiz" şiarıyla devrimci tutsaklara sahip çıkmak, bugünün en acil görevlerinden biridir. Tutsak aileleri ile diyalog kurulmalı, fabrikalarda, okullarda, semtlerde hücre saldırısını püskürtme doğrultusunda etkin bir faaliyet örgütlemeliyiz. Aynı zamanda 22 Şubat'ta Ankara'daki Ulucanlar katliamı davasına katılımı sağlamak için çaba sarfetmeliyiz. Katılımın kitlesel olması, davanın ve hücre tipi saldırısının gelişim seyrini değiştirecektir.

22 Şubat'ta Ankara'ya!

Hücrelere geçit vermeyeceğiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak/İskenderun

22 Şubat'ta Ankara'ya, hesap sormaya!

Bize ve önderlerimize acımasızca saldıran sermaye devleti, yıllardır baskı, terör ve katliamlarla üstümüzdeki sömürüyü artırmak istiyor. Devrimci tutsaklara yönelik katliamlar vahşet boyutlarına varıyor. Azgın saldırılarını ve sömürsünü daha rahat gerçekleştirebilmek için, kurulu düzene karşı mücadele eden devrimcilere ve komünistlere yönelik yok etme ve kimliksizleştirme saldırısının yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz.

Sermaye devleti Mayıs ayında teslim alınacağı söylenen "F" tipi hücre cezaevlerine geçiş için kararlı olduğunu söylüyor. Uzun zamandır, ne pahasına olursa olsun hücre tipi cezaevlerini hayata geçirmek için saldırılar planlıyor.

En son 26 Eylül gecesi 10 devrimciyi katlederek ne kadar kararlı olduğunu gösterdi. Katletmekle de yetinmiyor, toplum nezdinde katliamlarını meşrulaştırmak için siyasi tutsakları "terörist" ilan ediyor. Kokuşmuş sermaye sınıfı ve onların korucuları olan işkenceciler şunu unutmazınlar: Terörist dediğiniz insanları ve onların bıraktıkları mirası sahipleniyorum. Ulucanlar'da katledilen 10 devrimcinin hesabını elbette sizin adaletiniz soramaz. Bu katliamların hesabını biz işçiler elbet bir gün soracağız.

Onun içindir ki, devrimcileri sahiplenilen bir işçi olarak, 22 Şubat'ta işçi ve emekçileri Ankara'ya gitmek için duyarlı olmaya çağırıyorum. 22 Şubat'ta Ankara Adliyesi'nde, katliamlara devrimci tutsakların yalnız olmadıklarını göstermeliyiz. Ulucanlar duruşmasında "Yargılananlar yargılıyor!" şiarını yükseltmeliyiz.

22 Şubat'ta Ankara'ya hesap sormaya!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Devrimciler ölmez!

Devrim davası yenilmez!

Bir Pendik Tersane işçisi

Hücre tipi cezaevlerine karşı mücadele edelim!

Devlet devrimci tutsakları F tipi cezaevlerine sokmaya çalışıyor. F tipi cezaevleri devrimci tutsaklar için ölüm anlamına geliyor. Birbirleriyle görüşmelerine izin verilmeyecek, kitap okumalarına izin verilmeyecek, soy ismi tutmayan yakınlarıyla ve arkadaşlarıyla görüşmelerine izin verilmeyecek, vb. En önemlisi de, artık daha kolay dövülecek, işkenceden geçirilecek ve daha kolay katledilecekler. Devlet hücreleri gündeme getirebilmek için, 26 Eylül'de Ulucanlar Cezaevi'nde 10 devrimciyi katletti, 50'ye yakınını ölümcül yaralar içinde bıraktı.

Bu insanlar biz işçilerin, emekçilerin baskıdan, sömürden, açlıktan, sefaletten kurtulmamız için mücadele ettikleri için cezaevine konuldular. Devrimcilerin işçilerin-emekçilerin davası uğruna mücadele etmesi devlete göre suç sayılıyor. Ama biz işçiler için de böyle olabilir mi? Onlar bize haklarımızı aramamızı öğretiyorlar. Nasıl mücadele edileceğini öğretiyorlar. Bunlar suç olabilir mi? Biz devrimci tutsaklara suçlu gözüyle bakamayız. Eğer devrimci tutsakları F tipi (hücre tipi) cezaevlerine sokmalarına izin verirsek, bunun acısını biz de çekeceğiz. Onlar bizim öncüleri, bizim aramaya cesaret edemediğimiz haklarımızı onlar aramak için önümüze geçiriyorlar. Onların öncülüğü olmasa, işyerine sendika getiremeyeceğiz, maaşlarımıza zam isteyemeyeceğiz. Tüm haklarımızı ellerimizden alacaklar. Bugün de kıdem tazminatını almaya çalışıyorlar.

Devlet bugün devrimci tutsaklara rahatça saldırabiliyorsa, biz onlara sahip çıkmadığımız içindir. Onlar biz emekçilerin davası için işkencelerden geçiyor, ölüyorlar. Biz ise buna karşı sesimizi çıkarmıyoruz.

22 Şubat'ta Ulucanlar Cezaevi'nde öldürülenlerin davası var. Ve devrimci tutsaklar birbirlerini öldürmekten yargılanacaklar. Oysa 10 devrimciyi bizzat devletin öldürdüğünü biliyoruz. İşçilere, emekçilere sesleniyoruz. Devrimci tutsaklar bizim haklarımızı aradıkları için cezaevlerine düştüler. Elimizi vicdanımıza koyalım ve düşünelim. Eğer biz onlara sahip çıkmazsak, onları öldürecekler, katledecekler. Onlardan sonra sıra bize gelecek. Bizler de en ufak bir hakkımızı aradığımızda saldıracaklar. F tipi (hücre tipi) cezaevlerine sokacaklar.

22 Şubat'ta görülecek davaya işyerlerimizdeki, mahallelerimizdeki arkadaşlarımızla katılım sağlayalım. Hücre tipi cezaevlerine karşı mücadele edelim. Eğer mücadele etmezsek, susup köşemize çekilirsek, sıra bize gelecek.

22 Şubat'ta Ulucanlar davası için Ankara'ya!

Hücre tipi cezaevlerine karşı mücadeleye!

Metal işçileri /Kart-ı

ÇHD İstanbul Yönetim Kurulu üyesi Şafak Yıldız'la konuştuk:

Cezaevlerindeki birçok sorunun yaratıcısı devlet uygulamalarıdır

Kızıl Bayrak: Devletin 14 Ocak 2000 tarihinde cezaevleriyle ilgili çıkardığı genelge hakkında düşüncelerinizi alabilir miyiz? Bu genelge hangi amaçla uygulanmak isteniyor?

Şafak Yıldız: Bu genelge avukatlar da dahil olmak üzere aslolarak müvekkilleri ve hatta aileleri hedef alıyor. 80 maddeden oluşan bu protokol avukatların elle aranması, müvekkillerin üstlerinin aranması, avukatların evraklarına incelenmek üzere el konulması, açlık grevlerinde alınacak güvenlik tedbirleri vb. konularda yeni düzenlemeler içermektedir. Bu protokol ile savunma hakkı kullanılamaz hale gelmiştir.

Biz devletin adli suçlular ve 169. madde ile yardım yataklık suçlarından yargılanan siyasi tutukluların çoğunluğunu, Mayıs ayına kadar çıkaracağı af yasası ile serbest bırakacağını düşünüyoruz. Affı, F tipi (hücre) cezaevlerinin bitmesine yakın çıkarıp cezaevlerini boşaltacaklar. Böylece adli ve siyasi tutuklulardan epeyce insan cezaevlerinden çıkmış olacak. Öncelikle devlet karşısındakileri eritmek istiyor. Af da bunun bir aracıdır. Aftan sonra tahliye olan insanlar ve onların yakınları devleti daha da benimseyecekler ve bu insanlar eritilip parçalandıktan sonra, artık cezaevlerindeki sorunlar nedeniyle devletin karşısına dikilmeyecek.

Geride kalanlar ise devlet tarafından çok daha rahat manipüle edebileceği, teslim alacağı bir kitle ve çalışma alanı oluşturacak. 1991'de Türkiye'de af (şartlı tahliye) çıktı ve o zaman yakınları içerideyken cezaevindeki sorunlara karşı duyarlı

olan aileler, çocukları cezaevinden çıktıktan sonra görünmez oldular ve cezaevi alanını terk ettiler. Bu örnek devlet için öğreticidir, diğer bir bakışla bizim için de öğretici olmalıdır.

Devletin aftan sonra istediği dışardaki suskun toplum misali diğer tarafta da suskun cezaevleridir. Tarihsel uygulamalardaki sicili itibarıyla devlet cezaevindeki tutuklu ve hükümlülere güven vermemektedir. Kısa bir süre önce yaşanan Diyarbakır, Buca, Ümraniye ve Ulucanlar gibi katliamlar, özellikle 12 Eylül '80'den sonra devletin cezaevlerine yönelik operasyonları, cezaevi koşullarının sağlıksızlığı nedeniyle yüzlerce insanın ölmesi vb., tutuklu ve hükümlülerin devlete güvenmemesini haklı kılmaktadır.

Hücre tipine geçiş çalışmaları bu genelgeyle kendisini hissettirmeye başlamıştır. Bu protokol ile avukatlara üst araması getirilmesi, tutuklu ve hükümlülerin avukat görüş ve çıkışlarında üstlerinin aranması, avukatların verdiği evrak ve belgelerin incelenmesi, açlık grevlerine zorla müdahale edileceği vb.'ne ilişkin birçok madde hukuk dışıdır ve kabul edilemez. Örneğin açlık grevindeki insanların tedaviyi ve muayeneyi red etme hakkı vardır. Devletin bu konuda zor kullanma hakkı bulunmamaktadır. Devlet esas olarak açlık grevine gitme nedenini ortadan kaldırmalıdır. Genelgedeki düzenlemeler, ülkemizdeki uygulamalarda da görüldüğü gibi, ölümü çağırıştırılmaktadır.

Cezaevlerindeki birçok sorunun yaratıcısı devlet uygulamalarıdır.

14 Ocak 2000 tarihli genelge içeriği ile büyük olumsuzluklar taşımaktadır. Biz avukatlar böyle bir genelgeyi ve bakışı asla kabul edemeyiz.

Bu genelgeyle meslek onurumuzun ayaklar altına alındığını düşünüyoruz. Bize potansiyel suçlu muamelesi yapılıyor. Güvenlik görevlileri kimlik kontrolleri sırasında üst araması yapamazlar. Fakat somut bir suç araştırması sırasında, "kuvvetli suç işleme şüphesi" varlığı halinde, elle arama yapılabilir. Bunun dışındaki tüm aramalar "basit şüphe"ye ya da genel denetime dayanır. Avukatın elle aranması, "kuvvetli suç işleme şüphesi"nden kaynaklanmaktadır. Bu düşünce ve uygulama asla kabul edilemez, bu savunmaya yapılan bir saldırıdır.

Kızıl Bayrak: TBB, ÇHD ve İstanbul Barosu olarak bu genelgeye karşı ne yapılması düşünülmüyor?

Şafak Yıldız: Geçen hafta avukatlar olarak Bayrampaşa Cezaevi önünde bir basın açıklaması yaptık. Mart ayı başına kadar devlet yetkililerinin de katılacağı bir panel yapmayı düşünüyoruz. Ayrıca dün Ankara ÇHD Genel Merkezi genelgeye karşı iptal davası açtı. Halen ÇHD üyeleri bu genelgeye karşı olarak cezaevlerine gidip müvekkillerini ziyaret etmemektedir. Bu genelgeye karşı asıl olarak barolar ve Barolar Birliği hareketle geçirilmelidir. Bu konuda kamuoyunu bilinçlendirmek amacımızdır, bu roportaj da buna hizmet etmelidir.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz.

Sessiz kalmak yeni ölümler demektir!

Türk devletin en son Ulucanlar Cezaevi'ndeki 10 devrimciyi katletmesinden sonra Hollanda'da oluşturduğumuz, "Türkiye'deki Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi" genişleyerek büyüyor.

6 Şubat'ta Komite'nin yaptığı toplantıyla yeni kişi ve kurumlar katıldılar. Türk devletin F tipi saldırısına karşı çok yönlü kampanya kararı alındı. Çeşitli ülkelerden organizasyonların da içinde yer aldığı komitemiz, Türk devletin F tipi saldırısına karşı böyle bir oluşumun gerçekleştiğini kamuoyuna duyurdu. Ve aşağıdaki etkinlikleri planladı:

Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin basın bildirisi. F tipine karşı imza kampanyası. Kamuoyuna yönelik F tipini teşhir eden bildiri. Türk devleti yetkililerini protesto için faksler. Türk devletin suç dosyası (özellikle cezaevleri).

22 Şubat'ta Hollanda parlamentosunun önünde protesto mitingi (saat: 13:00'da, Het Plein, Den Haag'ta). Hollanda Dışişleri Bakanlığı'na Ulucanlar katliamı ve F tipi saldırısına karşı protesto mektubu verilecek. Aynı şekilde Uluslararası Adalet Divanı'na Den Haag'da mektup verilecek. Gerek Ulucanlarla ilgili gerekse de Türk devletin politik tutsaklara yönelik F tipi saldırısına karşı çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlara da çağrılar yapılacak.

Cezaevlerinde siyasi tutsakların hücre tipi cezaevi saldırısına karşı direnişini destekliyor, Ulucanlar katliamının sorumlularının yargılanmasını istiyor, tutsaklarla tam dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyoruz.

Politik tutsaklar onurumuzdur. Onları katiller öldürtmeyeceğiz!

Ölüm hücrelerine karşı uluslararası alanda ne gerekiyorsa yapacağız!

Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nden BİRKAR temsilcisi/Hollanda

Hücre tipi saldırısını püskürtelim!

Onyıllardır Türkiye cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik yapılan baskı ve katliamların sonu gelmiyor. Kokuşmuş düzenin bu pervasızlığı, her dönemde işçi ve emekçilerin haklı mücadelesine karşı yürütülen saldırı programlarıyla beraber olagelmıştır. Faşist sermaye iktidarı kendi çürümüşlüğü, acizliğini ve korkusunu her koşulda en vahşi yöntemlerle gidermeye çalışmıştır.

F tipi hücre sisteminde devrimci tutsaklara dayatılmak istenen tam bir teslimiyettir. Yıllardır bedel ödemek ve ödetmekten çekinmeyen devrimci tutsaklarla dayanışma içindeyiz. İşçi ve emekçilerin haklı davasına omuz vererek, bulunduğumuz şehirde, ülkede ve uluslararası platformlarda, bu çürümüş düzenin hukuk ve insanlık dışı uygulamalarının teşhircisi ve takipçisi olacağız. Her türlü kurum ve mercii, uluslararası basın, bildiriler ve afişler aracılığıyla onun suçlarını sergileyeceğiz. Elimize geçen ve kendi yaratacağımız her fırsatta, insanlık tarihinin bu kanlı rejiminin kirli yüzünü açığa vuracağız.

Selam olsun uğruna ölünecek davası olanlara!

Selam olsun bedel ödemeye hazır olanlara!

Enternasyonal İşçi Birliği ve Gençlik Merkezi (Internationaler Arbeiterbund Und Jugendzentrum e.V) Wuppertal-Almanya

“Selam olsun hayatın mavisinden ve yeşilliğinden kavganın kızılığında dövüşenlere”

Fransa'nın Bretagne bölgesindeki Stbrieuc şehrinde çalışan bir işçiyim. Düşüncelerimi *Kızıl Bayrak* okurlarıyla paylaşmak istiyorum.

Biz işçi ve emekçiler yıllarca sömürüldük ve zulüm gördük. Bazen bir yoldaşın ölüm haberiyle ya da bir ihanetle sarsıldık. Ama asla boyun eğmedik. Çünkü mücadele bilincimiz, yeryüzündeki tüm kokuşmuşluğa ve kötülöklere karşıydı. Mücadelemiz sosyalizm içindi. Sosyalizm savunucusu olduğumuz için, bizler bütün kötülöklere her an karşı karşıya gelebiliriz.

Yıllarca yıkılan, yanan, boşaltılan köylerimize öfkeyle baktık. Mücadelemizde insanlarımızı birlik ve beraberlik olmaya çağırdık. Bazılarımız darağaçlarında, bazılarımız da beyaz ölümlerle kaybedilmeye, kimilerimiz de Ankara Ulucanlar'da olduğu gibi katledilmeye çalışıldı. Sessizliği dinlerken kendi başımıza, işkencedeki genç yüreğin inançlı ve çaresizlik tanımayan gür sesini işittik

kulaklarımızda. Kimimiz yalancı düzenin kan kokan yüzüne kandık, kimimiz ona karşı ölümü göze aldık. Önünde durulmaz coşkun bir bilinç olup halkla kucaklaştık. Şehitlerimizle çoğaldık, bugünlere geldik. Artık şehitlerimizin ardından yalnızca ağıt yakmıyor analarımız. Onlar da evlatları, canları gibi, faşist düzenden hesap soruyorlar.

Artık, ırklar renkleri önemli değildir. Ezilen bir toplumun hesap sorması gereken bir kokuşmuş düzen vardır. Evet, bugün içinde bulunduğumuz bu süreç, topyekun birlik ve beraberlik gerektirmektedir. İnsanın insan tarafından sömürülmediği bir dünyayı yaratmak için omuz omuza mücadele etmeliyiz.

“Selam olsun hayatın mavisinden ve yeşilliğinden kavganın kızılığında dövüşenlere”

Kahrolsun faşizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Ö. Yıldız/Fransa

22 Şubat'ta Ankara'da katil devlet yargılanmalıdır!

22 Şubat'ta yeryüzünün en iğrenç devleti ve onun en iğrenç yargılarıyla karşı karşıya geleceğiz. İşkence ederek katlettikleri devrimcileri utanmazca yargılayacaklar güya. Devlet haklıyı, haksızı ayıracak, “adalet yerini” bulacak!

Bu katiller sürüsü, bu tepeden tırnağa kadar kana bulaşmış çetelerin devleti. Bizim canlarımızı Ulucanlar'da kaybettiğimiz canlarımızı, hem de daha kanları kurumadan, yaralılarımızın yaraları daha iyileşmeden, utanmazca, arsızca, canlarımızı yargılamaya çalışıyor aklı sıra. Çetelerin Susurluk devleti, bu işin bu kadar kolay olacağını sanıyor galiba.

Bizler yurtdışında yaşayan Enternasyonal Kültür Evi olarak, bu iğrenç yargılamayı protesto ediyoruz. Ancak biz işçiler ve emekçiler yargılayabiliriz. Çünkü suçlu olan devrimciler değil, çete devletidir. Bu toplumun en onurlu, en dürüst, en çalışkan ve üretken kesimi olan devrimciler asla suçlu olamazlar. Onlar el kapılarının kapanmasını, onlar bizlerin modern köleler olarak ucuz işgücü olarak

sermayeye satılmamıza karşı çıkarken, onlar emeğimizin kurtuluşu için mücadele ederken tutsak düşmüşlerdir. Yani onlar insanlık onurunu korudukları için tutuklandılar. Fakat onları ne içeride ne de bizleri dışarıda asla teslim alamaz ve yargılayamazsınız. Düşüncelerimize kilit vuramazsınız.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur, teslim alınamaz. Bizler bulunduğumuz Almanya'nın Nürnberg şehrinde, stand, miting, faks, imza ile çeşitli kurum ve kuruluşları harekete geçirerek katil devlet ve onun katil cüppeli yargıclarını teşhir ve tecrit etmeye, adım adım başlamışız. Devrimci tutsaklar yalnız değildir.

Devrimci tutsaklarla her alanda dayanışmayı yükseltelim!

Almanya'nın Nürnberg şehrinde Internationales Kulturhaus'tan işçiler ve Alman anti-faşistleri

10 Şubat 2000

DETUDAK (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) bildirisinden:

Saldırıya karşı direnişi bugünden adım adım örmeliyiz!

Ulucanlar davasının, bir katliam davası olmaktan öte, dönem itibarıyla daha özel bir anlamı vardır. Ulucanlar davasına sahip çıkmak demek, hücre tipi ile tutsakların imha edilmesine, hak gasplarına karşı çıkmak demektir. Bu dava sahiplenildiği ölçüde, önümüzdeki süreçte zindanlara yönelik olarak hazırlanmakta olan şiddetli saldırıyı püskürtebilmek için gerekli birliktelik ve direniş yaratılabilecektir.

Devletin Mayıs ayından itibaren devreye sokmayı planladığı hücre tipi cezaevleri, saldırının en üst boyutunu temsil etmekle birlikte, saldırı bununla sınırlı değildir. Geçtiğimiz günlerde Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlığı ile Jandarma Genel Komutanlığı arasında imzalanan cezaevi protokolü, tutsaklar-yakınları ve avukatları üzerinde çok sıkı bir denetimi ve yoğunlaşmış devlet terörünü içeriyor. Öyleyse Mayıs ayını beklememeli, saldırıya karşı direnişi bugünden adım adım örmeliyiz. 22 Şubat'ta başlayacak Ulucanlar davasına da bu bilinçle ilgi göstermeli, destek vermeli ve sahip çıkmalıyız.

Katillerin yargılanması, hesap sorulması ve devrimci tutsaklara sahip çıkılması için yurtdışından katılabilecek her duyarlı insanın katılması gerekiyor. Çeşitli milliyetlerden ilericileri, aydınları, devrimci ve demokratları Ulucanlar davasına sahip çıkmaya, devrimci tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DETUDAK

Avusturya burjuvazisinin yayılmacı emellerine verilen yanıt

Faşist parti iktidara taşındı

İkinci emperyalist savaş sonrasında ilk kez bir neo-faşist parti hükümette

Avusturya'da faşist ortaklı koalisyon, uluslararası bağlamda yol açtığı resmi tepkilere ve yaptırım tehditlerine rağmen, yeni hükümeti kurarak işbaşı yaptı. Böylece, ikinci emperyalist savaşa neden olan faşizmin ezilmesinden bu yana, neo-faşist bir parti ilk kez Avrupa Birliği'nin bir ülkesinde hükümet ortağı olmaktadır. Avusturya'nın sahne olduğu bu gelişme, her ne kadar ivedi anlamda radikal sonuçlar yaratmaktan henüz uzak ise de, sıradan bir gelişme sayılamaz. Ayrıca, bu gelişmelere sahne olan ülkenin Hitler'in anavatanı Avusturya olması sorunu bir çok açıdan, özellikle sembolik anlamda, büsbütün ağırlaştırmaktadır. Bu nedenle, Avusturya'da politik yaşamın içinde bulunduğu süreç ve faşist partinin hükümet ortağı olmasıyla eriştiği düzey dünya kamuoyunda endişe yaratmakta, yoğun tartışma konusu olmakta ve resmi ilişkilerde bir sıkıntı kaynağına dönüşmektedir.

Ancak, Viyana'da son aylarda yaşanan gelişmelerin faşist ortaklı bir hükümetin oluşumu ile sonuçlanmış olması, hesapta olmayan sürpriz bir olay değildir. Söz konusu hükümetin kuruluşunu önceleyen günlerde dile getirilen resmi tepkilerle bunun tersi kanıtlanmaya çalışıldı. Kamuoyunda olayın beklenmedik bir karakterde olduğu anlatılmaya çalışıldı. Böylece, Avusturya'da kabaran faşist dalganın, anti-faşist burjuva rejimlerin bilgisi ve inisiyatifi dışında geliştiği ima edildi. Kısacası, soruna politik yaşamın bir "trafik kazası" sıfatı yakıştırılarak, önemi hafifletilmek istenmekte, en azından bu ülkenin bir özgünlüğü gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Faşist partinin yaşadığı gelişme hiç de şaşırtıcı değil

Oysa, Avusturya'daki faşist parti FPÖ'nün seçim performansı ve güçlü konumda hükümet ortağı olması, Avrupa bağlamında tarihsel bir perspektifle irdelendiğinde, hiç de şaşırtıcı değildir. Çünkü, '80'li yılların başlarından bu yana, yani kapitalizmin bunalımının artık konjonktürel bir karakterde olmadığına açığa çıkmasıyla birlikte, Avrupa'nın tüm ülkelerinde faşist oluşum ve partiler düzenli bir gelişme süreci yaşamışlardır. Faşist akımın gelişimi her ülkenin özgün koşullarının damgasını taşımış, örneğin Fransa ve Avusturya'da iç örgütsel birliğini sağlamış bir biçimde ortaya çıkmıştır. Başta Almanya olmak üzere birçok başka Avrupa ülkesinde ise, faşist akımlar birleşik ve merkezi bir politik güç olamamış, dağınık

gruplar olarak kalmışlardır.

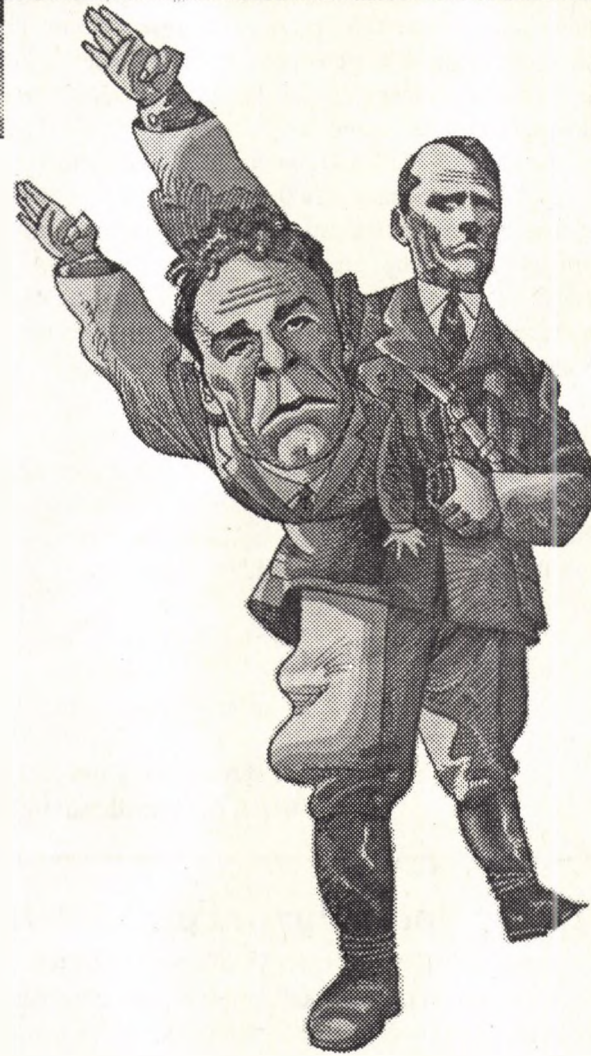
Faşist akımın Avrupa Birliği ülkelerindeki konumu, ülkelere göre değişen biçim ve karakteristiklerine rağmen, genelde ve ulusal ortalama olarak %10'u aşan bir düzeyde seyrettiği görülür. Marsilya (Fransa), Anvers (Belçika), Carinthie (Avusturya) ve Almanya'da bazı bölgelerdeki yerel seçimlerde faşist partilerin seçim performansları dehşet verici bir düzeye fırladı. Faşist partilerin bu performansı, görece inişli çıkışlı bir seyir izlese de, sonuçta her zaman düzeyini korumayı başardı. Bu nedenle, bazı Avrupa ülkelerinde neo-faşist akımın bir gün hükümet ortağı olacağı kaçınılmaz bir ihtimal olarak görülüyordu.

Jörg Haider'in '86 yılından bu yana önderliğini yaptığı ve bugünkü Avusturya hükümetine çok önemli bakanlıkları ele geçirerek ortak olan FPÖ "aşırı sağcı" olarak anılmakta. Jörg Haider ve FPÖ'ye yöneltilen eleştiriler, esas olarak, Hitler faşizmine karşı net ve açık bir biçimde tavır almamak, onu kınayıp mahkum etmemek çerçevesinde. Yani, Jörg Haider söylevlerinin birinde satır arasında Hitler'in şahsına açık bir sataşmada bulunsa, bu dosya kapatılacak, FPÖ'ye "onuru" iade edilecektir.

Oysa, FPÖ 1956 yılında, hiç de tesadüfi olmayan bir tarihsel dönemde, Avusturya'daki faşistlerin, Nazi militan ve hayranlarının bir tarihsel mirası devralmak ve yaşatmak için oluşturdukları bir partidir. Faşizme karşı zaferin biçimlendirdiği savaş sonrası dönemde, doğal olarak, FPÖ açıktan Hitler Almanya'sını referans almamaya özen göstermiş, kimliğini anti-komünistlik, yabancı düşmanlığı vb. üzerinden ifade etmiştir. Bu sadece dönemin atmosferine ters düşmemek, yani hayat hakkı bulabilmek için gösterilen biçimsel bir hassasiyettir.

FPÖ Hitler'in mirasçısıdır

Ama bu süreçte FPÖ'nün savunduğu politikalar hep Hitler faşizminin tüm karakteristiklerini taşıdı ve taşımaya devam ediyor. FPÖ oluşumundan bu yana ırkçı, yabancı düşmanı ve aynı zamanda son derece otoriter bir devlet yapısı eşliğinde uygulanması gereken

1994 yılı verilerine göre kişi başına GSIH (\$) miktarında Avusturya AB ülkeleri arasında üçüncü

Lüksemburg	26979
Danimarka	19148
Avusturya	18829
Belçika	18800
Almanya	18326
Fransa	17886
Hollanda	17317
İtalya	17086
İngiltere	16442
İsveç	16230
Finlandiya	15099
İrlanda	14171
İspanya	12654
Portekiz	11432
Yunanistan	10561
Avrupa Birliği ortalaması	16641

Avusturya	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997
GSMH (Milyar \$)	-	157,53	174,77	183,53	-	216,55	-	-
GSIH Yıllık % Evrimi	4,6	3,4	1,3	0,5	2,5	2,1	1,6	2,1
GSMH (Kişi/\$)	-	20380	22110	23120	-	26890	-	-
Tüketim fiyat. yıllık % evrimi	3,3	3,3	4	3,6	3	2,2	1,9	-
İşsizlik Oranı	4,7	5,2	5,3	6,1	5,9	5,9	6,3	6,1
Bütçe farkı (GSIH'nın %)	-2,4	2,6	-1,8	-4,1	-4,8	-5	-4	-2,9
Ticari Bilanço (Milyar \$)	-6,9	-8,6	-8,4	-7,3	-8,7	-5,1	-4,7	-4,2
Cari öde. bilançosu (Milyar \$)	1,2	0	-0,1	-0,6	-2,1	-4,7	-4,3	-4,2

ultra-liberalizmin savunucusu olagelmıştır. Hatta her seçimin arifesinde FPÖ, toplumsal tabanını birlik ve dinamik tutmak, onu daha güçlü seferber edebilmek için açık mesajlar vermiştir. “Nazilerin istihdam politikası”nı övmeyi, savaş sırasında Nazi ordusundan firar edenleri “vatan haini” kategorisine koymayı, Hitlerin “imha kampları”nı “toplantı kampı” olarak anmayı ihmal etmemiştir. Dolayısıyla, FPÖ’nun faşist kategorisinden çıkarılıp “aşırı sağ” olarak tanımlanması, sadece onun dış görünümünden ve üslubundan hareketle yapılmış yanıltıcı bir tanımlamadır.

Dolayısıyla “faşist” yerine “aşırı sağcı” sıfatının tercih edilmesi, özünde bir ayıp kapatma operasyonudur. Fakat geline aşamada bu “ayıp” içine saklanılmak istenen çuvala sığmaz hale gelmiştir. Elbette, Jörg Haider askeri üniforma ile gezmeyor, FPÖ açık militarist bir örgütlenmeye sahip değildir. Jörg Haider’in politika yapma üslubu ile Hitler’in yöntemi arasında biçime ilişkin açık bir farklılık mevcuttur. Ancak bu farklılığa karar veren FPÖ’nün ideologları, kurmayları değil yaşanan tarihsel süreçtir. FPÖ’nün çatısı altına toplanmış bulunan Avusturya faşistleri, gelişip güçlenmek amacıyla bukalemun gibi yaşadıkları çağın tabiatına ve iklimine ayak uyduran Hitler mirasçılarıdır. Hitler de özü itibarıyla aynı politikanın savunucusu ve uygulayıcı oldu. Nazilerin ideolojisini günümüzün terminolojisi ile özetlersek, ortaya çıkan sonuç, otoriter devletin uyguladığı ultra-liberalizm olmaktadır. Ya da tersinden, “otoriter devletin uyguladığı ultra-liberalizm” kavramı farklı boyutlarıyla açılınırsa, ortaya Nazi iktidarının portresi çıkar.

Faşist akım neden bu ölçüde güçlendi?

FPÖ’nün seçim performansı ve hükümet koltuğuna yerleşmesinin nedenleri tarihsel süreç içerisinde ve farklı boyutlarıyla irdelendiğinde, anlaşılması hiç de güç değildir. Yayınladığımız veriler ek bir yoruma yer bırakmaksızın Avusturya’nın yoksul bir ülke olmadığını, tam tersine yaşam standartları bakımından Avrupa Birliği ülkeleri arasında üçüncü yeri tuttuğunu göstermektedirler. Avrupa ortalamasına göre Avusturya’da işsizlik oranı son derece düşük düzeydedir. Aynı şekilde rakamlar, bu ülkenin, iddiaların tam tersine, bir yabancı istilasına uğramadığını çok net bir biçimde gösteriyor. Dolayısıyla bu ülkenin iktisadi yaşamına ilişkin göstergeler tek tek irdelendiğinde, faşist akımın bu kadar güçlenmesini açıklamaya yetmemektedirler.

8,1 milyon nüfusu olan ve onyıllar boyu uluslararası düzeyde bir “mutlular ülkesi” olarak anılan Avusturya, aslında karmaşık, hatta şaibeli bir tarihsel geçmişe sahiptir. Sorunun bu boyutunu burada ayrıntılı ele alma olanağı olmadığı gibi, konumuzun esasını da teşkil etmemektedir. Asrın başında Avusturya-Macar imparatorluğunun dağılmasının ardından imzalanan Versailles ve Saint Germain anlaşmaları sonucu oluşan günümüz Avusturya’sı zoraki bir oluşumdur. Dönemin galip güçleri imparatorluğun dağılmasından sonra bugünkü Avusturya’yı oluşturan

bölümünün Almanya’ya dahil olmaması için yoğun çaba sarf etmiş ve başarılı olmuşlardır. Avusturya’yı da içeren güçlü bir Alman devletinin oluşumunu engellemek amacıyla özellikle Fransızlar bu ayrı oluşumu dayatmış ve kabul ettirmişlerdir. Bu nedenle bazı tarihçiler yer yer Avusturya’yı suni bir devlet olarak tanımlamaktadırlar. Pan-germenizmin sürekli canlılığını koruması ve ‘30’lu yıllarda olduğu gibi fırsat buldukça alevlenmesinin kökeninde, bir bakıma, yüzyılın başında yapılmış ve dayatılmış hesaplar yatmaktadır.

Almanya’daki Nazi iktidarında ve onun neden olduğu ikinci emperyalist savaşta Avusturya devleti son derece aktif bir rol oynamıştır. Hitler’e doğunun kapılarını aralamış, Alman faşizminin yayılmacılığının ilk basamağını oluşturmuştur. Faşizmin ezilerek savaşın son bulmasının ardından, Avusturya’nın Doğu ile Batı blokları arasında sahip olduğu hassas coğrafik konum, bu ülkedeki faşist işbirlikçilerden hesap sormayı zorlaştırmıştır. Bazı sembolik infazlar yapılarak, uluslararası güçler dengesi ve çıkar paylaşımı nedeniyle sorunun özü hasıraltı edilmiştir. Uluslararası faktörlerden ve güç dengelerinden ötürü bu ülkede iç politik yaşam hassas bir denge üzerine kurulmuştur. Bu nedenle, Viyana’da üzerine sünger çekilen pislik diğerlerinden daha güçlü ve daha erken bir biçimde bugün FPÖ aracılığı ile ortaya saçılmaktadır.

Avusturya’nın Doğu-Batı saflaşmasında tarafsız kalması koşuluyla üzerinde varılan mutabakat, ülkeyi esas olarak sosyal-demokrasi için ideal bir icraat alanına dönüştürdü. Onun için, toplumsal dengelere dikkat eden, Doğu ile Batı arasında tampon işlevi gören, avantajlarından yararlanan, diplomatik alanda son derece faal bir konumda olan Avusturya, onyıllar boyu bir “mutlular ülkesi” olarak anıldı.

Doğu Bloku’nun yıkılması sonrası değişen dengeler

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun dağılmasının ardından Avusturya bu ideal konumunu kaybetmiş ve adeta işlevsizleşmiş gibi görünüyor. Egemen sınıflar bir kimlik, bir ittifak arayışı içindedir. Bu arayışlarının karşılığını pan-germenizmde buluyor. Avusturya nötr konumunu korurken, Kurt Waldheim Birleşmiş Milletler Örgütü Genel Sekreteri’ydi ve saygın bir diplomat olarak anılmaktaydı. Kimse onun geçmişini kurcalamayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Ama Sovyetler Birliği dağılınca ve Avusturya işlevsizleşince, bu arada devlet başkanlığına seçilmiş olan Kurt Waldheim’in bir Nazi subayı olduğu, Balkanlar’da ölüm mangalarının başını çektiği anlaşıldı. Viyana uluslararası önemde bir diplomasi odağı olmaktan çıktı. Bu bir rastlantı değildir. Aynı titizliği Washington sayısız Nazi subayını deneyimlerinden yararlanmak için ABD’ye transfer ederken göstermemiştir.

Bu ve bunlara benzer tarihsel sorunun biriktirdiği mirasın ardından, egemen sınıflar Viyana’da kendilerine

yeni bir kimlik yaratmak, en azından bölgesel bir rol oynamak istiyorlar. Doğu Bloku’nun dağılması ve Yugoslavya’nın parçalanmasının ardından, Avusturya egemen sınıflarına yeni bazı perspektifler açılmış bulunuyor. Ciddi mali olanakları olan ve sanayi üretiminin yarısından fazlasını ihraç eden Avusturya egemen sınıfları, doğudaki komşuları Hırvatistan, Slovenya, Slovakya, Çek Cumhuriyeti vb. ile yoğun iktisadi, mali vb. ilişkiler içindedirler. Yugoslavya Federasyonu’nun parçalandığı dönemde pek dikkati çekmemiştir, ama bu süreçte Avusturya ciddi bir rol oynamıştır. Hırvatistan’ı ve Slovenya’yı ilk tanıyan devletlerden birisidir. Dolayısıyla egemen sınıflar kabuğunu kıran, atılımcı ve yayılmacı bir politika istiyorlar.

Avusturya burjuvazisinin yayılmacı politikalarına en iyi yanıtı faşist FPÖ veriyor

Sermayenin talep ettiği yeni yayılmacı politika için en ideal reçeteyi sunan FPÖ’dür. FPÖ otoriter bir devlet mekanizması eliyle en katı ultra-liberal bir iktisadi politikanın uygulanmasını öneriyor. Otoriter devlet ve ultra-liberalizm kavramlarının yanyana kullanılmasının arkasında faşizm duruyor. Yani liberalizmin şiddet yolu ile uygulanmaya konması. Tek farklılık, Jörg Haider’in “şiddet” yerine “otoriter” kavramını kullanması. Bu uygulamanın yakın geçmişte örnekleri mevcuttur. Örneğin, Pinochet darbesinden sonra ABD uzmanlarının denetimi altında Şili ultra-liberal reçetelerin denendiği bir laboratuvara dönüştürüldü. Ve bunun adına Latin Amerika kıtasındaki “iktisadi mucize” denildi.

Kapitalizmin krizinin faturasını işçi ve emekçilere en ağır bir biçimde ödetirerek Avusturya sermayesine dış pazara daha güçlü bir biçimde yayılması için ek olanaklar sağlamak isteyen Jörg Haider’in partisidir. Sosyal bütçe kesintilerinden elde edilecek hasılatı silahlanmaya ayırmak isteyen ve NATO’ya üye olmayı öneren Jörg Haider’in partisidir. Bu nedenle ABD, sonradan koroya ayak uydurmuş olmakla birlikte, ilk günlerde Jörg Haider’in partisinin hükümet ortağı olmasına tavır almadı. Bundan dolayı Viyana’da egemen sınıflar Jörg Haider’in önünü açtılar, FPÖ’nün gelişip güçlenmesi için her türlü olanağı sağladılar. Kaldı ki Avusturya halkı yeni hükümet ortağı Muhafazakar Parti yöneticileri tarafından yıllardır böyle bir seçeneğe alıştırılmaktadır. FPÖ’nün hükümet ortağı olması için Muhafazakarlar, Sosyal-Demokratlarla yapmış oldukları koalisyonu, anlaşıyoruz, “yirmibeş yıllık sosyalizm artık yeter!” diyerek bozdular.

Rejimin çürümüşlüğü faşist partiye güçlendiren bir diğer etken

Faşist akımın Avusturya’da bu kadar gelişip

1970 ile 1997 yılları arasında Avusturya’da çalışan yabancı işçi sayısı ve evrimi:

Yıl	Yugoslav	Türk	Toplam
1970	-	-	111715
1980	115215	28244	174712
1985	82015	29101	140206
1989	90836	39200	167381
1990	110504	50555	217610
1991	129144	57541	266461
1992	133576	55637	273884
1993	126568	54503	277511
1994	142396	53973	291018
1995	147964	54684	300303
1996	147968	53552	300353
1997	147234	52820	298775

1985 ile 1996 yılları arasında Avusturya’da sığınma talebinde bulunan yabancıların sayısı:

Yıl	Mülteci sayısı
1985	6724
1986	8639
1987	11404
1988	15790
1989	21882
1990	22789
1991	27306
1992	16238
1993	4744
1994	5082
1995	5920
1996	6991

Avusturya’da ‘90 sonrası işsiz sayısının aktif nüfusa oranı:

1990	% 4,7
1991	% 5,2
1992	% 5,3
1993	% 6,1
1994	% 5,9
1995	% 5,9
1996	% 6,3
1997	% 6,1

güçlenmesini kolaylaştıran bir başka olgu ise, bu ülkedeki burjuva rejimin çürümüşlük düzeyidir. Bu çürümüşlüğün demagojik de olsa güçlü teşhiri, faşist partiye küçümsenmeyecek avantajlar sağlamakta, onun söylemine geri bilinçli kitleler nezdinde itibar kazandırmaktadır. Uluslararası aktüalitede örneğin Belçika'nın adı çok çıkmıştır, ama Avusturya'nın adı pek geçmez. Oysa yerel basın bu ülkede yapılan yolsuzlukları, hırsızlıkları, ahlaksızlıkları ve Viyana merkezli uluslararası silah kaçakçılığını işlerken, ülkeyi bir "skandallar cumhuriyeti" olarak tanımlamaktadır.

Jörg Haider burjuva düzenin bu çürümüşlüğünü demagojik bir biçimde teşhir ederek, işçi ve emekçilerin önemli bir bölümünü baştan çıkarabilmekte, onların öfkelerini kendi potasına aktarmakta zorluk çekmemektedir. Örneğin, FPÖ'ye oy veren 30 yaşından aşağı kesimin '90 yılındaki oranı %18 iken, son seçimlerde bu oran % 35'e çıkmıştır. İşçi kesimi için aynı dönemlere ilişkin bu oran %11'den %21'e fırlamıştır. FPÖ'ye oy veren işçi oranına işaret eden Avusturya'nın Paris büyükelçisi, Jörg Haider'e aşırı sağcı sıfatının yakıştırılmasının hiç de isabetli olmadığını, ona esas olarak "solcu" demek gerektiğini iddia etmektedir. Zamanında Hitler de bunalımdaki burjuva düzenin açmazlarını istismar ederek yüksek oranda işçi oyu almış ve iktidar olmuştu.

Sahte anti-faşist hassasiyetin gerisinde ne var?

Avrupa Birliği ülkelerinde devlet sorumlularının Avusturya'da faşist partiye yol açılması nedeniyle eteklerinin tutuşması, aslında samimi bir anti-faşist hassasiyetin ifadesi değildir. Fransız cumhurbaşkanı Jacques Chirac'ın inisiyatifi sonucu başlatılan ve Avusturya dışındaki 14 Avrupa Birliği üyesi ülke tarafından da, köşeleri yontularak ortak kabul gören kınama ve tehdit kampanyası, Viyana'da neo-faşist ortaklı koalisyon hükümetinin kuruluşunu engellemeye yetmedi. Jacques Chirac Avrupa Birliği üyesi 14 devletin Viyana'daki elçilerini çekmesini, FPÖ'nün içinde yer aldığı yeni hükümetle tüm ilişkilerin asgari düzeye indirilmesini, Avrupa Birliği'nin değişik anlaşmalarının öngördüğü iç yaptırım mekanizmasının Avusturya'ya yönelik devreye sokulmasını talep etmekte. Bu öneriler kaba taslak Avrupa Birliği'nin konu hakkındaki politikasının iskeletini oluşturdu. Ama içeriği sulandırıldı ve boşaltıldı. Sözümona Avusturya hükümeti icraatında yakın takip altında tutulacaktır. İleri düzeydeki sorumluları kamera önünde canlı yayınlarda değil de kulislerde kabul edilecektir. Buna karşın FPÖ'nun hükümet ortağı olmasının yarattığı rahatsızlık ciddiyetini korumaya devam ediyor. Avrupa Birliği ülkelerini rahatsız eden bu endişeyi iki boyuta ayırmak mümkündür.

Birincisi, Viyana örneğinden hareketle Avrupa'nın

diğer ülkelerinde faşist akımın güçlenmesi tehlikesidir. Çünkü, Avrupa Birliği üyesi tüm ülkelerde yaklaşık eşdeğer oranda faşist bir potansiyelin örgütlü bir biçimde var olduğu biliniyor. Bu akımlar Fransa, Belçika, İtalya gibi ülkelerde ciddi bir seçim performansı sergilediler. Fakat egemen sınıflar mevcut aşamada faşist partilerin iktidar olmalarına ihtiyaç duymadıkları için, girişimler düzen içi entrikalarla dizginlendi. Sermaye düzeninin bir eli ile desteklediği, öteki eli ile de fazla ileri gitmemeleri için dizginlediği faşist partiler, bir gelişim dinamiğinin oluşması durumunda, pekala ayak bağlarından kurtulmanın, danışıklı döğüşü bozmanın olanaklarına sahipler. Viyana örneği Avrupa genelinde faşist akımın gelişimine ivme katma, özellikle de pan-germenizm üzerinden, onun Almanya kanadını harekete geçirme tehlikesi taşımaktadır. Zira, sözkonusu partilerin istismar edebilecekleri, demagojik bir seçim malzemesine dönüştürebilecekleri skandallar serisi her Avrupa ülkesinde fazlasıyla mevcuttur. Resmi ağızlar tarafından ifade edilen anti-faşist hassasiyetin gerisinde bu endişe duruyor.

Avrupa çapında büyüyecek bir anti-faşist cereyandan korkuluyor

Devlet sorumlularının Jörg Haider üzerinden duydukları endişenin bir diğer nedeni de, sadece Avusturya'da değil Avrupa'nın diğer ülkelerinde karşı bir tepkinin doğup gelişmesidir. Avusturya kitle hareketi bakımından İsviçre gibi son derece sakin bir ülkedir. Bu sükunet sadece ülkenin zenginlik düzeyinin bir sonucu değildir, tarihsel olarak geleneksel karakterdedir. Diğer taraftan, Avrupa ülkelerinde anti-faşist cereyanın, hassasiyetin fazlasıyla zayıfladığı bilinmektedir. Ancak, tehlikenin somutlaşması ve Viyana'da olduğu gibi faşist bir partinin hükümet koltuğuna oturması durumunda, bir karşı tepkinin büyümesi hiç de ihtimal dışı değildir. Avrupa ülkelerinde anti-faşist bir cereyanın doğması, apolitikleşmiş kitlelerin politize olmalarına yolaçacaktır. Oluşan anti-faşist cereyan kendi iç mantığı doğrultusunda gelişip ilerleyecektir. Avusturya'da günübirlik düzenlenen ve sistemaktileştirilen anti-faşist kitle gösterileri bu bağlamda bir ilk adım teşkil etmektedir ve bu toplum açısından son derece önemli bir gelişmedir.

Avusturya'daki faşist bir hükümete karşı tepki olarak gelişebilecek ve güçlenebilecek kitlesel bir hareketi sıradan bir cereyan sınırları içinde görmemek gerekir. Sermayenin saldırılarının dolu dizgin devam ettiği bir ortamda, kitlelerin anti-faşist duygularının

kabarması ve politize olmaları, kitle hareketine ve dolayısıyla sosyal mücadelelere soluk kazandıracak ve perspektif açacaktır. Sınıf mücadelesinin yeniden kabarması, kapitalist düzene karşı birikmiş olan öfkenin kendi yolunu bulmasıdır. Bu nedenle egemen sınıflar Jörg Haider'i kötü bir provokasyon olarak nitelermekte, sıradanlaştırmaya çalışmakta ve bir karşı tepkinin doğmasını engellemek için hassasiyet göstermektedirler. Bu nedenle son günlerde sermayenin bazı sözcüleri, Haider'in provokasyonlarını kıstas almanın doğru olmadığını, esas olan onun içinde yer aldığı koalisyon hükümetinin icraatı olduğunu söylemektedirler.

Bu konuda eklenmesi gereken bir başka husus ise, burjuva düzenin sahte bir kampanya yürüterek kendi kendisine itibar sağlama girişimidir. Sermayenin iktidar organları derin bir kriz içindedirler. Almanya'daki Kohl skandalı son örnektir. Hükümetlerde itibar, saygınlık diye bir şey kalmamıştır. Hızla örtbas edilen bazı kamuoyu araştırmalarında, emekçi kitleler, burjuva politikacılara en çok "hırsız" "rüşvet yiyen" gibi sıfatları yakıştırmaktadırlar. İtibarsızlaşma kritik bir noktaya dayanmaktadır. Kapitalizmin bunalımının ağırlaşarak devam ettiği bir ortamda, egemen sınıfların bu sürecin önünü almalarının olanağı yoktur. Her türlü çareye başvuruyorlar, ama bir türlü itibarlarını yeniden tesis edemiyorlar. Avusturya'da faşist partinin hükümet ortağı olmasının yarattığı ortamı itibarlarını tesis etme çerçevesinde değerlendirmeye çalışıyorlar. Devlet eliyle sahte bir anti-faşist hassasiyet kampanyası örgütleyerek, emekçi kitlelere şu mesajı da vermeye çalışıyorlar: Ya mevcut düzen etrafında kenetlenmek, ona güven duymak ya da faşist akımın baskın çıkmasını, alternatif olmasını göze almak!

1999 yılı verilerinden hareketle 2000 yılı için yapılmış öngörüler

	<u>Avusturya</u>	<u>Almanya</u>	<u>Fransa</u>	<u>İngiltere</u>	<u>Yunanistan</u>	<u>Japonya</u>	<u>ABD</u>	<u>Türkiye</u>	<u>Rusya</u>
GSİH	217,9 milyar\$	2 147,1 milyar\$	1 464,9 milyar\$	1 423,8 milyar\$	125,7 milyar\$	3 913,3 milyar \$	9 333 milyar \$	203,8 milyar \$	205,3 milyar \$
GSİH (Kişi başına düşen)	26 740 \$	25 970 \$	24 956 \$	23 947 \$	11 860 \$	30 720 \$	33 946 \$	3120 \$	1 410 \$
Nüfus	8,1 milyon	82,7 milyon	58,7 milyon	59,5 milyon	10,6 milyon	127,4 milyon	274,9 milyon	65,3 milyon	145,7 milyon
GSİH (yıllık artış hızı)	2,4 %	2,3 %	2,7 %	2 %	3,7 %	0 %	2,7 %	5 %	1 %
Enflasyon	1,0 %	1,4 %	1,1 %	2,5 %	2 %	0,1 %	2,6 %	52,8 %	45 %

Meksika UNAM Boykotu polis saldırısıyla kırıldı... Mücadele sürüyor!

"Meksika halkına, uluslararası camiaya, Bugün (6 Şubat) federal polisin özel timleri UNAM sahasına zorla girdi. Hükümetin anlaşma yanlısı tutumu işte böyle! Öğrencilerin parasız eğitim taleplerine karşı cevapları bu! Medyanın boykot ile ilgili verdiği haberlerde iddia edildiği gibi boykotçular teröristler mi? Tehlikeli suçlular mı? Onlarla dialog yürütülemez mi?"

Hayır, boykot başladığından beri biz Meksikalılar hiçbir şey görmedik! Ama gördüğümüz bolca şiddet, yoksulluk ve söz verdiği kadar da yerine getirmeyen bir başbakan. Peki suç işleyen kim? İnsanlığı açlığa mahkum edip öldüren kim? Halkın eğitim hakkını elinden alan kim?"

Üniversite kampüsünün işgali 3000 polis üniformalı asker ve federal polisin özel timlerince hükümetin direk emriyle pazar günü 6.25'te başladı..."

Meksika tarihinin en uzun işgali sona erdi. Meksiko Otonom ulusal Üniversite UNAM'da, Meksika Federal polisi, başbakan Ernesto Zedillo'nun emriyle geçen yılın 20 Nisan tarihinden beri boykotta bulunan ve üniversiteyi işgal altında tutan öğrencilere saldırdı. Üniversite zorla boşaltıldı.

6 Şubat günü sabaha karşı üniversiteye saldıran 3 bine yakın polis ve özel tim 600 kişiyi gözaltına alarak üniversiteyi zorla boşalttı. Aynı gün Meksiko merkezinde binlerce kişi yürüyüş yaparak, tutuklananların serbest bırakılmalarını talep ettiler.

Başbakan Zedillo TV ve radyo kanallarından yaptığı konuşmalarında polisin üniversiteye saldırısını üstlenmiş, saldırıya, 1 Şubat'ta işgalci öğrencilerle boykotu kırmaya çalışan öğrenciler arasında çıkan çatışmaları neden olarak göstermişti.

Düzen özellikle son haftalarda üniversitenin işgali ve boykotu kırmak, militan öğrenci gençlik hareketini ezmek için her türlü yola başvuruyor, işgal kırıclarını, provakatörlerini devreye sokuyor, öğrencilere saldırtıyor, kolluk kuvvetlerini boykottaki işgalci öğrencilere saldırtmanın yollarını düzlüyordu.

Ocak ayının son haftasında bir grup üniversiteye girme provası yapmışlardı. Ama boykottaki öğrenciler barikatlarını militanca korumuş, grev kırıclarıyla çatışmış ve onları geri püskürtmüştü. 28 Ocak günü ise 20 bin kişi Meksiko merkezinde boykot için yürüyüş yapmışlardı. 1 Şubat günü boykot kırıcları barikatı yaparak üniversiteye girmeye çalışmış, imdatlarına hazır bekleyen 150 silahlı bekçi koşmuştu. Üniversite sahasında öğrenciler tutukları mevzilerinden bir adım bile gerilememiş, boykot kırıclarına ve silahlı yardımcılara karşı militanca karşı koymuşlardı. Geceye değin süren çatışmalar sonrasında boykot kırıcları ve yardımcıları geri püskürtülmüş ve üniversiteye yeniden hakim olunmuştu.

Bu fırsatı kaçırmayan devlet aynı gece kolluk kuvvetlerini devreye soktu. 400 federal polis öğrencilere vahşice saldırdı. Hem de yasaları çiğneyerek. Çünkü Meksika'da otonomi yasasına göre, üniversitelere polisin girmesi yasak. Medyanın "iç savaş gibi" diyerek verdiği çatışmalarda, 1 öğrenci polis tarafından öldürüldü, 37 kişi yaralandı, 250 öğrenci gözaltına alındı. Ardından hızla boykotu içerden ve dışardan destekleyen 430 öğrenciye karşı,

örgüt üyesi iddialarıyla 40 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Meksika'nın 170 bin kişilik bu en büyük üniversitesinde öğrenciler, çoğunluğu ellerinde bulunduran "Ultra"ların önderliğinde, 20 Nisan'da boykota gitmişler ve üniversiteyi işgal etmişlerdi. Üniversitelerin paralı olmasına (öğrenim harçlarının 2 Amerikan centinden 100 Amerikan doları karşılığı yükseltilmesi), üniversitelere kayıt koşullarının zorlaştırılması, özellikle güneyle öğrencilerin okuma koşullarının güçleştirilmesi, neo-liberal ekonomik politika uygulamaları çerçevesinde öğrenim sektöründe radikal özelleştirilmeye gidilmesine karşı boykota giden öğrencilerin talepleri, kısa zamanda, daha fazla demokrasi ve öğrencilerin üniversite bünyesinde söz sahibi olabilmesi taleplerini de içererek genişledi.

İşçi ve emekçi kitlelerin de yoğun desteğini alan boykot ve üniversite işgali, 9 aydır sürüyordu. Rektörün paralı eğitim konusunda geri adım atması, daha sonra istifası, öğrenci hareketi üzerindeki yoğun baskı bile grevin bitirilmesi yönünde etkili olamadı. Yeni rektör Ocak ayında hemen atağa geçmiş ve öğrenciler arasında grevin sürüp sürmemesi üzerine oylamaya gitmişti. Ama en üst boykot konseyi de kendi taleplerini içeren bir referandum gerçekleştirdi. Bu ise yeni öğrencileri de eyleme çekti. Öğrencilerin kararlı, militan örgütlü tutumları karşısında, düzen de aynı süreçte üniversiteye saldırı planlarını bitirmiş olmalı ki, birkaç gün sonra, özellikle UNAM idaresi ve devletin yönlendirdiği bazı gruplar provokasyon yaratmak, boykotu kırmak için üniversiteye saldırdılar. Rektör Cuma günü öğrencilere kendileriyle üniversitenin geri verilmesi üzerine görüşebileceğini taleplerin içeriği ile ilgili konuşmayacağını açıklaması da saldırının hazırlandığını gösteriyordu.

Şu an 800 öğrenci liderinin 40 yıl kadar hapis cezasıyla yargılanacağı ve yıllarca zindanlarda tutulacağı, üniversiteler özerk ve polisin üniversite sahasına girmesinin yasak olduğu halde bu saldırı sonrasında polisin haftalarca üniversitede kalacağı düşünülürse, normal bir sömestr olmayacağı kesin.

9 aydır demokratik akademik haklar uğruna mücadele eden öğrenciler, başlangıçta toplumun geniş kesimlerinden yoğun destek almışlardı. Bu destek grevin ayları almasıyla giderek zayıfladı. Öğrenci hareketi işçi sınıfının en geniş kesiminin desteğini alamadığı, onunla birleşemediği koşullarda, giderek yalnızlaştı. Ayrıca grevin ayları alması, gitgide öğrenci hareketini yordu. Hareketin en diri unsurlarını oluşturan işçi ve emekçi çocukları ise, aylarca süren grev nedeniyle maddi anlamda geçimini sağlayamaz oldular. Ya iş bulup çalışmak veya köylerine dönerek ailesine yardım etmek zorunda

kaldılar. Bu da hareketi zayıflatan diğen bir neden.

Ama öğrenciler 9 ay süren bu boykot ve işgal süresinde mücadele okulunda okudular. Mücadele ederek de kazanacaklarını öğrendiler. Meksika devletine açtıkları savaş ilanını yinelediler.

"Yoldaşlar, çok gergin bir durumda bulunuyoruz. Mücadele daha yeni başlıyor. Üniversitemiz yine silahlı güçlerin işgali altında. Buna karşı koyabilmek için örgütlenelim."

Politik tutsaklara özgürlük!, UNAM'da barışçıl bir çözüm için! Hep birlikte tüm Meksikalılar'ın hakkı olan şeyleri almak için savaşalım! Birlikte savaşalım, yoksa onlar bizim herşeyimizi alacaklar!"

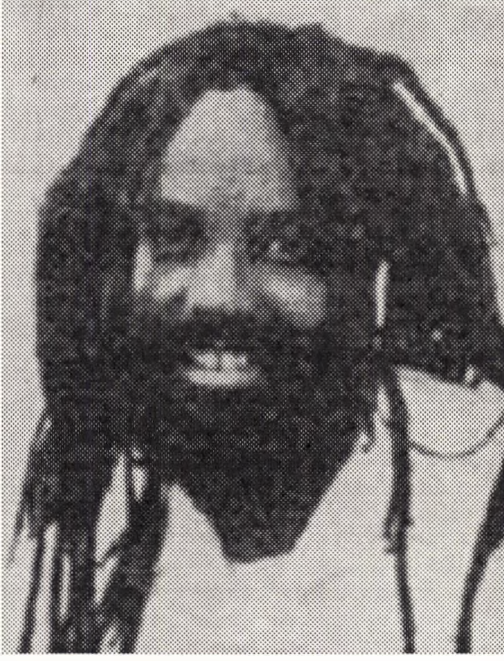
Meksiko Otonom Üniversitesi (UNAM) Grev

Komitesi,

Meksiko, 6 Şubat 2000

Mumia Abu-Jamal davasında son raund başladı

“Dayanışma beni ölümden yaşama taşıyacak...”

5 Şubat'ta “Mumia'ya özgürlük!” şiarı altında Almanya'nın dört bir yanından Berlin'e akan 8 bin kişi Mumia Abu-Jamal'in idamının durdurulması ve adil bir mahkeme için yürüdüler. Yürüyüşe devrimci ve sol örgütlerin yanı sıra sendikalar, insan hakları örgütleri çağrı yaptılar ve desteklediler.

3 saat süren yürüyüşte Amerikan Konsolosluğu önünde Mumia Abu-Jamal'in idamının durdurulması ile ilgili şiarlar haykırıldı. Amerikan devleti protesto edildi. Miting alanında yapılan konuşmalarda da Mumia'nın davasının yeniden görülmesi ve tüm dünyada ölüm cezasının kaldırılması talepleri dile getirilirken, Abu-Jamal'in yürüyüşe gönderdiği konuşmasında; “insanlığı ve doğayı sömüren ve ezen evrensel örgütlü güçlere karşı” “dünya ölçüsünde enternasyonal örgütlenen bir direniş” talebini haykırdı.

Mumia Abu-Jamal davasında artık son karar aşamasına girildi. 13 Ekim '99'da Pennsylvania

Eyalet Valisi Tomas Ridge, Mumia'nın 2 Aralık '99'da zehirli iğne ile öldürülmesine karar vermişti. Bunun ardından ABD'de ve dünyanın onlarca kentinde, Philadelphia'dan San Fransisco'ya, Berlin'den Kalkuta'ya protesto eylemleri gerçekleşti. Toplumun değişik kesimlerinden insanlar bu mücadeleye omuz verdiler. Yazarlar kitap fuarlarında, müzisyenler uluslararası turnelerinde çıktıkları sahnede, Abu-Jamal'in idamını protesto ettiler.

Ama Amerika'da düzen savunucuları da boş durmayarak yoğun bir yalan kampanyasına giriştiler. Örneğin Polis tarikatı FOP, Abu-Jamal'i destekleyen müzisyenlere, sanatçılara, işyeri sahiplerine karşı boykot kampanyası açtılar. Polis katilini destekleyenler polisten aynı şekilde muamele görecektir diye basın açıklamaları yaptılar.

Daha önce olduğu gibi bir kez daha dünya ölçüsünde yürütülen bu kampanya sonucunda Abu-Jamal'in idamı geçici olarak durduruldu. Dava şimdi en son hukuki merciye geldi. Önümüzdeki haftalarda, Abu-Jamal'in ölümü veya yaşamı ile ilgili kesin karar alınacak.

Afro-amerikan gazeteci, yazar, devrimci Mumia 7 yıldan beridir ölüm hücresinde bekletiliyordu. Adil bir yargılama olmaksızın ve mahkemede suçsuzluğunu ispat etme olanağı verilmeden, güya bir polisi (beyaz) öldürdüğü öne sürülerek ölüm cezasına çarptırılmıştı. Mumia Amerika devletinin politik ve ırkçı motiflerinin kurbanı oldu.

Mumia daha 15 yaşındayken Black Panther Party (BPP) üyesiydi ve partinin yayın organında onlarca yazısı yayınlanmıştı. Sesi, Amerikan polisi (FBI)'nce daha o zamanlar susturulmak isteniyordu.

'70'lerde BPP'nin dağılmasından sonra, Abu-Jamal haksızlıklara ve özellikle de polisin vahşeti ve ırkçı terörüne karşı yazılar yazan bir gazeteci olarak yaşamını sürdürdü. Philadelphia siyah gazeteciler derneği başkanlığına getirildi. Cesur ve ezilenlerin tarafında yer alan tutumu ile *Sessizlerin Sesi* olarak tanındı. Amerikan devletinin sonsuza değin susturmak istediği de bu sesti.

Mumia'nın davası Amerika'da hergün siyahların, azınlıkların ve düzen muhaliflerinin poliste, mahkemelerde, hapishanelerde nasıl dışlanıp, baskı gördüğünü gösteriyor. Tutsakların hakları hergün kısıtlanıyor, yok ediliyor. Ve insanlar sudan nedenlerle ölüm cezasına çarptırılıyor ve infaz ediliyor.

Mumia'ya verilen ölüm cezası Pennsylvania Valisi'nin 1994 yılından beri verdiği 171. ölüm emriydi. Bu rakam diğer valilerin son 25 yılda verdiği cezanın 5 katını buluyor. Pennsylvania'da siyahlar halkın %9'unu oluştururken, ölüm cezası alanların %62'si siyah.

Mumia'nın yaşamı tehlikede. Zira erteleme kararı sürekli bir karar değil ve her an kaldırılabilir. Bunu Amerikan yasaları dışlamıyor. İkincisi ise, davanın yeniden görülmesi, mahkemeye sunulacak yeni delillere bağlı. Şimdiye değin Pennsylvania eyaletinde mahkemeler yeni delil ve şahit kabul etmemişti. Federal mahkeme de böyle yaparsa, Mumia'nın hiçbir şansı kalmayacak. Bu durumda sadece eski dosyalar yeniden incelenecek. Mumia'nın avukatları dava hakiminin delil ibraz etme görüşmesinin Nisan veya Mayıs'ta gerçekleşebileceğini söylüyorlar.

Mumia'nın yaşamı ve özgürlüğü için mücadelenin son raundu başladı. Bu süreçte kararlar şimdi daha çabuk verilecek. Artık daha az zaman ve daha az hukuksal merciler kaldı.

Mumia umudunu kısacık bir cümleyle sığdırıyor:

Dayanışma beni ölümden yaşama taşıyacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Berlin'de yapılan yürüyüşe 8 bin kişi katıldı

“Mumia Abu-Jamal ve politik tutsaklara özgürlük!”

5 Şubat'ta Berlin'de “Mumia Abu-Jamal ve politik tutsaklara özgürlük!” şiarı altında Almanya çapında gerçekleşen yürüyüşe 8 bin civarında insan katıldı. Çoğunluğu gençlerden oluşuyordu. Biz de “Mumia Abu-Jamal'e özgürlük, tüm politik tutsaklara özgürlük”/Bir-Kar imzalı Almanca pankartımızla katıldık ve bildiri dağıttık.

ABD ve “yeni dünya düzeni” karşıtı bir içerik taşıyan yürüyüş enternasyonal mücadele ve dayanışmanın en anlamlı ifadesi oldu. Politik tutsaklar için dünya çapında gerçekleştirilen en önemli etkinliklerden biriydi. Coşkulu geçen yürüyüş Alman polisinin müdahalesi, provokasyon yaratmaya çalışması hiç şaşırtıcı olmadı. Daha önce de yine Berlin'de Rosa'lar için düzenlenen yürüyüşte benzer bir tutum sergilenmiş ve yürüyüş yasaklanmıştı. İnsan hakları ve demokrasiden çokça bahseden emperyalist Alman devleti, bu tutumuyla gerçek yüzünü bir kez daha sergiledi. Amaç kazanılmış mevzilerin birer birer elimizden alınması.

Sermayenin saldırılarını geri püskürtmek için enternasyonalist mücadele bayrağını yükseklerde dalgalandırmalıyız.

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Politik tutsaklara özgürlük!

Bir-Kar/Berlin

Bir-Kar'ın bildirisinden...

Mumia Abu-Jamal ve tüm politik tutsaklara özgürlük!

Mumia Abu-Jamal 1982'den beri baştan aşağı yalan ve uyduruk gerekçelerle insanlık dışı uygulamalara tabi tutularak, ölüm hücresinde bekletilmekte ve idamla yargılanmaktadır. Abu-Jamal'in bir polisi öldürmekle yargılanması davası sorununun esasını örtmek için kullanılmaktadır. Abu-Jamal'in susturulmasının esas gerekçesi, devrimci bir gazeteci ve ezilenlerin sesi olmasıdır. Bugün ABD'deki sermaye ve onun devletini böylesine rahatsız eden, onun bu militan, devrimci ve düzenle asla uzlaşmayan kimliğidir.

Uluslararası sermaye birçok ülkede politik tutsakları ölüm hücrelerine koyarak onları yalnızlaştırarak, düşüncelerinden vazgeçirerek teslim almak istemektedir. Uluslararası sermayenin bir halkası olan Türkiye de bugün sayısı binleri bulan politik tutsakları yapımı hızla tamamlanan F-tipi cezaevlerine koymak istemektedir. (...)

Biz Türkiyeli gençler, işçi ve emekçiler de, bugün düzenlenen Mumia Abu-Jamal'e ve tüm politik tutsaklara özgürlük yürüyüşüne diğer uluslardan gençler, işçi ve emekçilerle biraraya gelerek, onun ve onun şahsında tüm politik tutsakların özgürlüğü için yürüyoruz.

İdamlar kaldırılсын, politik tutsaklara özgürlük!

Hücreler ölümdür, derhal kaldırılmalıdır!

Bir-Kar

Tek renk kızıl!

Ümit Altıntaş

29 Ağustos

Sevgili anne,

11. gün açım. Önümde 11 gündür ilk defa yemek duruyor. Bense yiyemiyorum. Yemem lazım, yemem lazım, yemem... Bana yardım et anne. Yemem lazım.

73 gündür çalışıyor, çatışıyor, yorgunluktan ölüyoruz. İnanmayacaksın ama doğru. 73 gündür buradayız. Günde 2-3 saat uyuyoruz, herhalde. 21-22 saat tetiğe bastıkça onları sokağın dışında tutuyoruz. Çevremde insanlar ölüyor. Vurularak değil, çok az onlar. Açlıktan da değil, en azından şimdilik.

Yorgunluktan. Öylesine yükleniyoruz ki bedenlerimize, bazıları kendiliğinden sınırı geçiyor. Bugün sadece 10-15 kiloluk havanı 300 metre bile taşıyamadan yığıldım. Önce vuruldum sandım. Silah ve patlama sesleri hiç durmuyor biliyor musun? Sonra birileri koluma girdi. Yüzlerini gördüm, ama kim olduklarını bilmiyorum. Birilerine benziyorlarsa, son gömülen yoldaşlara benziyorlardı. Zira yorgunluk ve açlık yüzlerindeki ayrımları silmişti, belki de onları tanıyabilmem için gülmeleri gerekirdi. Ama gülmediler ve eminim onlar da beni tanıyamamıştır. Zira bütün gözler zayıflamıştı. Beynimiz, zayıflamış gözlerimizi de seçerek kullanıyordu: Tetiğe bastıkça, onları sokağın başında tuttukça. Çünkü onları vuramazsak çember daralır. Demek ki hala onları vurabiliyoruz.

Kollarıma girenler beni bir duvara yasladı.

Bu mısraların okuruna sonsuz umutla...

*Direk kardan vuruyor şimdi ölümün fırtınası
ona kalbimi sunmuyorum
ona göğsümle siper tutmuyorum
sadece fırtınanın geçişini bekliyorum
şimdi anlıyorum ki yanılmışım
ölümün fırtınasından geriye bir ben kalmışım
bir de şu ağlamaksız çocuk..
ağlamaksız çocuğa bakarak özür diledim
o ise suçsuzluğunun rahatlığında bir umarsız es geçti
ve hayat kısa bir özeleştirici istedi
hayatı ölümün fırtınasına karşı yalnız bırakan ben
özeleştirilerin en yetkinini verdim
toprağa çömeldim
ve şiiri bilinceime dayadım
sorumluluğuna varan bilinç
şiirin karşısında koca bir yok oldu
ölümün ve yaşamın ürettiği şiir
ağlamaksız çocuğun dilinde
unutulmayacak bir mırıldanış oldu
ağlamaksız çocuk bu şiire ulaşan herkesin
yanıbaşında bir umut oldu
şair gitti ve yeni bir ağlamaksız çocuk buldu...*

Ümit Altıntaş/1992

Kırmızıyı aradım. Yok, üzerimde hiç kırmızı yoktu. 3 yaşımı hatırladım, hala bir çocuk gibi. Öğrendiğim ilk kelimelerdendi kırmızı. Köy bombalandığında tüm feryatlar, cesetler, yıkıntılar unutturulmaya çalışılır çocuklara. Ama her yandaki kan unutturulamaz bir görüntüdür. Sürekli bir kırmızı ufuk. Yıkıntılar unutturulur. Evlerimiz normalde de bir yıkıntı gibidir. Feryatlar unutturulur. O kadar çoktur ki, bir süre sonra uğultu halini alır, sonrasında ise o gürültüden başka bir şey anlamazsınız. Feryatlar bu yüzden kolay unutturulur çocuklara. Ama kan tam tersidir. Köyde herşey kahverengi, gri, siyah olduğundan kırmızı unutulmazdır. Hem bombalamadan sonra yüzünüzü nereye dönseniz kırmızı olduğundan, birkaç saniye içinde kırmızı gözünüzde büyür, büyür ve her yeri kaplar. Renksizlik içinde bütün çocuklar kırmızıyı kandan öğrenirler. Ve istisnasız hepsi kana kırmızı der bu yüzden. Ama pek azı bunu benim gibi 12-13 yıl sürdürür. Çoğu okuma-yazma öğrenirken unutturulur. Ben ise korudum. Ben 16 yaşında bir çocuğum. Ve kırmızı yok üzerimde. Sadece yorgunluktan yığılmışım. Bir ölüm yoklaması gibi.

Bir an yemeğe baktım. İğrenç gözüküyor. Midem bulanıyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

11. gün açım. Bense yiyemiyorum. Yemem lazım, yemem lazım, yemem... 11 gündür çalışıyor, çatışıyor ve hiçbir şey yemiyoruz. Kemirdiğimiz şeyleri

saymıyorum. Kim üstünde bir parça reçine var diye kemirdiğimiz kozalakları "bir şey yediğine" sayabilir ki! Gene de hiç mızımızlanmıyorum. Aslında problem yemeğin iğrençliğinde değil.

Kozalıklardan sonra suda kaynatılmış bol et! Evi hatırlıyorum. Et yer miydik biz? Hatırlamıyorum, ama yemekler hep güzeldi. Ya da ben öyle sanıyorum. Bu yemekse iğrenç. Daha hiç tatmadım, hiçbir koku da almıyorum. Ama iğrenç buluyorum. Midemi kaldırıyor, yemeyeceğim. Halbuki 11 gün önceki yahnimizde böyle değildi. Kuşatıldığımız kamptaki son kedi ve köpekleri yemiştik. Köyde hiç kedi hatırlamıyorum. Var mıydı bilmem. Bu yüzden kedileri sever miyim, bunu da bilmiyorum. Ama yedim. Belki de benimki köpekti, bilmem. Çünkü bu siyonistlerin sokağa girişini engelleyeceksem yemeliydim, yedim. Tadı tuhaftı ya da bana öyle geldi. Ama yedim. Keşke biraz daha kedi olsaydı. Bunu yemek zorunda olmazdım. Yemek zorundayım. Kuzeyden bizimkiler gelene dek. Bizimkiler gelene dek. Geleceklerse tabii!..

Unutmalıyım. Ne olduğunu unutursam, o zaman belki midem kalkmaz. Yemek zorundayım.

Tetiğe basıyorum. Yemeği dökmeden, tabağı soluma alarak ateş ediyorum. Son gördüğüm yoldaş Sabra, Şatilla, Miye Miye ve Aym-El Hilbe'de de, ne kuşatmanın kırılabilirdiğini ne de kampların düştüğünü söyledi. Oyleyse dayanmalıyız,

dayanmalıyım. Hep "yaşamın merkezinde olmak gerekir" derdin. Şimdi çemberin dışı ölüm olduğuna göre, kızınla gurur duyuyor olmalısın. Hala mürüvvetimi göremesen de. Allah nasip ederse onu da görürsün inşallah. Sahi bana bulduğun o sıska çocuğun ismi neydi, hani Beyrut'ta eczanesi olan. Hatırlamıyorum, açlık yüzünden olmalı. Ne yapabilirim ki, sevimliydi tamam, ama korkaktı da. Yoo, korkaklığına değil kızgınlığı. Herkes korkar. Ben de Güney'e, buraya, kampa gelmeye karar verirken korkuyordum. Bunu söylediğimde yüzünü hatırlıyorum, bakakalmıştı. Onunla evlenmemek için bir bahane olmadığını anlamıştı. Ama gerçekten niye gitmek istediğimi, korkarken mücadeleyi seçmemi anlayamamıştı. Beni anlamamıştı. Ölümün kol gezdiği Lübnan'da bir Şii'nin Filistin için fedakarlığını anlayamazdı. Devrim ona çok uzaktı. Halbuki buraya sağlıkçı olarak gelmeyi hayal etmesi bile ona aşık olmama yeterdi. O yoklukta iç savaşın ortasında bana kırmızı bir gül bulmuştu. Gülü almak için elimdeki parti bayrağını birkaç saniye onun eline tutuşturmuştu. O zaman farkettiler aralarındaki farkı. Gül kırmızıydı, partinin orak-çekicini ise kızıl sarmıştı. Bir yanda ölüm, bir yanda kızıl.

Yemeğe döndüm. İçimdeki ölümü, teslimiyeti, kırmızıyı kovdum. Eti ısırmaya başladım. Sanki canlıymış gibi duran eti. Öyle de sayılabilirdi zaten. Her yanıma yaşam, her yanıma kızıl sar..

Mektuba not: Yoldaş Azya çatışmaların durulduğu bir ara yemeğini yerken ve annesine mektup yazarken, bir keskin nişancının tek mermisiyle vuruldu. Öylesine yaşam doluydu ki, bunu farketmedi bile. Ta ki üstü kıpkızıl kesilene dek...

30 Ağustos 1982
Filistin Komünist Partisi
Burc-El Baranj Askeri
Komutanlık

31 Ağustos tarihli Lübnan gazetelerinden :
"Siyonist İsrail ordusu ile Falanjist gerillaların Sabra, Şatilla, Burc-El Baranj, Miye Miye ve Aym, El Hilbe'deki kuşatmaları sürüyor. Kuşatma altındaki kamplarda direnişçi Filistin gerillaları dünden itibaren ölen arkadaşlarını yiyorlar. Dini liderler 2 günlük bir tartışmadan sonra bu yönde fetva vermişlerdi. Çatışmalar sonucu kampların düş savunma hatlarının kıpkızıl kesildiği söyleniyor."

Eminim, hiçbir kız onun kadar güzel olamaz!

(Daha önce SYKB'in 94. sayısında B. Sel imzasıyla yayınlandı)

Devrimci olmanın onuru ve ilk pratik faaliyet...

Ben endüstri meslek lisesinde okuyan bir *Kızıl Bayrak* okuruyum. Yaklaşık bir sene önce mahallemizdeki bir arkadaş aracılığıyla *Kızıl Bayrak*'la tanıştım. Bu tanışma hayatımda birçok şeyi değiştirecekti, ama henüz bunun farkında değildim. Diğer *Kızıl Bayrakçı* arkadaşlarla da görüşmeye başladık. Görüşmelerimiz zamanla sıklaştı. Sohbetlerimizde bugüne kadar hiç duymadığım kavramlarla karşılaştım. Bir şeyi öğrendim; iki sınıf var ve iki sınıfa göre iki yaşam tarzı...

Bu öğrendiklerimden sonra hayatımın bugüne kadar olan bölümünü ne kadar boş yaşadığımı anladım. Devrim için insanların ölümü bile göze aldıklarını farkedince, bu mücadelenin ne kadar anlamlı ve değerli olduğunu anladım. Bugüne kadar bize "terörist" olarak gösterilen insanların, gerçekte hiç tanımadığı milyonlarca emekçi için ölümü göze alarak mücadele ettiğini, onları bize terörist olarak gösterenlerin aslında terörist olduğunu gördüm. İnsanların, devrimci olmasalar da, bulundukları her yerde, işte, okulda onurlu bir yaşam için mücadele etmesi gerektiğini öğrendim. Şu anki bilgilerimle okuldaki arkadaşlarımla benim gibi gerçekleri öğrenmelerini sağlamaya çalışıyorum. Sınıftaki arkadaşlarla devrimi ve devrimciliği tartışıyoruz. Arkadaşlarım da gerçekleri gördükçe bana hak veriyorlar.

Artık devrimcilerden öğrendiklerimi arkadaşlarımla paylaşmakla kalmayacağım. Devrimciliği hissederek, birkaç arkadaşımınla birlikte bölgemizde pratik faaliyet kararı aldık. İlk olarak *Kızıl Bayrak*'ın asgari ücretle ilgili bildirimlerini ve Ulucanlar katliamıyla ilgili pul ve kuşları mahallemizde yaptık.

Hayatımda ilk defa yaptığım bu çalışmadan kendim ve insanlık adına gurur duydum. Bildirimleri gece kapı altlarından attık. Pulları trafik lambalarına, belediye duraklarına, billboardlara, konteynırlara, telefon direklerine yapıştırdık. Aşağı yukarı tüm sokaklara kuşlama yaptık. Bu işi başarıyla tamamlamak kendime olan güvenimi artırdı ve bundan sonra da sürdürmeye karar verdim. Çevremdeki insanları da bu mücadeleye katma, en azından onur mücadelesi vermelerini öğretme ve öğrenme gereksinimi duyuyorum.

Kartal'dan bir Endüstri Meslek Lisesi öğrencisi

Onurlu bir devrimci ve gerçek vatan hainleri...

Bir devrimci, sinemanın yaratıcı beyinlerinden, toplumsal muhalefetin safında yer alan, ezilenin yaşamındaki ve sinemadaki soluğu olan, usta roman ve öykü yazarı Yılmaz Güney hakkında, burjuva medyasının aşağılık kalemlerinin başlattığı bayağı bir tartışma sürüp gidiyor.

Bu tartışmanın ilk perdesini satılık kalemlerden Fatih Altaylı 25 Ocak tarihli *Hürriyet*'teki köşesinde açıyor. Yazısında Güney'e "Kadın döven, katil, maço, entelektüel yönü zayıf, Yumurtalık savcısını öldürmüş" diyor. "Hapisten kaçıp yurduşına gitmesinin fikirle mikirle ilgisi yok, adam adı bir katil, siyasi yönü falan yok" diye devam ediyor. Bu tartışmaya Serdar Turgut adlı bir diğer satılık kalemler sürdürüyor. Bu zat Yılmaz Güney'in "solcu" olup olmadığını araştırıyor ve "lumpen" nitelmesi yapıyor.

Bu iki yazar kılık haine cevaplar bazı çevrelerden eksik olsa da veriliyor. Açık ki, düzensiz ve her türlü değerden yoksun bu iki sermaye uşağı, safını işçi ve emekçilerden yana seçmiş Yılmaz Güney'in devrimci yaşamına, sanatına ve kişiliğine leke sürmeyi başarmayacaklardır. Bu ipliği pazara çıkmış satılık takımı "tabuları yıkmaya" bu toplumun yüz aklarına saldırmayı marifet sanıyorlar ya da birileri tarafından bu işle özel olarak görevlendirilmiş olmalılar.

Bir başka görevle donatılmış yürütme organına, meclise geçelim. Bu organ durmadan çalışıyor. Peşpeşe uluslararası tahkim, sosyal güvenlik, tahkime uyum yasaları çıkarıyor. Gece yaralarına kadar çalışarak işçi-emekçilerin sömürü zincirine yeni halkalar ekliyor. Kendileri için ise "kıyak emeklilik" yasası çıkarıyor. DSP'li bir bayan milletvekili kıyak emekliliğe ilişkin; "Ben öğretmen iken durumum daha iyiydi" diyor. Sizin alacağınız emeklilik maaşı ile bir işçi emeklisinin aldığı maaşı karşılaştırır mısınız sorusuna şu yanıt veriyor: "Örneğin bir açılış oldu, çiçek göndermek zorundasınız. Daha bir sürü ek şey. Para yetiştiremiyorum."

Bunlar emekçilerle alay ediyorlar.

Derin devletin vekillerinden tehditler de geliyor. DYP Adana milletvekili Saffet Kaya kıyak emeklilik yasasını eleştiren köşe yazarlarına: "Haddinizi bilin, PKK'dan daha tehlikeli olan bu vatan hainleri emekliliğe karşı çıkıyor" diyerek kürsüden sert bir açıklama yapıyor.

Ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekenler, işçilere mezarda emekliliği mahkum ederken kendilerine kıyak emeklilik çıkaranlardır asıl vatan hainleri.

İşçiler, emekçiler, gençler! Bu düzen bizim düzenimiz değildir. Bizim düzenimiz, emekçilerin insanca yaşadığı, eğitimde fırsat eşitliğinin olduğu, bilimsel eğitimin verildiği, ulusların kendi kaderini tayin edebildiği, kadın sorununun ve diğer tüm sorunların köklü çözüme kavuştuğu bir düzen olacaktır. Bu cennet, yerin yedi kat üstünde değil, kendi ellerimizde, kendi ellerimizle kuracağımız sosyalizmedir. Tüm ezilenleri bu sömürü düzenine karşı tek yumruk tek barikat olmaya, partinin kızıl bayrağı altında saf tutmaya çağırıyorum.

Ankara'dan bir dersane öğrencisi

Devrimci tutsaklara sahip çık! F tipine izin verme!

22 Şubat'ta Ankara'ya hesap sormaya!

Teslim alınmak istenen işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesidir!

Sermaye devleti bir yandan işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı yasaları çıkarırken, diğer yandan da yükselecek tepkileri bastırmak için yoğun bir baskı ve terör uygulamaya devam ediyor. Bu yıkım ve terör uygulamalarının en önemlilerinden birisi de, devrimci tutsakları teslim almayı hedefleyen hücre tipi cezaevi dayatmasıdır. Sermayenin her fırsatta gündeme getirdiği hücre tipi saldırısında her zamankinden daha kararlı olduğunu ve vahşetten çekinmeyeceğini Ulucanlar katliamı göstermiştir.

Ulucanlar katliamının gösterdiği bir başka gerçek ise, devrimci tutsakların asla teslim alınamayacağıdır. Kuşkusuz bu sermaye devleti tarafından yeni öğrenilen bir şey değildir. Fakat sermayeye umut veren, kazandığı geçici başarılarıdır. Dışardaki toplumsal muhalefetin zayıflığından güç alan sermaye sınıfı, cezaevleri nezdinde işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini teslim almak istemektedir. Üstelik bunu en barbarca yöntemleri kullanarak yapmaktadır. Bu gerçeklik apaçık ortada durmaktadır.

Hücre saldırısı kolumuzu-kanadımızı kırmaya dönük bir saldırdır. Sistem bu saldırıyla sınıfı ve emekçileri öncüsünden yalıtıma çalışıyor. Yürekləri sosyalizm için çarpan ve teslim alınamayan devrimci tutsakları tek tek hücrelere atarak çürütmeyi

hedefliyor. Bu saldırı işçi-emekçi cephesi tarafından püskürtülemezse, en ufak bir hak alma mücadelesinde bile bizleri kapatacakları yer de bu hücreler olacaktır.

Açıka ilan edilen bu saldırı, başta devrimciler ve komünistler olmak üzere tüm duyarlı insanların önüne ciddi görevler koymaktadır. Biz Gülsuyu Mahallesi *Kızıl Bayrak* okurları olarak, sermayenin F tipi saldırısı ve görevlerimiz gündemiyle bir toplantı yaptık. Saldırının püskürtülmesi noktasında 22 Şubat'ta görülecek olan Ulucanlar davasının kritik bir öneme sahip olduğunun bilinciyle, "Devrimci tutsaklara sahip çık! F tipine izin verme! 22 Şubat'ta Ankara'ya hesap sormaya!" ana şiarıyla bir çalışma başlattık.

Çalışmanın iki temel ayağını tespit ettik. Bunlardan birisi, mahallemizde azımsanamayacak sayıdaki tutsak yakınına ulaşmak. Onları saldırı karşısında en önemli mevzilerden biri olan tutsak aileleri örgütlenmesinin bir parçası haline getirme yönünde çaba göstererek, Ankara'daki davaya katılmalarını sağlamak. Diğer ise, başta devrimci çevrelerle ortaklık sağlayarak, mahallede olaya karşı zaten var olan duyarlılığı örgütlü bir tepkiye çevirerek, Ulucanlar davasına kitlesel bir katılım sağlamak. Her ne kadar bu çalışmaların bir kısmı

yapmaya başladık. Gülsuyu halkına seslenen "*Kızıl Bayrak Okurları*" imzalı bir bildiri hazırladık. Tutsak aileleri ve devrimci çevrelerle görüştük. Faaliyetimiz hızlanarak devam ediyor.

Gülsuyu Mahallesi mücadeleye ve devrimcilerle özdeşleşmiş bir mahalledir. Bu mahalle devrimcilerle var olmuştur. Mahallemizin onurlu bir mücadele geleneği vardır. Onurumuz devrimci tutsaklardır. Onlarla birlikte yok edilmek istenen aynı zamanda Gülsuyu'nun da işçi ve emekçileridir.

Gülsuyu'nun mücadele geleneği, bu saldırıya susmamamız gerektiğini gösteriyor. Karşı koyuş hattını daha sağlam temellerde örnek üzere bir araya gelmeli, devrimci tutsaklarla dayanışma platformu örgütlemeliyiz. Devrimci tutsaklara sahip çıkmanın bir yolu da, 22 Şubat'ta Ankara'daki davaya kitlesel katılımı sağlayarak hesap sormaktan, sermaye devletine devrimci tutsakların yalnız olmadıklarını göstermekten geçiyor.

Devrimci tutsaklarla dayanışma komitelerini kuralım!

22 Şubat'ta Ankara'ya, hesap sormaya!

Devrimci tutsaklara sahip çık, F tipine izin verme!

Kızıl Bayrak okurları/Gülsuyu

İnsanca bir düzen kurmak için mücadeleye!

Sermaye devletinin azgınlaşan saldırılarına rağmen, Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısını bile yapmıyor. Çünkü sendikal mücadelenin en geri düzeyinden bile korkuyorlar. Çünkü işçi ve emekçilerde biriken öfke dalgasının patlamak için kanal aradığını çok iyi biliyorlar. Bu biriken öfkenin ortaya çıkması, sermaye sınıfının korkulu rüyası.

Sendika ağaları, hem göstermelik eylemlerle artık işçi kitlelerini aldatamayacaklarını bildikleri için, hem de göstermelik bir eylemi bile denetlemekte zorlanacakları için, kış uykusuna yatmayı tercih ediyorlar. Sendikal işçiler herşeye rağmen sınıfın en bilinçli kesimini oluşturuyor. Ülkenin yağmalanmasına ve çalışma koşullarının her geçen gün kötüye gitmesine sessiz kalmak istemiyorlar. Tabanda güçlü bir eylem isteği var. Sendika ağaları bu isteği görmezden geliyorlar. Çünkü göstermelik bir eylemin bile sert bir çatışmaya dönüşebileceğini biliyorlar.

Sermaye devleti işçi ve emekçiler henüz harekete geçmeden saldırılarını tamamlamak istiyor. Emperyalist sermayenin yatırım ve sömürü koşullarını garanti altına alan yasalar meclisten hızla geçiriliyor. İşçi ve emekçilerin alınterini emperyalist sermaye en iyi şekilde peşkeş çekmek için çıkardıkları yasaları geriye doğru işletme yoluna bile gidiyorlar.

Özelleştirmelerin sonuçları işçi ve emekçiler açısından açlık ve sefalet olacaktır. Bu işletmelerde çalışan işçilere çok düşük ücretler verilecek, örgütlenme hakları yasalarla engellenecektir.

Bu arada sermaye medyası, yabancı sermaye gelirse yeni işyerleri açılacak, işsizlik azalacak, vb. propagandası yürütüyor. Emperyalist sermaye dünyanın hiçbir ülkesine zenginlik ve refah getirmemiştir. Tersine işçi ve emekçilerin daha fazla yoksullaşması, tekeli sermayenin ise daha fazla palazlanmasına hizmet etmiştir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri sermaye sınıfının karşısına devrimci mücadele ile dikilmediği sürece kendi kurtuluşunu gerçekleştiremez. Sermaye sınıfının sömürsünü geriletmenin ve sona erdirmenin yegane yolu budur. Türkiye işçi sınıfı da ergeç bu yolu tutacaktır. Yerli işbirlikçileriyle birlikte emperyalist sermayenin egemenliğine son verecek ve kendi iktidarını kuracaktır.

Önümüzdeki TİS sürecini, devrimci sınıf mücadelesinin sıçrama noktası yapmak için en iyi şekilde değerlendirerek şimdiden hazırlık yapmalıyız. Sendika ağalarını kış uykularından uyandırmak için TİS komiteleri kurmalı, taleplerimizi tok bir şekilde dile getirmeliyiz.

Ekonomik kriz nedeniyle fedakarlık masallarına artık aldanmayalım. Kapitalist ekonominin krizlerinin sonu yoktur. Kapitalist düzen ancak işçi ve emekçilerin kanını içerek var olabiliyor. İşçi sınıfının iktidarında ise ekonomi insanlığın refahına uygun olarak düzenleneceği için, açlık ve sefalet son bulacaktır. İnsanca bir düzen kurmak için mücadeleye, örgütlenmeye!

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Azgın sömürüye dur demeliyiz!

Bugün özelleştirmeler ve hak gasplarıyla işçi ve emekçi halka yönelik ağır bir saldırı sürdürülmektedir. IMF, Dünya Bankası ve uluslararası tekeller KİT'lerin derhal satılmasını dayatmakta, sermaye hükümetleri de bunun gereklerini yerine getirmektedir. Tüm haklarımız gaspedilmeye çalışılmaktadır.

Ben 26 yıldır özel sektörde çalışan bir işçiyim. Şu anda Ostim'de bir atölyede çalışmaktayım. Ben ve benim gibi hiçbir sosyal hakkı olmayanların ülkemizde tam bir saltanat sürdüren sürdüren patronlara ve sömürüye karşı omuz omuza mücadele etmek dışında bir yolları yoktur.

Çok ağır bir baskı ve sömürü koşullarında çalışıyoruz. Günlük 8 saat çalışman gerekirken 9-10 saat çalıştırılırsın. Eşinin ya da çocuğunun hasta olması patronun umurunda değildir. Eşini ya da çocuğunu hastaneye götürmek zorunda kalırsın, yevmiyen kesilir. Cenazen olur, cenazene gidemezsin,

göndermezler. Bugün insan haklarından sözedenler için, biz işçilerin bir makine parçası kadar değerimiz yoktur. Patron, sadece sermayeye sahip olduğu için, işçileri istediği gibi kullanma, istediği gibi ezme hakkına sahiptir.

Bu azgın sömürüye dur demek gerekiyor. İşçi sınıfı ezilenler ve sömürülenler cephesinin öncüsüdür. Biz işçiler buna uygun bir sorumlulukla hareket etmeliyiz. Sorumluluğumuz yalnızca işimize ve emeğimize karşı değildir. Yalnızca kendi sınıfımıza karşı da değildir. Biz toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimlerine karşı sorumluyuz. İşçi sınıfı toplumdaki siyasal ve sosyal gelişmeler karşısında gerekli duyarlılığı göstermedikçe, sınıf olarak siyasal mücadele alanına çıkmadıkça, işimizi ve ekmeğimizi de teminat altına alamayız. Köleliğe uysalca boyun eğip burjuvazinin kölesi olmaya devam ederiz.

Bir metal işçisi/Ostim-Ankara

Kadıköy Belediyesi'nde taşeronlaştırma

TİS öncesinde taşeronlaştırma saldırılarına hız veriliyor. Özellikle belediye işkolunda, TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanacağı ve grevin gündeme geleceğini gören işverenler, temizlik işlerini hızla taşerona devrediyorlar. Bunun son örneği Kadıköy Belediyesi'nde yaşandı. Taşeronlaşmaya karşı koymak için eylem yapacaklarını ilan eden sendika ağaları ise "artık yapacak bir şeyimiz yok" demeye başladılar.

Belediye işkolunda pazarlık masasında en fazla

yaptırım gücü olan temizlik işlerinin taşeronlaştırılması, TİS görüşmelerinin kaderini de belirlemiş oldu. Şimdi Kadıköy Belediyesi'nde greve gidemeyeceğiz. Gitsek bile yaptırım gücümüz azaldı. Üstelik 170'e yakın temizlik işçisini izne çıkardılar. Bu işçileri işten atmanın yollarını aradıklarını gösteriyor. Bu oldu bittiye seyirci kalan sendika ağalarından hesap sormak zorundayız. Bizim ekmeğimizle oynamak bu kadar kolay olmamalı.

Bir KB okuru/İstanbul

Grevci Kimya-Teknik işçilerine destek ziyareti

Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri olarak, 4 Şubat'ta, grevdeki Kimya-Teknik işçileriyle dayanışma amacıyla bir ziyaret örgütledik. Okuldaki arkadaşlara grevi anlattık ve dayanışmaya çağırdık. Aramızda topladığımız para ile çay, şeker, sigara alarak grev çadırını ziyaret ettik.

Birçoğumuzun ilk grev ziyaretiydi. İşçiler grevin son durumunu ve sınıf mücadelesindeki deneyimlerini bize anlattılar. Biz de, yarın bu fabrikalarda onların yerini bizlerin alacağını, çünkü

düzenin bize bundan başka bir şey sunmadığını, bu nedenle buradaki kazanımların işçi sınıfının yanısıra bizim için de önemini dile getirdik. Buraya girecek sendikanın üyelerinin yarın bizler olacağını belirttik. İşçilerin o kendilerine has sınıf tavrı, hoş sohbetleri bizi oldukça coşkulandırdı.

Bizler Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri olarak kaderimizin işçi sınıfının kaderiyle ortak olduğunun, sermaye devletinden kaynaklandığının bilincindeyiz ve buna uygun bir pratik içerisinde olacağız.

Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri

Yeni kavgalar bizi bekliyor...

26 Eylül 1999 günü Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde 10 devrimci katledildi. Bunlardan biri de Habip Gül'dü. Bu devrimci komünist insanı son yolculuğuna uğurlamak için Helvacı Köyü'ne gittik ve saldırıya uğradık. Önce sistemin kolluk güçlerini püştürttük. Güçlerinin yetmeyeceğini anlayınca takviye güç getirdiler. Daha sonra tekrar saldırdılar ve yine karşılık verdik. Fakat bu sefer dağıtmayı başardılar. Döverek gözaltına aldılar. Jandarma Karakolu'nda bir gün beklettiler. Daha sonra Aliğa Adliyesi'nde iki gün tutulduk. Ardından mahkemeye çıkartıldık. 14 kişinin tutuklanmasına karar verildi.

Bu 14 kişinin içinde ben de vardım. 3.5 ay faşist devletin elinde kaldık. Cezaevi yaşamı çok kısa da olsa güzeldi. Mahkemeye tekrar çıktığımızdaysa yaklaşık 400 kişi desteğe gelmişti. Mahkeme başladı

ve söz isteyenler konuştu. Karar açıklandıktan sonra, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı patladı. Bu sloganı "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları izledi. İte kaka ring aracına bindirildik.

Son defa cezaevine gittik ve maltada son sloganlarımızı attık. En son dostlar ve yoldaşlarla vedalaştık. Dışarıya çıktığımızda yeni kavgalar bizi bekliyordu artık.

**Toprak susuyor
Yapraklar dalgalanıyor
Mezarda bir Habip yatıyor
Kurşunlardan arta kalan
bir bayrak dalgalanıyor
başucunda Habip'in**

İzmir'den bir KB okuru

13 Şubat 1967'de

DISK kuruldu

Geçmişte işçi sınıfı

sendikalar ihaneti

kendi inisiyatif ve

eylemiyle aşmıştı...

Bugün de aşacaktır!

Kahrolsun sınıf işbirliği!

Yaşasın devrimci

sınıf mücadelesi!